22303

OFFICE OF THE CURATOR
RECEIVED
15 மார் 1981
CHENNAI
GOVT. ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY

வாதாபி கொண்ட

நரசிம்மவர்மன்

OFFICE OF THE CURATOR
RECEIVED
15 மார் 1981
CHEPAUK, MADRAS-5
GOVT. ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY
T.4263

ஆசிரியர் :

மயிலை, சீனி வேங்கடசாமி

*

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1
1978

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி (1900)

© 1978 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : அசுக

முதற் பதிப்பு : சனவரி 1957
மறு பதிப்பு : மார்ச்சு 1978

V2117,D,1y7D 41
N78

VAATHAABI KONDA
NARASIMMA VARMAN

ACKNOWLEDGEMENT

We express our greateful thanks to the authorities of the Archaeological survey of India, (*Southern Circle, Madras*)*. for permission to reproduce Photo Plates Nos, 1 to 20.*

திருவரங்கனார் அச்சகம், சென்னை-600013 (I)

பதிப்புரை

வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகை ஆண்ட முடியுடைவேந்தர் மூவர்களான சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர் கட்குப்பின், சிறு சிறு பிரிவுகளாக ஆக்கிக்கொண்டு நம் தமிழகத்தை ஆண்ட வேந்தர்கள் பற்பலராவர்.

அவர்களுள், பல்லவ வேந்தர்களும் ஒரு பகுதியராவர். இவர்கள் காலத்தில் சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை எங்கும் தலைசிறந்து ஓங்கி மிளிர்ந்தன. அக் கலைகளை வளர்த்த பல்லவ மன்னர்கள் வரிசையில் சிறந்துரிமையுடையனாகக் கொள்ளத்தக்கவன், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் என்னும் பெயர்பூண்ட அரசனாவன்.

இம் மன்னன் அரசு கட்டிலேறி ஆட்சிகொண்டிருந்த காலம் சற்றேறக் குறையக் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டென்று இற்றை ஞான்றை ஆராய்ச்சி வல்லுநர் கருதுகின்றனர். இக் கருத்தைக் கல்வெட்டு முதலிய அகச்சான்றுகள் அரண்செய்கின்றன. இவன் காலத்தே சமணசமயம், நம் தமிழகமெங்கும் பரவியிருந்ததாகக் காணக்கிடக் கின்றது. இக்காலத்தேதான், நம் சைவசமய குரவர்களான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் முதலிய நாயன்மார்களும், பேய், பூதம், திருமழிசை ஆழ்வார் முதலிய திருமாலடியார்களும் வாழ்ந்திருந்த தாகும்

இவன், வாள்வலி தோள்வலி படைவலிகளில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் தலைசிறந்து விளங்கினான். இவன்மேற் போர்முற்றிப் பொருத சாளுக்கிய மன்னன் இரண்டாம் புலிகேசியைப் போர்க் களத்தில் புறங்கண்டு முறியடித்து, அவன் தலைநகரான வாதாபி நகரின்மேற் படையெடுத்துச் சென்றான். இவற்குப் படைத்துணை யாகத் தலைமை தாங்கிச்சென்றவர், அறுபான்மும்மைத் தொண்டருள் ஒருவராக வாளான் மகவரிந்து இறைவற்கு அமுதூட்டிய அரும்பெறற் செயலினராகப் போற்றப்பெறும் சிறுத்தொண்டரென்னும் பெயரின ராகிய பரஞ்சோதியாராவர். இவர்தம் துணைவலியானே அந் நகரைப் பிடித்துத் தனதுரிமையாக்கிக் கொண்டான். அந் நினைவுக்குறியாக வெற்றித் தூணும் நாட்டினான். இச் சிறப்பால் அந் நகரோடடைவு

*

கொண்டு அதுமுதல் இவன்பெயர், வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்னும் பெயரால் வழங்கலாயிற்று. இவ் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பெருமான், தம் திருத்தொண்டர் புராணத்துள்,

'மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாபித்
தொன்னகரம் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனஎண் ணிலகவர்ந்தே இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்'
(பெரிய. சிறுத்தொண்டர் : ௬)

எனவரும் செய்யுளால் அறியலாம்.

இத்தகைய வெற்றிவேந்தன் நரசிம்மவர்மன், போரிற் சிறந்திருந்தமைபோலவே அரசியலிலும், அறத்தினும், பிற நல்லியல்புகளிலும் மேம்பட்டு விளங்கினான். இவன் மேற்கொண்டிருந்த சமயம், சைவம்; இவன் மாமல்லபுரத்தில் 'இரதங்கள்' என வழங்கும் பாறைக் கோயில்களையும், குகைக் கோயில்கள் சிலவற்றையும் அமைத்துள்ளான்; பிற வரலாறுகளை இந் நூலகத்து ஆங்காங்கே காண்க.

நம் தமிழ்மொழிக்கண் வரலாற்றுண்மை காணும் நூல்கள் மிக்குப் பல்கவில்லை. அவை மிகப்பெருக வருதல் நலமென்பது எமது வேணவா. அவ் வேட்கையின் விளைவாக இந் நூலாசிரியரான, திரு மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியவர்களைக் கொண்டே முன்னரேயே சமணமும் தமிழும், பௌத்தமும் தமிழும், மகேந்திரவர்மன் என்னும் நூல்களை வரைவித்து வெளியிட்டுள்ளோம். இப்போதும் இந் நூலை அவர்கள் தம் அஃகியகன்ற அறிவின் மதுகையானும் ஆய்புலத்தானும், கல்வெட்டு முதலிய சான்றுகளானும் அவ்வவற்றுக்குரிய விளக்கப் புகைநிழ லோவியங்களுடன் விளக்கி எழுதித் தந்துள்ளார்கள்.

பெருமை சான்ற இவ் அருமை நூலை நன்முறையில் அச்சியற்றி நூலுருவாக்கி, எம் கழகவழிக் கண்கவர் வனப்புற வெளியிட்டுள்ளோம். ஆய்புலவாணரும், அறிஞரும், பேணிய அறிவுறு மாணவரும், பிறரும் வாங்கிக் கற்று, வரலாற்றுண்மையும் நம் செந்தமிழ்த் திருநாட்டின் செம்மையும் உணர்ந்தின்புறுதலுடன், எம்மையும் இவ்வாக்கமிக்க வரலாற்றுண்மை காணும் பணிக்கண் ஊக்க முன்வருவார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

முன்னுரை

மகாபலிபுரம் என்று வழங்குகிற மாமல்லபுரம் இக் காலத்தில் உலகமெங்கும் பேர்பெற்ற ஊராகும். உலகத்தின் நாலு திக்குகளி லிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வருகிறவர், மாமல்லபுரத்திற்கு வந்து இங்குள்ள சிற்பக்கலைகளைக் கண்டு இன்புறுகிறார்கள். அரசியல் தலைவர்களும், கலைவாணர்களும், காவியப்புலவரும், ஓவியக்கலைஞரும், பாவலரும், நாவலரும், பண்டிதரும், பாமரரும் மாமல்லபுரம் சென்று குகைக்கோயில்களையும் பாறைக்கோயில்களையும் கற்றளிகளையும் அழகிய சிற்பங்களையும் கண்டு செல்கின்றனர். இந்தச் சிற்பங்களை அமைத் தவன் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னன்.

காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகரமாகக்கொண்டு தொண்டை நாட்டையும் சோழநாட்டையும் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து அரசாண்ட பல்லவ மன்னர்களில், மகேந்திரவர்மனுக்கு அடுத்தபடியாகப் புகழ்பெற்றவன், நரசிம்மவர்மன். நரசிம்மவர்மனுடைய இயற்பெயர் மாமல்லன் என்பது. மாமல்லன், பல்லவரின் துறைமுகப்பட்டினத்துக்குத் தன் பெயரைச் சூட்டி மாமல்லபுரம் என்று வழங்கினான். தன் பெயரைச் சூட்டிய தல்லாமல், இப் பட்டினத்திலிருந்த பாறைக் குன்றுகளைக் கலைக் கோயில்களாக அமைத்து அழகுபடுத்தினான். பல்லவர் காலத்தில் பெரிய துறைமுகப்பட்டினமாயிருந்த மாமல்லபுரம், இப்போது பெருமை குன்றி சிறியதொரு சிற்றூராக இருக்கிறது. மாமல்லபுரம் என்னும் பெயர் திரிந்து மகாபலிபுரம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் புகழ்பெற்ற சிறந்த மன்னன். இவ்வரசன் தன்மேல் படையெடுத்துவந்த சளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் புலிகேசியைப் போர்க்களத்தில் வென்றதோடு அமையாமல், புலிகேசியின் தலைநகரமான வாதாபிநகரத்தின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந் நகரத்தைப் பிடித்து, அங்கு வெற்றிக்கம்பம் நாட்டினான். இதனால் இவனுக்கு, 'வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வரசன் வாதாபி நகரத்தை வென்றபோது, இவனுடைய யானைப்படைக்குத் தலைவனாக இருந்தவர் பரஞ்சோதியார் எனப்படும் சிறுத்தொண்ட நாயனார்.

தனக்குரிய இலங்கை அரசாட்சியை இழந்து பகைவருக்கு அஞ்சிக் காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து இவ்வரசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த மானவர்மன் என்னும் இலங்கை மன்னனுக்கு அரசாட்சியை மீட்டுக் கொடுத்தவனும் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மனே.

சைவ சமயத்தையும் பக்தி இயக்கத்தையும் நிலைநாட்டிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முதலிய சைவ அடியார்களும், பாண்டி நாட்டை அரசாட்சிசெய்து சமண சமயத்தவனாக இருந்து பின்னர் சைவசமயத்தைச்சேர்ந்த கூன் பாண்டியன் என்னும் நெடுமாற நாயனாரும் அவன் அரசியாரான மங்கையர்க்கரசியாரும் அமைச்சரான குலச்சிறை நாயனாரும் மற்றும் சில நாயன்மார்களும் வாழ்ந்திருந்த காலமும் மாமல்லன் நரசிம்ம வர்மன் காலத்திலேதான்.

அதுபோலவே, வைணவ சமயத்தையும் பக்தி இயக்கத்தையும் நிலைநாட்டிய ஆழ்வார்களாகிய திருமழிசையாழ்வாரும், பேய் பூதம் பொய்கை என்னும் முதலாழ்வார் மூவரும் வாழ்ந்திருந்த காலமும் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன் காலத்திலேதான்.

பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டிலே நிலைபெற்றுச் சிறப்படைந்திருந்த பௌத்த சமயமும் சமண சமயமும், சைவ வைணவர்களின் பக்தி இயக்கத்தினால் தாக்குண்டு, பழைய செல்வாக்கையும் சிறப்பையும் இழக்கத் தொடங்கிய காலமும் நரசிம்மவர்மன் காலத்திலேதான். இவ்வாறு பல முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த காலத்திலே அரசாண்ட வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மனுடைய வரலாற்றையும் அக்காலத்து ஏனைய வரலாற்றையும் நம்மவர் அனைவரும் அறியவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு இந்நூலை எழுத முற்பட்டேன்.

ஏறக்குறைய கி. பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 10ஆம் நூற்றாண்டு வரையில், பல்லவ அரசர்கள் சோழநாட்டையும் தொண்டை நாட்டையும் அரசாண்டார்கள். 10ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, பல்லவருக்குக் கீழடங்கியிருந்த சோழர்கள், மீண்டும் முதன்மைபெற்றுப் பல்லவ அரசரை வீழ்த்திய பிறகு, பல்லவ அரசர் வரலாறு முழுவதும் மறக்கப்பட்டு மறைந்துகிடந்தது. செவிவழிச் செய்தியாகவும் இலக்கிய நூல்கள் வாயிலாகவும் சிறிதளவாவது சேர சோழ பாண்டியர்களின் பெயர்

அறியப்பட்டதுபோன்ற அளவு கூட பல்லவ அரசரின் பெயர் அறியப் படாமல் முழுவதும் மறைந்துகிடந்தது.

தமிழ்நாட்டிலும் பாரத நாட்டிலும் ஆதிகாலம் முதல் வரலாறு எழுதும் வழக்கம் இருந்ததில்லை. ஆங்கிலேயர் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்னரே, வரலாறு எழுதும்முறை கற்பிக்கப்பட்டது என்பதை நாம் நேர்மையோடு ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். நமது நாட்டை அரசாண்ட ஆங்கிலேயர் நமது நாட்டு வரலாற்றை அறிய விரும்பினார்கள். வரலாற்று நூல்கள் இல்லாததை அறிந்தார்கள். வரலாற்றுச் செய்தி களைச் சிறிதளவு கொண்டுள்ள கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் பற்பல இடங்களில் வெவ்வேறு ஊர்களில் சிதறிக்கிடந்து மறைந்து ஒளிந்து இருளடைந்திருந்தன. அம்மட்டோ? பழைய எழுத்துக்கள் மறைந்து புதிய எழுத்துக்கள் தோன்றிவிட்டபடியால், பழைய கல்வெட்டெழுத் துக்களும் செப்பேட்டு எழுத்துக்களும் மறக்கப்பட்டுப் படிக்க முடியாமற் போயின. இவ்வாறு வரலாற்றுச் செய்திகள் இருளடைந்து கிடந்த காலத்தில், சென்ற 19ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலே, ஆங்கில அரசாங்கத்தார் 'ஆர்க்கியாலஜி' என்னும் பழம்பொருளாராய்ச்சித் துறையையும், 'எபிகிராபி' என்னும் சாசன ஆராய்ச்சித் துறையையும் ஏற்படுத்திச் சிதறிக்கிடந்த சாசனங்களைத் தொகுத்துப் படிக்க முடி யாமற்கிடந்த சாசனங்களைப் படித்து அவற்றை இக் காலத்து எழுத் துக்களில் எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள். இதனாலே நமது நாட்டுப் பழைய வரலாறுகள் சிறிதளவாவது வெளிப்படலாயின இவ்வாறு நமக்குக் கிடைத்த வரலாறுகளை ஏனைய சான்றுகளுடன் ஒத்திட்டு ஆராய்ந்து பார்த்து, நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், சேர சோழ பாண்டியர் சிற்றரசர் வரலாறுகளையும் அக்காலத்து நாகரிகம் வாழ்க்கை முதலியவற்றைப் பற்றியும் இப்போது தெரிந்து கொள்கிறோம். ஆயினும் இந்தச் சாசனங்கள், வரலாற்றை ஓரளவு தான் அறிவிக்கின்றனவேயன்றி முழு வரலாற்றையும் தெரிவிக்கவில்லை. ஏனென்றால், அவை எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பதற்கன்று. எனினும், இந்த அளவாகிலும் பழைய வரலாற்றை அறிய முடிகிறதே என்று நினைக்கும்போது சிறிது ஆறுதல் ஏற்படுகிறது.

தமிழிலே வரலாற்று நூல்கள் இன்னும் சரியாக வெளி வரவில்லை. எழுதப்படவேண்டிய வரலாற்று நூல்கள் இன்னும் பலப்பல உள்ளன. நமது நாட்டு வரலாறு இன்னும் முழுவதும் வெளிவராமலும், மக்களுக்குத் தெரியாமலும் இருக்கின்றன. பழைய அரசியல், சமூக இயல், சமய இயல், கலை இயல், இலக்கிய இயல் முதலியவற்றின் வரலாறுகளை நாம் அறியவில்லையானால், நாகரிகத்தில் நாம் வளர்ச்சி யடைய முடியாது. பழைய வரலாறுகள் எதிர்கால வாழ்விற்கு வழி காட்டும் விளக்குப்போன்றவை. ஆகவே, நமது நாட்டைப்பற்றிய பலதுறை வரலாறுகள் நமக்கு மிகமிகத் தேவையாயுள்ளன.

நான் வரலாற்றுத்துறையில் பயின்றவன் அல்லன். ஆயினும், நமது நாட்டுப் பழைய வரலாறுகளை அறிய வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் நூலை எழுதத் தூண்டியது. காய்தல் உவத்தல் இல்லாமல், விருப்பு வெறுப்புக்களை அகற்றி, நடுநிலை நின்று என்னால் இயன்றவரையில் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கிறேன். சான்றுகளையும் ஆங்காங்கே காட்டி யுள்ளேன். சிற்சில இடங்களில் ஒரே செய்தியை மீண்டும் கூறியுள் ளேன். இதனைக் கூறியது கூறல என்னும் குற்றமாகக் கொள்ளாமல் தெளிவுபடுத்தும் பொருட்டுக் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். இச் சிறுநூல், நமது நாட்டு வரலாற்றின் ஒரு பகுதியை யறிவதற்கு உதவி யாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

இந் நூலை நல்லமுறையில் அச்சியற்றி வெளியிட்ட திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கு எனது நன்றி யுரியது.

மயிலாப்பூர்,
சென்னை-4,

இங்ஙனம்,
சீனி. வேங்கடசாமி.

உள்ளுறை

		பக்கம்
க.	அரசியல்	1
உ.	வேறு அரசர்கள்	11
௩.	சமயம்	30
	1. சமண சாக்கிய மதங்கள்	30
	2. சைவ சமய அடியார்கள்	32
	3. வைணவ ஆழ்வார்கள்	39
௪.	தமிழ் இலக்கியம்	45
ரு.	வற்கடம்	50
சு.	கோயில்கள்	55
	1. குகைக் கோயில்கள்	55
	2. பாறைக் கோயில்கள்	62
எ.	சிற்பக்கலை	83
அ.	தேவார ஆராய்ச்சி	118
	1. இயற்கைக் காட்சிகள்	118
	2. உவமைகள்	123
	3 சிறுத்தொண்டர்	126
	4. கழியில் மீன்பிடித்தல்	128
	5. அரசரைப் பற்றிய செய்திகள்	128
	6. பழமொழி, திருக்குறள்	130
	7. சமண முனிவர் குன்றுகளில் தங்கியது	131
	பின்னிணைப்பு	133
க.	மகாவம்சம் ௪எ ஆம் அதிகாரம்	133
உ.	மூவர் கோயில் சாசனம்	138
௩.	யுவான் சுவாங் யாத்திரைக் குறிப்பு	153
௪.	பாண்டியன் நெடுமாறன் கால ஆராய்ச்சி	157
ரு.	முதலாழ்வார் கால ஆராய்ச்சி	164
சு.	பொத்தகுட்டன்	176

இந்நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட நூல்கள்

1. ஆழ்வார்கள் கால நிலை—மு. இராகவையங்கார்.
2. கலிங்கத்துப் பரணி—கவிசக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார்.
3. காமிகாகமம். தமிழுரையுடன்
   — மயிலை. அழகப்ப முதலியார் பதிப்பு.
4. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரையுடன்
   —டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு
5. தக்கயாகப் பரணி, பழைய உரையுடன்
   — டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு.
6. தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்—மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
7. தேவாரம்—திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்
   ,, —திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.
   ,, —சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.
8. நாலாயிரப் பிரபந்தம்—ஆழ்வார்கள் அருளியது.
9. பெரிய புராணம்—சேக்கிழார் சுவாமிகள்.
10. மகேந்திரவர்மன்—மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி.
11. யானைக் கோயில்கள்—மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி.
   (கையெழுத்துப் படி)

BIBLIOGRAPHY

1. Administration and Social Life under the Pallavas, —C. Minakshi.
2. Age of Tirugnana Sambandar—P. Sundaram Pillai.
3. Ancient geography of India—General Cunningham.
4. Badami stone Inscription—Ind. Ant. Vol. IX p. 99. Copper plate grants from Sinnamanur, p. 463. S. I. I. Vol. III.
5. Culavamsa—Translated By Wilhelm Geiger.
6. Early History of the Vellar Basin—M. Arokiaswami.
7. Gadval Plates of Vikramaditya-Epi. Ind. Vol. X. P. 101.

8. History of Sri Vaishnavas—T. A. Gopinatha Rao.

9. History of the Pallavas of Kanchi—R. Gopalan.

10. Kasakudi Plates of Nandivarman Pallavamalla. S. I. I. Vol. II p. 342-361.

11. Karnul Plates of the third year of King Vikramaditya I. J. B. B. R. A. S. Vol. XVI, p. 228.

12. Karnul Plates of the tenth year of king Vikramaditya I. J. B. B. R. A. S. Vol. XVI. p. 228.

13. On Yuan Chuang's Travels in India, Vol. II, Thomas Watters.

14. Pallava Antiquities Vol. I—G. Jouveau Dubreuil.

15. Pallava Architecture part, II—A. H. Longhurst, M. A. S. I. No. 33.

16. Tamil Studies—M. Srinivas Aiyengar.

17. The Pandian Kingdom—K. A. Nilakanta Sastri.

18. The Pallavas—G. Jouveau Dubreuil.

19. The date of Bhuti Vikramakesari, J. R. A. S. 1935. pp. 475-481.

20. The victory of Bhuti Vikramakesari over the Pallavas. J. R. A. S. 1934. p. 53-44.

21. Two Statues of Pallava Kings and five Pallava Inscriptions in a Rock-cut Temple at Mahabalipuram. } H. Krishna Sastri, M. A. S. I. No. 26.

22. Udayendram plates of Nandivarman Pallava Malla. } S. I. I. Vol. II. pp. 361-371.

23. Velvikudi grant of Nedunjadayan. Epi. Ind. Vol. XVII p. 291-309.

24. Velurpalayam plates of Nandivarman. S. I. I. Vol. II. pp. 501-517.

ABBREVIATIONS

Epi. Indi.—Epigraphia Indica.

Ep. Rep.—Epigraphy Report, Madras.

E. Z. Epigraphia Zeylanica.

Ind. Anti.—Indian Antiquary.

S. I. I.—South Indian Inscriptions.

J. R. A. S.—Journal of Royal Asiatic Socletey of Great Britain and Ireland.

B. B. R. A. S.
J. B. B. R. A. S. } —Journal of Bombay Branch of Royal Asiatic Society.

J. O. R.
J. O. R. M. } —Journal of Oriental Research, Madras.

M. A. S. I—Memoris of the Archaeological Survey of India.

Ins. Pudu. State—Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State.

Chro-Ins-Pudu. State.—Chronological list of Pudukkottai State.

—

1. "பஞ்சபாண்டவர் இரதம்"

தருமராசர், பீமன், அர்ச்சுனன், திரௌபதி இரதங்கள்

[பக்கம்: 62, 63

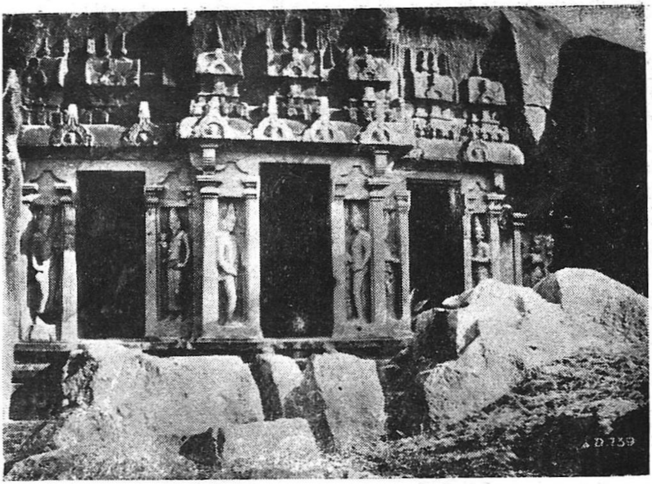

2. திரிமூர்த்தி குகைக்கோயில்

[பக்கம் : 56

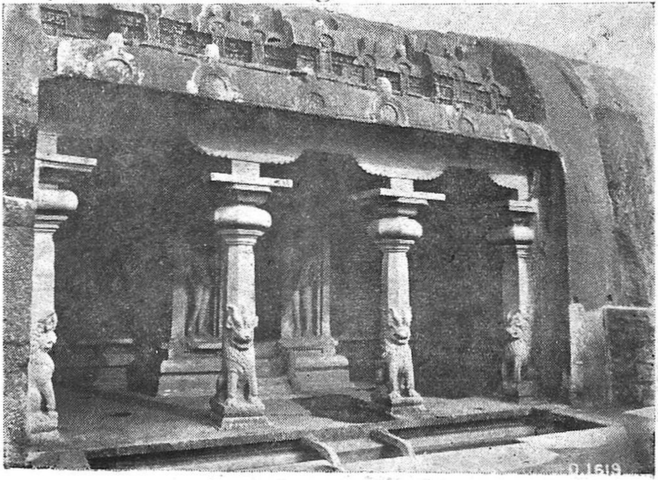

3. வராக மண்டபம்

[பக்கம் : 57

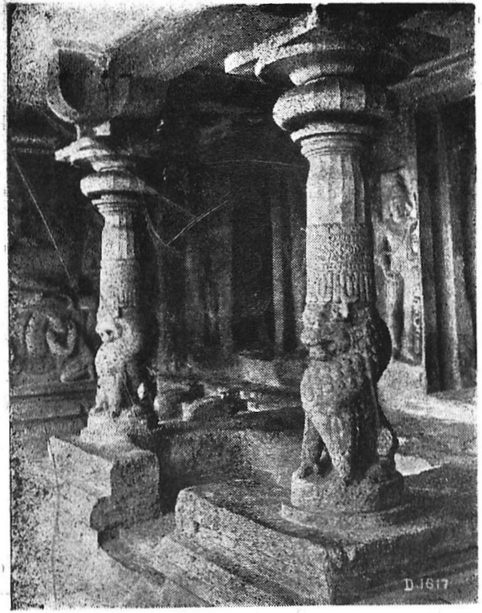

4. மகிஷாசுர மண்டப உட்புறம்

[பக்கம் . 59-60

5. ''திரௌபதை இரதம்''

[பக்கம் : 66-67

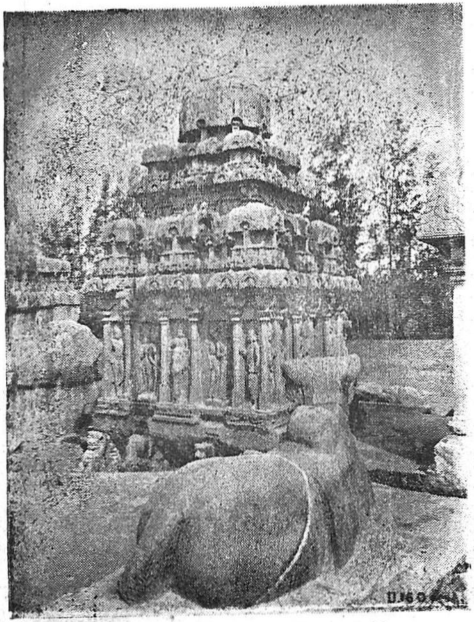

6. "அர்ச்சுனன் இரதம்"

[பக்கம்: 68-69

7. "தருமராசர் இரதம்"

[பக்கம்: 72,79

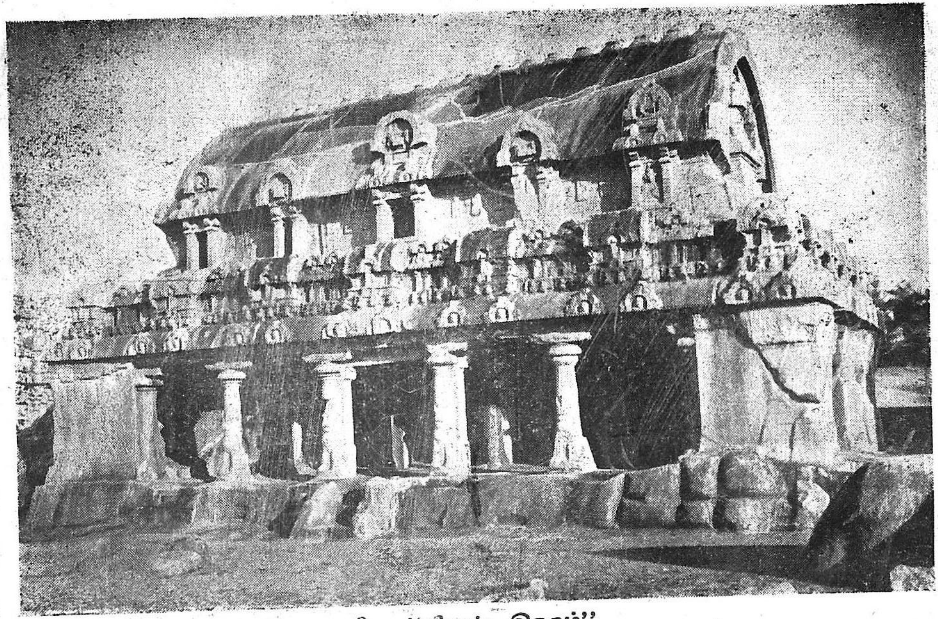

8. ''பீமன் இரதம்''

[பக்கம்: 70-71

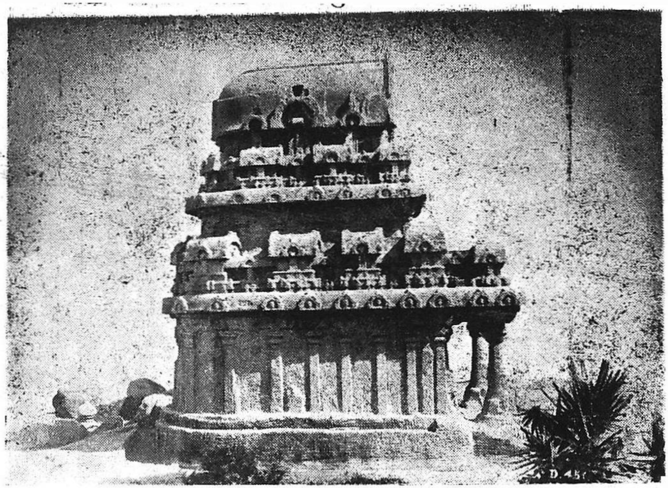

9. "நகுல சகாதேவ இரதம்"

[பக்கம் : 73, 75

10. திருவிக்கிரம மூர்த்தி (உலகளந்த பெருமாள்)

[பக்கம்: 95, 96

11. போர் மடந்தை

[பக்கம்: 91·92

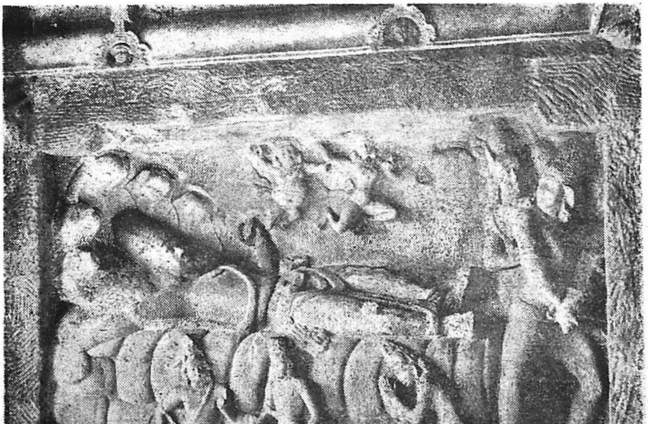

12. அநந்தசயன மூர்த்தி

[பக்கம்: 97, 98

13. வராகப் பெருமாள்

[பக்கம் : 92-93

14. திருமகள் (கஜலட்சுமி)

[பக்கம் : 94

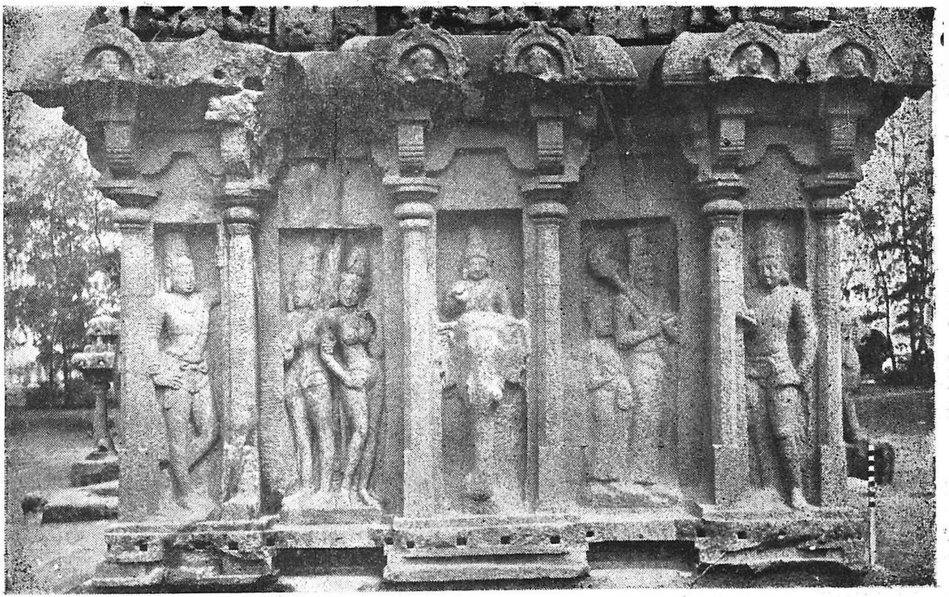

10. "அர்ச்சுனன் இரதம்"—கிழக்குச்சுவர் சிற்பங்கள்
நடுவில் இந்திரன், பக்கத்தில் முனிவர், இராணிகள், துவாரபாலகர்
[பக்கம்: 101.

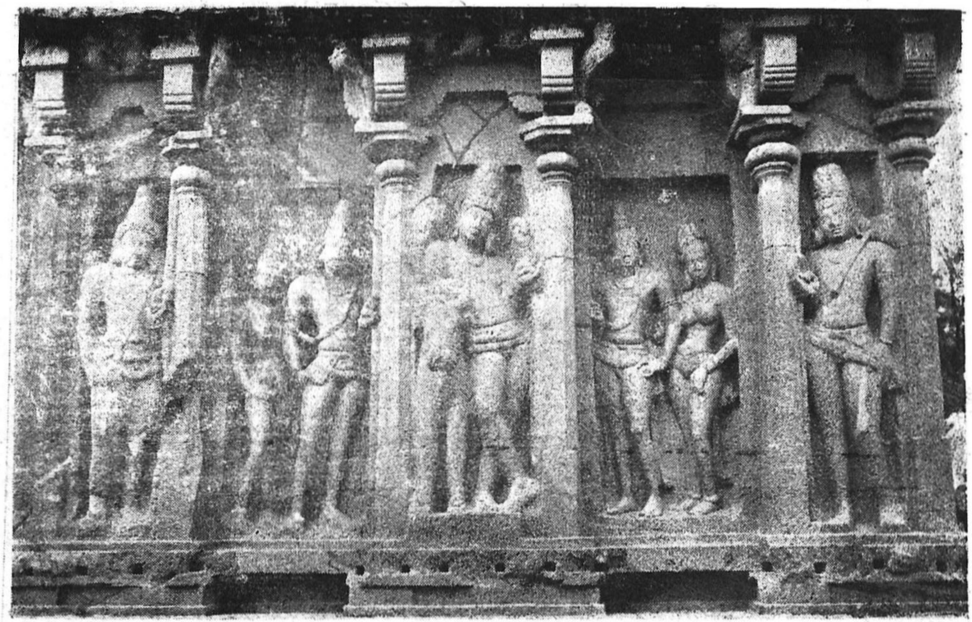

16. "அர்ச்சுனன் இரதம்"—தெற்குச்சுவர் சிற்பங்கள்

நடுவில் இடபாரூடர், பக்கங்களில் அரசன், அரசியர், துவாரபாலகர்

[பக்கம்: 101

17. கணேச இரதம்
[பக்கம்: 65

18. இளங்கோயில் கொற்றவை
[பக்கம்: 86

19. கருடவாகனப் பெருமாள்

[பக்கம்: 108, 109

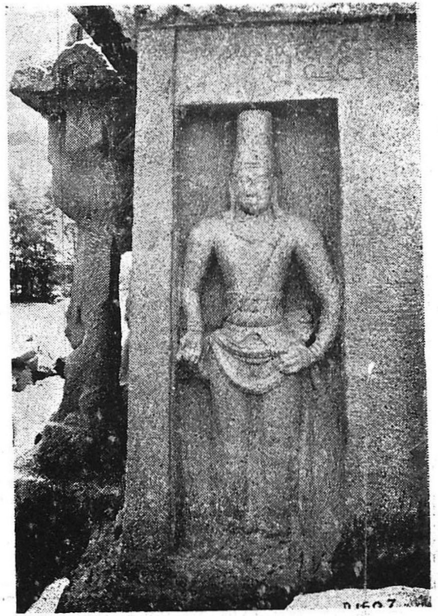

20. மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன்

[பக்கம்: 9, 107

T. 4263

நரசிம்மவர்மன்

க. அரசியல்

மாமல்லன் என்னும் இயற் பெயரையுடைய நரசிம்மவர்மன் மகேந்திர வர்மனுடைய மகன். இவனை முதலாம் நரசிம்மவர்மன் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன், சளுக்கிய அரசரின் தலை நகரமான வாதாபி நகரத்தை வென்று கொண்டபடியினாலே வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்று பெயர்பெற்றான். இவன், பல்லவ இராச்சியத்தை கி. பி. 630 முதல் 668 வரையில் அரசாண்டான். இவனுடைய தலைநகரம் காஞ்சிபுரம்.

வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன், தன் தந்தையாகிய மகேந்திர வர்மன் காலத்தில் மாமல்லன் என்னும் பெயருடன் இளவரசனாக இருந்தபோது, கடல்மல்லை என்னும் துறைமுகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்திருந்தான். சோழர்களுக்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமும், பாண்டியருக்குக் கொற்கையும், சேரருக்கு முசிறியும் துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது போல, பல்லவ அரசர்களுக்குக் கடல்மல்லை துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது. மாமல்லன் அரசனான பிறகு, இத் துறைமுகப்பட்டினத்துக்குத் தன் பெயராகிய மாமல்லன் என்னும் பெயரைச்சூட்டி மாமல்லபுரம் என்று புதுப்பெயர் கொடுத்தான். இப் பட்டினத்தைப் புத்தம் புதிதாக உண்டாக்கினான் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இது தவறு. இவ்வூர் நீர்ப்பெயற்று என்றும் மல்லை என்றும் கடல்மல்லை என்றும் பண்டைக் காலத்தில் பெயர் பெற்றிருந்தது. இந்தப் பழைய பெயரை மாற்றித் தன் பெயரைச் சூட்டி மாமல்லபுரம் என்று வழங்கினான். மாமல்லபுரம் என்னும் பெயர் பிற்காலத்திலே மகாபலிபுரம் என்று மருவி வழங்கப்பட்டது. பாமரமக்கள் இப்போது இதனை மாவலிவரம் என்று கூறுகின்றனர்.

அசுரனை) அழித்ததுபோல, வாதாபியை (வாதாபி நகரத்தை) அழித்தான்''[1]

உதயேந்திரச் செப்புப்பட்டயம் இவ்வாறு கூறுகிறது :—''பரியள மணிமங்கல சூரமார முதலான இடங்களில் வல்லபராஜனைப் பலமுறை வென்று, வாதாபியை அழித்த அகத்தியரைப்போல வாதாபியை யழித்த நரசிம்மவர்மன், அவனுக்கு (மகேந்திரவர்மனுக்கு) மகனுகப் பிறந்தான்.''[2]

வேலூர்ப்பாளைய சாசனம் இவ்வாறு எழுதுகிறது :—''உபேந் திரனை (விஷ்ணுவை)ப் போன்று புகழ்படைத்தவனும் பகைவர் கூட்டங் களை வென்று வாதாபி நகரத்தின் நடுவில் வெற்றித் தூணைக் கைக் கொண்டவனுமாகிய நரசிம்மவர்மன், மகேந்திரவர்மனுக்கு மகனுகப் பிறந்தான்.''[3]

காசாகுடி செப்பேட்டுச் சாசனம் இவ்வாறு புகழ்கிறது :— ''அவனுக்கு (மகேந்திரவர்மனுக்கு) வெற்றிவீரனு ய நரசிம்மவர்மன் பிறந்தான். இவன், இலங்கையை வென்று, ஸ்ராமனுடைய வீரப் புகழுக்கு மேம்பட்ட புகழையடைந்து, பகைவர் ளுக்குத் தூமகேதுவைப் போல இருந்து, குடமுனியைப்போல வாதாபியை வென்ருன்.''[4] (குடமுனியாகிய அகத்தியர் வாதாபி என்னும் அசுரனை வென்றது போல இவனும் சளுக்கியரின் வாதாபி நகரத்தை வென்ருன் என்பது கருத்து.)

புலிகேசியின் மகனுன முதலாம் விக்ரமாதித்தியனுடைய கர்நூல் செப்பேட்டுச் சாசனம், ''மூன்று அரசர்கள் சேர்ந்து புலிகேசியை

---

1. A Pallava grant from Kuram. P. 144-155. S. I. I. Vol. I.

2. Udayendram Plates of Nandivarman Pallava Malla. S. I. I. Vol. II. P. 361-371.

3. Velurpalayam Plates of Vijaya Nandivarman S. I. I. Vol II. P. 501-517.

4. Kasakudi Plates of Nandivarman Pallava Malla. S. I. I. Vol II. P. 342-361.

வென்றார்கள் என்று கூறுகிறது"[1] புலிகேசியை வென்ற மூன்று அரசர்களில் மாமல்லனாகிய நரசிம்மவர்மன் ஒருவன். மற்ற இருவரில் மானவம்மா என்பவன் ஒருவன். இவன் இலங்கையரசுக்கு உரியவனாய் அரசு இழந்து நரசிம்மவர்மனிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்து காஞ்சி புரத்திலேயே நெடுங்காலம் இருந்தவன். இவன் நரசிம்மவர்மனுடன் சேர்ந்து புலிகேசியுடன் போர் செய்தான் என்று சூலவம்சம் (47 ஆம் அதிகாரம்) என்னும் நூல் கூறுகிறது.[2] நரசிம்மவர்மனுக்கு உதவியாக இருந்த இன்னொரு அரசன் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கொடும்பாளூரில் இருந்த சமராபிராமன் என்பவன். இந்தச் சமராபிராமன், சளுக்கிய அரசனை அதிராஜமங்கலம் என்னும் ஊரில் கொன்றான் என்றும், இவனுடைய தகப்பனை பரதுர்க்கமர்த்தனன் வாதாபி நகரத்தை வென்றான் என்றும் கொடும்பாளூரில் உள்ள மூவர் கோவில் சாசனம் கூறுகிறது.[3]

இதில், சளுக்கிய அரசனை அதிராஜமங்கலத்தில் சமராபிராமன் கொன்றான் என்பதை, சளுக்கிய அரசனை புலிகேசியை அதிராஜ மங்கலம் என்னும் மணிமங்கலத்தில், சமராபிராமன் கொன்றான் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகிறார்கள். போர்க்களத்திலே புலிகேசி இறந்த பிறகு, அவனுடைய வாதாபி நகரத்தின்மேலே நரசிம்மவர்மன் படையெடுத்துச் சென்றபோது, சமராபிராமனுடைய தகப்பனை பரதுர்க்கமர்த்தனனும் அவனுடன் போய் வாதாபியை அழித்தான் என்பது தெரிகிறது.[4]

இவ்வாறு நரசிம்மவர்மன், மானவர்மன், கொடும்பாளூர் சிற்றரசன் (தந்தை மகன் இருவரும்) ஆகிய மூன்று அரசர்களும் சேர்ந்து புலிகேசியை வென்றார்கள் என்பது தெரிகிறது.

நரசிம்மவர்மனுடைய படைத்தலைவராக இருந்தவர் பரஞ்சோதியார் என்பவர். இவருக்குச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் சிறப்புப் பெயரும்

---

1. Karnul Plates of Vikramaditya I, B. B. R. A. S. XV. I. P. 226. 2. பின்னிணைப்பு க காண்க.

3. No. 14. P. 9-10. Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State. No. 14 Chronological List of Inscriptions of the Pudukkottai State.

4. பின்னிணைப்பு உ காண்க.

உண்டு. இவர் நரசிம்மவர்மனுடைய யானைப் படைத்தலைவராக இருந்து வாதாபி நகரை வென்றார். இவர் வாதாபி நகரத்தை வென்ற செய்தியைப் பெரியபுராணம் இவ்வாறு கூறுகிறது :

''மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரைத் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனஎண் ணிலகவர்ந்தே இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்''[1]

வாதாபியை (வாதாபி எனினும் வாதாவி எனினும் ஒன்றே.) வென்ற பிறகு சிறுத்தொண்டராகிய பரஞ்சோதியார் அரச ஊழியத்தை விட்டு, பக்தியில் ஈடுபட்டு, இவர் காலத்தில் சமயத்தொண்டு செய்து வந்த திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் என்னும் சைவ நாயன்மார்களுடன் நட்புக்கொண்டிருந்தார். பெரியபுராணத்தில் கூறப்படுகிற சிறுத்தொண்ட நாயனார் என்பவர் இவரே.

நரசிம்மவர்மன் வாதாபியை வென்றது கி. பி. 642இல் ஆகும். புலிகேசியைக் கொன்று வாதாபியைக் கைப்பற்றியதனால், மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் புலிகேசி கவர்ந்துகொண்ட பல்லவ அரசின் ஆந்திரப் பகுதி, மீண்டும் பல்லவர் வசம் ஆயிற்று என்று கருதலாம். அஃதாவது, நரசிம்மவர்மன் தன் தந்தையார் இழந்த ஆந்திர நாடுகளை மீட்டுக்கொண்டான். ஆனால், மீட்கப்பட்ட அந் நாடுகள் நெடுங்காலம் இவனிடத்தில் இருக்கவில்லை; ஏறக்குறைய 16 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அப் பகுதிகள் மீண்டும் சளுக்கியர் வசம் ஆயின.

வாதாபி நகரத்தை வென்ற நரசிம்மவர்மன் அந் நகரத்திலே வெற்றிக் கம்பம் ஒன்றை நாட்டினான். இந்த வெற்றிக் கம்பம் பிற்காலத்தில் உடைக்கப்பட்டது. இந்தக் கம்பத்தின் உடைபட்ட ஒரு பகுதி இன்றும் அந் நகரத்தில் காணப்படுகிறது. சிதைந்துபோன சாசன எழுத்துக்களும் இதில் காணப்படுகின்றன. இதில் ''மாமல்லன்'' ''க்ஷிதி புஜாங்கரேஸ்ர பல்லவ'' ''(நர)சிம்ம விஷ்ணு'' என்னும் சொற்கள் பல்லவக் கிரந்த எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன.[2]

---

1. *சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணம் : 6.*
2. Ind. Atni. Vol. IX. P. 199.

நரசிம்மவர்மன் வாதாபி நகரத்தை வென்ற பிறகு, அந் நகரம் பதின்மூன்று ஆண்டுவரையில் அரசன் இல்லாமல் இருந்தது. இதற்குக் காரணம், புலிகேசியின் மக்கள் அரசுரிமைக்காகத் தம்முள் கலகஞ்செய்து போரிட்டுக்கொண்டதேயாகும். பிறகு கி. பி. 655-இல் புலிகேசியின் பிள்ளைகளில் ஒருவனான விக்கிரமாதித்தியன் (முதலாமவன்) சளுக்கிய நாட்டின் அரசனானான். இவன் அரசனானவுடன் சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். இவன் கி. பி. 655-முதல் 681-வரையில் அரசாண்டான். ஆகவே, நரசிம்மவர்மனும் அவனுடைய மகனும் பேரனும் விக்கிரமாதித்தியனுடன் அடிக்கடி போர்செய்ய நேரிட்டது. விக்கிரமாதித்தியன், நரசிம்மவர்மன் மீட்டுக்கொண்ட ஆந்திரப் பகுதி நாடுகளை மீண்டும் கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

நரசிம்மவர்மனுக்கு மாமல்லன், வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டு. மகாபலிபுரத்துத் திரிமூர்த்திக் குகைக்கோயிலில் மல்ல என்னும் பல்லவக் கிரந்த எழுத்துச் சாசனமும், திருக்கழுக்குன்றத்து ஒற்றைக்கல் மண்டபம் என்னும் குகைக் கோயிலிலே ''வாதாபிகொண்ட நரசிங்கப் போத்தரசர்'' என்னும் தமிழ் எழுத்துச் சாசனமும் காணப்படுகின்றன.

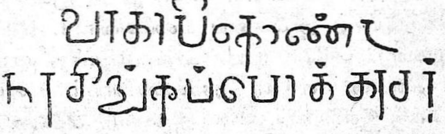

'வாதாபி கொண்ட நரசிங்கப் போத்தரசர்' என்பது இதன் வாசகம் 7-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் எழுத்து

தன் தந்தையாகிய மகேந்திரவர்மனைப்போலவே நரசிம்மவர்மனும் பல சிறப்புப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தான்.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் பல்லவ இராச்சியம், வடக்கே வடபெண்ணை ஆறு முதல் தெற்கே வெள்ளாறு வரையில் பரவி

யிருந்தது. அஃதாவது தொண்டை நாடு சோழநாடு ஆகிய இரண்டு நாடுகளைக் கொண்டிருந்தது.

மகாபலிபுரம் என்று இப்போது பெயர் வழங்கப்படுகிற மாமல்லபுரத்திலே, தர்மராசரதம் என்று வழங்கப்படுகிற கற்கோயிலில் இவனுடைய சிறப்புப் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கற்பாறைக் கோயிலில் காணப்படுகிற இவனுடைய சிறப்புப் பெயர்களாவன:

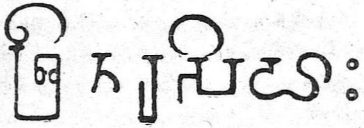

'ஸ்ரீநரசிம்ம' என்பது இதன் வாசகம். வடமொழி எழுத்து

ஸ்ரீநரசிம்ம (இப் பெயர் இரண்டு இடங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது), பிருதிவீசார (உலகத்தின் சாரமாகவுள்ளவன்), ஸ்ரீபர (செல்வத்தைத் தாங்கியுள்ளவன்), புவனபாஜன (உலகத்தை உரிமையாகக் கொண்டவன்), ஸ்ரீமேக (செல்வக் கொண்டல்,) திரைலோக்ய வர்த்தன (மூவுலகத்தையும் வளர்ப்பவன்), விதி (உலக ஒழுக்கத்தை அமைப்பவன்), அநேகோபாய (பல சூழ்ச்சியறிந்தவன்), ஸ்திரபக்தி (நிலைத்த பக்தியுள்ளவன்), மதனுபிராம (மன்மதன் போன்ற அழகுள்ளவன்), அப்ரதிஹதசாஸன (மறுக்கமுடியாத ஆணையை யுடையவன்), காம லலித (காமனைப் போன்ற அழகன்), அமேய மாய (காணமுடியாத சூழ்ச்சிகளை யுடையவன்), சகல கல்யாண (எல்லா நன்மைகளையும் உடையவன்), நயன மனோகர (காட்சிக்கு இனியன்), வாம (அழகன்), அதிமான (மிகுந்த மானமுள்ளவன்), பராபர (ஆற்றல் வாய்ந்தவன்,) அநுபம (நிகரற்றவன்), நயாங்குர (அறிவுக் கொழுந்து), லலித (இனியன்), சர்வதோபத்ர (அகில புனிதன்), ஸ்ரீநிதி (செல்வமுடையவன்), நிருத்தர (நிகரற்றவன்), விப்ராந்த (மனவெழுச்சியுள்ளவன், சத்யபராக்ரமன் (உண்மை வீரன்), ரணஜெய (போரில் வெற்றி கொள்பவன்).[1]

---

1. S. I. I. Vol . குறிப்பு: இந்தச் சிறப்புப் பெயர்களுடன் இந்தக் கற்கோயிலில் அத்யந்தகாம என்னும் இன்னொரு பெயரும் இன்னொரு வகையான எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பெயர் நரசிம்மவர்மனுடைய பேரனான பரமேஸ்வரவர்மனைக் குறிக்கும்.

நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் ஹியூங் சுவாங் என்னும் சீன நாட்டுப் பௌத்த யாத்திரிகர் கி. பி. 640 இல் காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து சிலகாலம் தங்கியிருந்தார்;[1] இவர் காலத்திலே சைவ சமயாசாரியர்களான திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சிறுத்தொண்ட நாயனர், நெடுமாற நாயனர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை நாயனர், திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர், திருநீலநக்கர், முருக நாயனர் முதலியோரும், முதலாழ்வார் மூவரும், திருமழிசை ஆழ்வாரும் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

நரசிம்மவர்மன் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவன். இவன் தன் வாழ்நாட்களில் பெரும்பாகத்தைச் சளுக்கிய அரசனுடனும் மற்ற அரசர்களுடனும் போர் செய்வதிலே கழித்தான். ஆயினும் மாமல்லபுரத்திலே ''இரதங்கள்'' என்று கூறப்படுகிற பாறைக்கோயில்களையும் சில குகைக்கோயில்களையும் அமைத்தான். தர்மராச ரதம் என்று இப்போது வழக்கப்படுகிற அத்யந்தகாம பல்லவேசுவரம் என்னும் மாடக்கோயிலிலே பாறைச்சுவரிலே இவனுடைய உருவம் [2]புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த உருவத்தில் நரசிம்மவர்மன் (மாமல்லன்) நீண்ட கிரீடம் அணிந்து, காதுகளில் அணிந்த குண்டலங்கள் தோள்களிலே புரள, கழுத்தில் மணிமாலை விளங்க, மார்பிலே தடித்த பூணூலை அணிந்திருக்கிறன். இடக் கையை இடுப்பில் ஊன்றி வலக்கையைத் தொங்க விட்டிருக்கிறன். அரையில் மட்டும் பட்டாடை அணிந்திருக்கிறன். அக்காலத்து வழக்கப்படி (போர்வை சட்டை முதலியன அணியாமல்) வெற்றுடம்பாக இருக்கிறன். அகன்று பரந்த முகத்தில் அமைதியும் மன உறுதியும் ஆழ்ந்த சிந்தனையும் தோன்றுகின்றன. பாதங்கள் முற்றுப்பெறுமல் பாறையோடு பாறையாகக் காணப்படுகின்றன. இந்தச் சிற்பத்தை அமைத்த சிற்பி எக் காரணத்தினாலோ பாதங்களை முற்றும் அமைக்காமல் அரைகுறையாக விட்டுவிட்டான்.

நரசிம்மவர்மனுடைய இந்தச் சிற்ப உருவம் பட்டமகிஷியில்லாமல் தனியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பல்லவ அரசர்களின் உருவச்சிலைகள்

---

1. பின்னிணைப்பு : க காண்க.
2. புடைப்புச் சிற்பம - Bas relief.

எல்லாம் பட்டமகிஷியரோடு அமைக்கப்பட்டுள்ளன, மாமல்லபுரத்து வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயிலில் இருக்கிற மகேந்திரவர்மனுடைய உருவச்சிற்பம் பட்டமகிஷியரோடு அமைந்துள்ளது. அங்கேயுள்ள இன்னொரு சிற்பமும் (சிம்மவிஷ்ணுவின் சிற்பம்) பட்டமகிஷியரோடு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாமல்லபுரத்து அர்ச்சுன இரதத்தில் இருக்கிற பல்லவ அரசரின் சிற்ப உருவமும், உத்தரமேரூர் மாடக் கோயிலில் இருக்கிற மற்றொரு பல்லவ அரசனுடைய சிற்ப உருவமும் பட்டமகிஷியருடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இந்த நரசிம்ம வர்மனுடைய உருவச்சிற்பம் மட்டும் பட்டமகிஷியில்லாமல் தனியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சிற்ப உருவம் அமைக்கப்பட்ட காலத்தில் பட்டமகிஷி இறந்துவிட்டாள் போலும்.

௨. வேறு அரசர்கள்

மாமல்லன் ஆன நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே, பல்லவ தேசத்தைச் சூழ்ந்திருந்த இராச்சியங்களைப்பற்றியும் அவற்றை அரசாண்ட அரசர்களைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

வடநாடு

அக்காலத்தில் வட இந்தியாவை அரசாண்ட மன்னன் ஹர்ஷவர்த்தனன் என்பவன். இவனுடைய இராச்சியம் வடக்கே இமயமலையிலிருந்து தெற்கே நருமதை ஆறு வரையிலும் பரவியிருந்தது. அக்காலத்தில் பரதகண்டத்து அரசர்களில் பேரரசனாக விளங்கியவன் ஹர்ஷவர்த்தனனே. இவன் கி. பி. 606 முதல் 647 வரையில் அரசாண்டான். இவன் இறந்த பிறகு இவனுடைய பேரரசு சிறு சிறு நாடுகளாகச் சிதறுண்டு போயிற்று. ஹர்ஷனுக்கு மக்கட்பேறு இல்லை. ஆகவே, அவனுடைய இராச்சியத்தை அவனுக்குக் கீழடங்கியிருந்த அரசர்கள் சுயேச்சையாக அரசாளத் தொடங்கினர்கள். ஹர்ஷனுடைய அமைச்சனான அருணாஸ்வன் (அர்ச்சுனன்) என்பவனும் இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியைத் தன்வயப்படுத்திக்கொண்டான்.

சீனநாட்டு அரசன், ஹர்ஷவர்த்தனனிடம் தன் தூதர்களை அனுப்பினான். அத் தூதர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது ஹர்ஷன் இறந்துபோய், அவன் மந்திரி அருணாஸ்வன், ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தான். இவன் சீனத்தூதர்களைக் கொன்றுவிட்டான். ஆனால். தூதர்களின் தலைவனாகிய வாங்—ஹுஐன்—த்ஸி[1] என்பவன் தப்பி ஓடித் திபெத்து நாடு சென்றான். திபெத்து நாட்டரசன் சீன மன்னனின் உறவினனானமையால், அவன் சீனத் தூதுவனுக்குத் தன் சேனையைக் கொடுத்து உதவினான். தூதுவன், சேனையுடன் வந்து அருணாஸ்வனுடன் போர்செய்து வென்று அவனைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றான். நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் வட இந்தியாவில் நிகழ்ந்த செய்தி இது.

---

1. Wang - Hiuen - tse

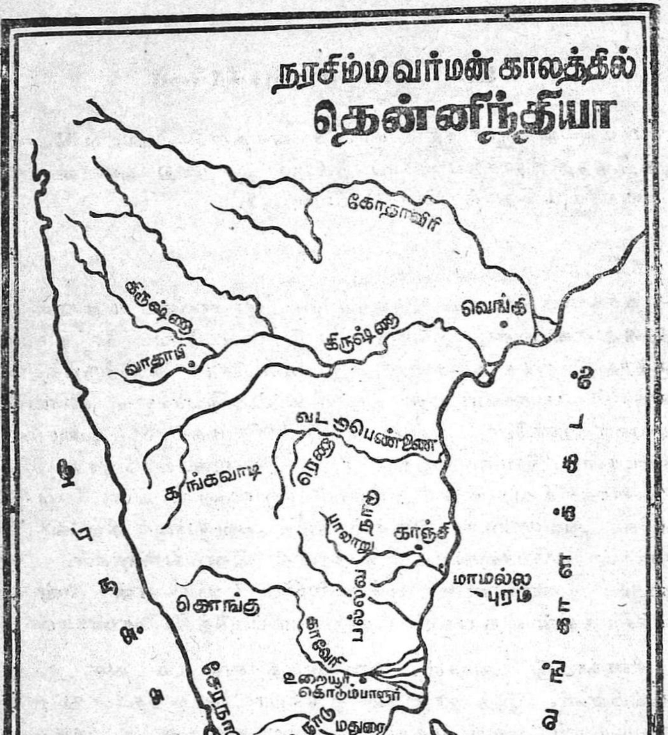
நரசிம்மவர்மன் காலத்தில்
தென்னிந்தியா
கோதாவிரி
கிருஷ்ணை
வாதாபி
கிருஷ்ணை
வெங்கி
வட பெண்ணை
கங்கவாடி
பாலாறு
காஞ்சி
மாமல்ல புரம்
கொங்கு
பல்லவ
காவேரி
உறையூர்
கொடும்பாளூர்
பாண்டி நாடு
மதுரை
கொற்கை
குமரி
அநுரை
இலங்கை
வங்காளக் கடல்

தக்கிண நாடு

ஹர்ஷ இராச்சியத்திற்குத் தெற்கே தக்கிண இந்தியாவைச் சளுக்கியர் அரசாண்டனர். சளுக்கிய இராச்சியம் வடக்கே நருமதை ஆறு முதல் தெற்கே வடபெண்ணை ஆறு வரையிலும், மேற்கே அரபிக் கடல் முதல் கிழக்கே வங்காளக் குடாக்கடல் வரையிலும் பரவியிருந்தது. இந்தப் பெரிய இராச்சியத்தை நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் அரசாண்டவன் புலிகேசி என்பவன். இவனை இரண்டாம் புலிகேசி என்பர். புலிகேசியைப் புளகேசி என்றும் கூறுவர்.

புலிகேசிக்கு சத்யாஸ்ரயன், வல்லபன், வல்லபராசன், பிருதுவி வல்லபன், பரமேசுவரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு. புலிகேசியின் தலைநகரம் வாதாபி என்பது. இதனைப் பாதாமி என்றுங் கூறுவர். புலிகேசி, தன்மேல் படையெடுத்து வந்த ஹர்ஷவர்த்தனனை வென்று புகழ்பெற்றவன். இவன் புகழ் உலகமெங்கும் பரவியிருந்தது.

புலிகேசி, தன்னுடைய இராச்சியத்திற்குத் தெற்கே யிருந்த பல்லவ இராச்சியத்தையும் தன்னுடைய இராச்சியத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பி, அடிக்கடி பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். மண்ணாசைகொண்டு பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தபோதெல்லாம், இவன் பல்லவர்களால் முறியடிக்கப்பட்டான். கடைசியாகக் காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த மணிமங்கலத்தில் நடந்த போரில் புலிகேசி, கொல்லப்பட்டான் என்பதையும், பிறகு நரசிம்மவர்மன் புலிகேசியின் தலைநகரமான வாதாபியைக் கைப்பற்றி அதில் வெற்றிக்கம்பம் நாட்டினான் என்பதையும் முன்னமே கூறினோம்.

நரசிம்மவர்மன் புலிகேசியைக் கொன்று வாதாபி நகரத்தைக் கைப்பற்றியது கி. பி. 642 ஆம் ஆண்டிலாகும். பிறகு வாதாபி நகரம் 13 ஆண்டுகள் அரசனில்லாமல் இருந்தது. பிறகு கி. பி. 655 இல் புலிகேசியின் இளைய மகனான விக்கிரமாதித்தியன், சளுக்கிய இராச்சியத்தின் அரசனானான். இவனை முதலாம் விக்கிரமாதித்தியன் என்பர். இவன் கி. பி. 655 முதல் 681 வரையில் அரசாண்டான்.

இவனுக்குச் சத்தியாஸ்ரயன், ரணரசிகன், அநிவாரிதன், ராஜமல்லன், வல்லபன், ஸ்ரீ பிருதுவி வல்லபன், மகாராஜாதிராஜ பரமேசுவரன், பட்டாரகன் முதலிய சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டு.

இவன் அரசனானவுடன், நரசிம்மவர்மன் கைப்பற்றிக்கொண்ட சளுக்கிய நாட்டின் தென்பகுதிகளை மீட்டுக்கொண்டான். இரண்டாம் புலிகேசியை நரசிம்மவர்மன் வென்று புலிகேசியின் சில நாடுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதையும், சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு விக்கிரமாதித்தியன் நரசிம்மன்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவனை வென்று, புலிகேசி இழந்த நாடுகளை மீட்டுக்கொண்டதையும் கர்னூல் சாசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது :

''திருமகளுக்கும் மண்மகளுக்கும் மணாளனும், சிறந்த போர் வீரனாய் வடநாடு முழுவதையும் அரசாண்ட ஹர்ஷவர்த்தனனை வென்று பரமேசுவரன் என்று பெயர் படைத்தவனுமான பரமேசுவர சத்யாஸ்ரய மகாராசன் (புலிகேசி II) உடைய அருமை மகனான விக்கிரமாதித்திய சத்யாஸ்ரயன், மூன்று அரசர்களால் தன் தந்தையிடமிருந்து கைப்பற்றிக்கொள்ளப்பட்ட பூமியைத் தன்னுடைய சித்த கண்டம் என்னும் குதிரையின் உதவியினாலும் வாளாயுதத்தின் கூர்மையினாலும் அனேக போர்களை வென்று கைப்பற்றினான்.'' இவ்வாறு சாசனம் கூறுகிறபடியினாலே, நரசிம்மவர்மன் புலிகேசியிடமிருந்து கைப்பற்றிய ஆந்திரப் பகுதிகளைப் பிற்காலத்தில் விக்கிரமாதித்தியன் மீண்டும் கைப்பற்றிக்கொண்டான் என்பது தெரிகிறது.[1] அன்றியும் தன் தந்தையைப்போலவே விக்கிரமாதித்தியனும், பல்லவ நாட்டின்மேல் பலமுறை படையெடுத்து வந்தான். ஆகவே, பல்லவ மன்னவனாகிய நரசிம்மவர்மன் இவனுடன் போரிடவேண்டியதாயிற்று.

புலிகேசி, சளுக்கிய இராச்சியத்தின் கிழக்குப் பகுதியைத் தன் தம்பியாகிய விஷ்ணுவர்த்தனனுக்குக் கொடுத்தான். விஷ்ணுவர்த்தனன் சுயேச்சையரசனானான். இவன் வெங்கியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு அரசாண்டான். ஆகவே, சளுக்கிய இராச்சியம், மேலைச் சளுக்கிய இராச்சியம் என்றும், கீழைச்சளுக்கிய இராச்சியம் என்றும் இருபிரிவாகப் பிரிந்தது. மேலைச்சளுக்கிய இராச்சியத்தை மேலே கூறியபடி இரண்டாம் புலிகேசியும் அவன் மகன் முதலாம் விக்கிரமாதித்தியனும் அரசாண்டார்கள்.

---

1. PP. 226 and 228 J. B. B. R. A. S. Vol. XVI 1883-85.

கீழைச்சளுக்கிய இராச்சியம் வடக்கே விசாகப்பட்டணம் ஜில்லாவி லிருந்து தெற்கே வடபெண்ணையாறு வரையில் பரவியிருந்தது. இதனை யரசாண்ட விஷ்ணுவர்த்தனனுக்கு, குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனன் மகரத்துவஜன், விஷமசித்தி, பிட்டரசன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் உண்டு. இவன் எப்போது காலமானான் என்று திட்டமாகக் கூற முடியவில்லை.

விஷ்ணுவர்த்தனனுக்குப் பிறகு இவன் மகன் மகாராஜ ஜயசிம்மன் என்பவனும் அவனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பி இந்திரவர்மனும் அவனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் இரண்டாம் விஷ்ணுவர்த்தனனும் அரசாண்டனர். நரசிம்மவர்ம பல்லவன், மேலைச்சளுக்கிய அரசனான புலிகேசியை வென்று அவனுடைய வாதாபி நகரத்தைக் கைப்பற்றிய போது, இந்தக் கீழைச்சளுக்கிய அரசர்கள் தங்கள் உறவினரான மேலைச்சளுக்கியர்களுக்கு உதவி செய்யவில்லை.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் தக்கிண தேசத்தின் நிலைமை இது.

ரேனாடு ஏழாயிரம்

சளுக்கிய இராச்சியத்துக்கும் பல்லவ இராச்சியத்திற்கும் இடையிலே ரேனாடு ஏழாயிரம் என்னும் பெயருள்ள சிறு இராச்சியம் இருந்தது. இது, இப்போது ஆந்திர நாட்டில் அடங்கியுள்ள கடப்பை, கர்நூல் மாவட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இச் சிறு நாட்டை அரசாண்டவன் சோழர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த புண்ணிய குமாரன் என்பவன். இவன் சோழ மகாராசன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றிருந்தான்.

இவன், தன்னைக் கரிகாற் சோழன் வழிவந்தவன் என்றும் நான்கு தலைமுறையாக இவன் முன்னோர் இந்த ரேனாட்டை யரசாண்டு வருகின்றனர் என்றும் மலெபாடு செப்புப் பட்டயத்தில் கூறிக்கொள் கிறான். கடப்பை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மதனபல்லிக்கு அருகில் உள்ள சிப்பிலி என்னும் ஊரில் இருக்கிற வீரக்கல் சாசனம் ஒன்று புண்ணியகுமாரன் என்னும் அரசனைக் கூறுகிறது.[1]

1. Ep. Rep. 1904-5. P. 48, Epi. Ind. Vol XI. P. 337.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் பாரததேசத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த ஹியூங்சுவாங் என்னும் சீன நாட்டு யாத்திரிகர் கி. பி. 640 இல் காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து சிலநாள் தங்கியிருந்தார் என்று முன்னமே கூறினோம். இந்த யாத்திரிகர் எழுதியுள்ள யாத்திரைக் குறிப்பில், சளுக்கிய இராச்சியத்திற்குப் பிறகு சுலியெ என்னும் இராச்சியத்தையும் அதற்குத் தெற்கே திராவிட (பல்லவ) தேசத்தையும் குறிப்பிடுகிறார்.[1] திராவிட நாட்டிற்குப் பிறகு, சோழ நாட்டைக் குறிப்பிடாமல் மலய (பாண்டிய) நாட்டைக் குறிப்பிடுகிறார். திராவிட (பல்லவ) நாட்டிற்கும் மலய (பாண்டிய) நாட்டிற்கும் இடையே சோழ நாட்டை ஏன் இவர் குறிப்பிடவில்லை என்றால், அந்தக்காலத்தில் சோழ நாடு பல்லவ இராச்சியத்துடன் சேர்ந்திருந்தது. சோழ அரசர் பல்லவருக்குக் கீழடங்கிச் சிற்றரசராய் இருந்தனர்.

ஆனால், சளுக்கிய நாட்டுக்கும் பல்லவ நாட்டுக்கும் இடையே இருந்ததாக இவர் கூறுகிற சுலியெ என்னும் நாடு, ரேனாட்டைக் குறிக்கிறது என்று சில சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இவர்கள் கூறுவது பொருத்தமாகவும் சரியாகவும் இருக்கிறது. சுலியெ என்பது சோழியர் (சோழர்) என்பதன் மரூஉ. ரேனாட்டை யாண்ட அரசர் தம்மைச் சோழர் வழிவந்தவர் என்று கூறிக்கொண்டது கருதத் தக்கது.

கொடும்பாளூர் நாடு

ரேனாட்டுக்குத் தெற்கே திராவிட நாடு இருந்ததென்று ஹியூங்-சுவாங் கூறுகிறார். இவர் கூறுகிற திராவிட தேசம் என்பது தொண்டமண்டலத்தையும் சோழமண்டலத்தையுங் கொண்டிருந்தது. இதனைப் பல்லவ அரசர் ஆட்சி புரிந்தனர். பல்லவ இராச்சியத் திற்குத் தெற்கே சீன யாத்திரிகர் கூறுகிற மலய நாடு, அஃதாவது பாண்டிய நாடு இருந்தது.

பல்லவ இராச்சியத்துக்கும் பாண்டிய இராச்சியத்துக்கும் இடையிலே கொடும்பாளூர் நாடு என்னும் சிறு நாடு இருந்தது. அது இப்போது புதுக்கோட்டை என்று வழங்குகிறது. கொடும்பாளூர் நாட்டின் தலைநகரம் கொடும்பாளூர் என்பது. கொடும்பாளூர்

---

1. பின்னிணைப்பு: உ காண்க.

சிற்றரசர்கள் சுயேச்சையரசராக இருந்தனர் என்பது கொடும்பாளூரி லுள்ள மூவர் கோவில் சாசனத்தினல் தெரிகிறது.[1]

சுயேச்சையரசர்களாக இருந்தபோதிலும் இவர்கள் சில சமயங் களில் பல்லவ அரசர்களுக்கு நண்பர்களாக இருந்தார்கள்.

மூவர் கோயில் சாசனத்தில் கூறப்படுகிற அரசர்களில் நிருபகேசரி, பரதுர்க்கமர்த்தனன், சமராபிராமன் என்னும் அரசர்கள் மூவரும் பல்லவ அரசர்களுக்கு நண்பர்களாக இருந்தார்கள் என்பது இச் சாசனத்தினல் தெரிகிறது.

முதலில் நிருபகேசரி என்னும் அரசனைப்பற்றி ஆராயவேண்டும். ஏனென்றல், மூவர் கோயில் சாசனத்தை இதுவரையில் ஆராய்ந்த எல்லா சரித்திர ஆசிரியர்களும் இவனைப்பற்றி ஆராயாமலே விட்டு விட்டார்கள். நிருபகேசரி தனது இளமைப்பருவத்தில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று இந்தச் சாசனம் கூறுகிறது. பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்றல் பொருள் என்ன? மனிதனுகிய இவன் பாம்பு களுடன் வளர்ந்தான் என்று கூறுவது பொருந்தாது. பாம்பு என்பதற்கு வேறு பொருள் இருக்கவேண்டும். பாம்புஎன்பது நாகம் என்றும் பெயர்பெறும். ஆகவே, பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்றல் நாகர் என்னும் வகுப்பாருடன் வளர்ந்தான் என்பது கருத்து. அப்படியானல் நாகர் என்பவர் யார்?

நாகர் என்பது பல்லவ அரசரைக் குறிக்கும். எப்படி என்றல், பல்லவ அரசர்களின் மூதாதை ஒருவன், நாக அரசன் மகளை மணஞ் செய்துகொண்டு, நாக அரசனிடமிருந்து அரசாட்சி உரிமையைப் பெற்றன் என்று கூறப்படுகிறன். அவன் மரபு நாகர் மரபு எனப் பட்டது பல்லவர் பாம்பு (நாக) மரபைச் சேர்ந்தவராகையினலே, பாம்புக்கொடியையும் பெற்றிருந்தனர்.

சூது என்றல் நாகம் என்பது பொருள். வேலூர்ப் பாளைய சாசனம், பல்லவ அரசர் பரம்பரையைக் கூறும் இடத்தில் சூதுபல்லவன் என்னும் அரசன் பெயரைக் கூறுகிறது. மேலும், வீரகூர்ச்சன் என்னும் பல்லவ அரசன் நாக அரசகுமாரியை மணஞ்செய்துகொண்டு

1. Ins Pudu. State No. 14, Chro. Ins. Pudu. State. No. 14.

நாக அரசனுடைய அரசாட்சி உரிமைகளைக் கவர்ந்துகொண்டான் என்றும் கூறுகிறது.

காஞ்சிபுரத்துப் பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தை (வைகுண்ட பெருமாள் கோயிலை)க் கட்டிய பரமேசுவரவர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னனைத் திருமங்கையாழ்வார் பாம்புக் கொடியையுடையவன் என்று கூறுகிறார் :

"தேம்பொழில் குன்றெயில் தென்னவனைத்
திசைப்பச் செருமேல் வியந்து அன்றுசென்ற
பாம்புடைப் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே."[1]

என்று அவர் கூறியது காண்க.

உத்திரமேரூரில் உள்ள சுந்தரவரதப்பெருமாள் கோயில் பல்லவ அரசர் கட்டிய மாடக்கோயிலாகும். இக் கோயிலில் துவாரபாலகர் உருவங்கள் முடிதரித்த அரசர் உருவங்கள்போல் இருக்கின்றன. இத் துவாரபாலகருக்கு இரண்டு கைகள் உள்ளன. இந்தத் துவார பாலகரின் கிரீடத்துக்கு மேலே பாம்புப் படம் எடுத்தது போன்ற உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது, இத் துவாரபாலகருக்குச் சூது ராஜன் என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். சூது என்பதற்குப் பாம்பு, நாகம் என்னும் பொருள் கூறப்படுகிறது. சூதுராஜன் என்று கூறப்படுகிற இந்தத் துவாரபாலகரின் உருவம் பல்லவ அரசரின் உருவம்போலும். பல்லவ அரசன் கட்டிய கோயிலில், நாகப்பாம்புப் படத்துடன் பல்லவ அரசர் உருவம் துவாரபாலகராக அமைக்கப் பட்டிருப்பது பொருத்தமானதுதான்.

எனவே, கொடும்பாளூர் சிற்றரசன் நிருபகேசரி தனது இளமை வயதில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று மூவர் கோயில் சாசனம் கூறும் கருத்து என்னவென்றால். அவன் நாக பரம்பரையின ரான பல்லவ அரசர்களோடு வளர்ந்தான் என்பதே. இந்த நிருப கேசரி, சிம்மவிஷ்ணு என்னும் பல்லவ அரசன் காலத்திலும் அவன் மகன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்திலும் இருந்தவன் என்று தெரிகிறான்.

---

1. பெரிய திருமொழி. 2-ஆம் பத்து. 9-ஆம் திருமொழி-5.

நிருபகேசரியின் மகன் பரதுர்க்க மர்த்தனன் என்பவன். இவனுக்கு வாதாபிஜித் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் உண்டு. வாதாபிஜித் என்றால், வாதாபி நகரத்தை வென்றவன் என்பது பொருள். பரதுர்க்கமர்த்தன னுடைய மகன் சமராபிராமன் என்பவன். இவன், யதுவம்சகேது என்றும், சோழன் மகளான அநுபமை என்பவளை மணந்தவன் என்றும் கூறப்படுகிறான். அன்றியும் அதிராசமங்கலத்தில் சளுக்கியனை வென்றவன் என்றும் கூறப்படுகிறான்.

கொடும்பாளூர் அரசர்களாகிய பரதுர்க்கமர்த்தனனும், அவன் மகன் சமராபிராமனும் மாமல்லனான நரசிம்மவர்ம பல்லவன் காலத்தில் இருந்தவர்கள். அன்றியும் அவனுக்கு நண்பராகவும் இருந்தவர்கள். நரசிம்மவர்மன்மீது சளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் புலிகேசி படை யெடுத்து வந்தபோது, அவனை நரசிம்மவர்மன் போரில் கொன்று, பிறகு அவனுடைய வாதாபி நகரத்தின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந் நகரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்று பெயர்பெற்றான் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது. புலிகேசியுடன் நரசிம்மவர்மன் போர் செய்தபோது, கொடும்பாளூர் அரசனான சமராபி ராமனும் பல்லவனுடன் சேர்ந்து சளுக்கியனான புலிகேசியை வென்றான்போலும். ஆகவே, இவன் சளுக்கியனை வென்றவன் என்று பெயர்பெற்றான்.

இவனுடைய தந்தையாகிய பரதுர்க்கமர்த்தனன், நரசிம்மவர்மன் சார்பாக வாதாபி நகரப்போரில் கலந்துகொண்டு வாதாபி நகரத்தை வென்று ''வாதாபிஜித்'' என்னும் பெயரையும் பெற்றான். இதனால், கொடும்பாளூர் அரசர்களாகிய இவர்கள், நரசிம்மவர்மன், புலிகேசியை வெல்வதற்குத் துணையாக இருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது.

இது இன்னொரு விதத்திலும் உறுதிப்படுகிறது. புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்ரமாதித்தியன், தன் தந்தையான புலிகேசியின் இராச்சியத்தின் தென்பகுதியை மூன்று அரசர்கள் சேர்ந்து கைப் பற்றினார்கள் என்று தன் சாசனம் ஒன்றில் கூறுகிறான். அப்படி யானால் புலிகேசியை வென்றவர் மூன்று அரசர்கள் என்று தெரிகிறது. அம் மூவர் யாவர்? மாமல்லனான நரசிம்மவர்மன் ஒருவன். அவனுக்கு உதவியாக இருந்த இலங்கை மன்னன் மானவம்மா என்னும் மானவர்மன் மற்றொருவன். புலிகேசியை எதிர்த்த மூன்றாவது

அரசன் யார்? இதற்கு விடை, கொடும்பாளூர் மூவர் கோவில் சாசனம் கூறுகிறது. புலிகேசியை எதிர்த்து வென்ற மூன்ருவது அரசன், (அரசர்) கொடும்பாளூர் மன்னன் பரதுர்க்கமர்த்தனனும் அவன் மகன் சமராபிராமனும் ஆவர்.

எனவே, மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில், கொடும்பாளூர் நாட்டை யரசாண்ட கொடும்பாளூர் வேளிரான சிற்றரசர்கள், பல்லவருக்கு உதவியாக இருந்தார்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

மூவர் கோயில் சாசனத்தை ஆராய்ந்த சில சரித்திர ஆசிரியர்கள், பரதுர்க்கமர்த்தனனும் சமராபிராமனும், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவர் அல்லர் என்றும் பிற்காலத்தவர் என்றும் கூறுகிருர்கள். அவர்கள் கூற்று ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தவில்லை.[1]

பாண்டிய நாடு

கொடும்பாளூருக்குத் தெற்கே பாண்டிய நாடு இருந்தது. நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே, பாண்டிய நாட்டை அரசாண்டவன் நெடுமாறன் என்னும் பாண்டியன். இவன் சைவ அடியார்கள் அறுபத்து மூவரில் ஒருவன். "நிறைக்கொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன்" என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் போற்றப்பட்டவன் இவனே. பெரியபுராணத்தில் கூன்பாண்டியன் என்றும் நெடுமாறன் என்றும் இவன் கூறப்படுகிருன். வேள்விக்குடி செப்பேட்டுச் சாசனம் அரிகேசரி, அசமசமன், மாறவர்மன் என்று இவனைக் கூறுகிறது. சின்னமனூர் சிறிய செப்பேட்டுச் சாசனம் அரிகேசரி, அசமசமன், அலங்க்யவிக்ரமன், அகாலகாலன், மாரவர்மன் என்று இவன் பெயர்களைக் கூறுகிறது.

பாழி, திருநெல்வேலி, செந்நிலம், புலியூர் முதலிய இடங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் இவன் வெற்றி கண்டான்; பலமுறை கேரள (சேர) அரசனை வென்ருன் என்று சாசனங்கள் இவனைப் புகழ்கின்றன. இறையனார் அகப்பொருள் உரையின் இடையிடையே மேற்கோள் காட்டப்படுகிற கோவைச் செய்யுள்கள் (பாண்டிக்கோவை இவன்மீது பாடப்பட்டன என்பர்.

1. பின்னிணைப்பு கு காண்க.

பாண்டியன் நெடுமாறன் முதலில் சமண சமயத்தவனாக இருந்தான். பின்னர், திருஞான சம்பந்தரால் சைவனாக மாற்றப் பட்டான். இவன் அரசியார் மங்கையர்க்கரசியார். இவர், பல்லவ அரசரின் கீழ் சிற்றரசராக இருந்த சோழ அரசனுடைய மகளார். குலச்சிறையார் என்பவர் இவ்வரசனின் அமைச்சர். இவ்வரசன், அரசி, அமைச்சன் ஆகிய மூவரும், திருஞானசம்பந்தர் பாண்டிய நாட்டில் தலயாத்திரை செய்தபோது அவரை வரவேற்று உபசரித்தார்கள்.[1] இம் மூவரும் சைவநாயன்மார் திருக்கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டனர். இவர்கள் வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்தில் காணலாம்.

இவ்வரசனை, வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுச் சாசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது :

51. "......மற்றவற்குப் பழிப்பின்றி வழித்தோன்றி உதயகிரி மத்யம
52. த்துறு சுடர்போலத் தெற்றென்று திசை நடுங்க மற்றவன் வெளிப்பட்டுச்சூ
53. ழியானை செலவுந்திப் பாழிவாய் அமர்கடந்து வில்வேலிக் கடற்றானையை
54. நெல்வேலிச் செருவென்றும் விரவிவந்தணையாத பரவரைப் பாழ்படுத்
55. துமறு காலினம் புடை திளைக்குங் குறுநாட்டவர் குலங் கெடுத்து
56. ங் கைந்நலத்த களிறுந்திச் செந்நிலத்துச் செருவென்றும் பாரளவுந்
57. தனிச் செங்கோற் கேரளனைப் பலமுறையு முரிமைச் சுற்ற மோடவர் யானை
58. யும் புரிசைம்மதிற் புலியூர்ப் பகனுழிகை இறவாமை இகலா
59. ழியுள் வென்று கொடும் வேலாழியும் வியன் பரம்புமே லாமை சென்
60. றெறிந் தழித்தும் ஹிரண்ய கர்ப்பமுந் துலாபாரமுந் தரணி மிசைப் பலசெய்து

1. பின்னிணைப்பு : க காண்க.

61. அர்தணர்க்கும் அசக்தர்க்கும் வந்தணைக என்றீக்தளித்த பகரிகை அணிமணி
62. நெடுமுடி அரிகேசரி அசமசமன்ஸ்ரீமாறவர்மன்' ......[1]

இந்தச் சாசனத்தின் வடமொழிப்பகுதி இவ்வாறு கூறுகிறது:

"கும்பசம்பவன் (அகத்திய முனிவர்) கையினால் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட மன்னர்கள் அரசாண்டு கழிந்த பின்னர், மூவுலகத்தாலும் போற்றப்பட்ட நற்குணங்களையும் புகழையும் உடைய மாரவர்மன் என்னும் அரசன் பிறந்தான். இவன், ஆதிசேஷன் போன்ற தனது பெருந்தோளினால் பூபாரத்தை நெடுங்காலந் தாங்கிக் கொண்டு, ஆதிசேஷனுடைய இளைப்பை மாற்றினான். புலவரைக் காத்த இவன் போர்க்களத்திலே பகைவர் கூட்டத்தை வென்று அமிர்த கர்ப்பத்தில் பிறந்து (இரணிய கர்ப்பம் புகுந்து) முறைப்படி பொற்குவியலைத் தானம் செய்தான்."[2]

சின்னமனூர் சிறிய செப்பேட்டுச் சாசனம் இவனை இவ்வாறு கூறுகிறது:

15. "பகைப் பூபர் தலைபனிப்பப் பரமேஸ்வரன் வெளிற் பட்டு அரிகேச
16. ரி அஸமஸமன் அஸங்க்யவிக்ரமன் அகாலகாலன் னெனத்தன
17. க்குரியன பலகுண நாமமுலகுமுழு துகந்தேத்தப் பரா
18. வனிபகுல மிறைஞ்சப் பாரகலம் பொதுநீக்கித் தராசுரர
19. திடரகலத் தனவர்ஷம் பொழிதற்கு வலாஹத்தின் விரதம் கொண்
20. டு துலாபார மினிதேறி ஸரண்யனு யுலகளித்து ஹிரண்ய
21. கர்ப்ப மிருகால் புக்கு கோஸஹஸ்ரத் துடக்கத்துக் குருதா
22. னம் பல செய்து வாசவன்போல வீற்றிருந்தனன் வஸு
23. தாபதி மாரவர்மன்"....................[3]

---

1. Velvikudi grant of Nedunjedaiyan, pp. 291—309. Epigraphia Indica: Vol. X - VII.

2. do do do

3. Copper plate grants from Sinnamanur. p. 463. South Indian Inscriptions: Vol III, Part IV.

மாரவர்மன், பல அரசர்களைப் போரில் வென்றதோடு சேர அரசனையும் வென்று அந் நாட்டைத் தன் பாண்டிய நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். ஆகையால் இவன் பரமேசுவரன் என்றும் கூறப்படுகிறான்.

சேர நாடு

பாண்டிய நாட்டிற்கு மேற்கே சேர நாடு இருந்தது. இந்தக் காலத்தில் சேர நாட்டில் இருந்த சேர அரசன் பெயர் தெரியவில்லை. ஆனால், இந்தச் சேரனைப் பாண்டியன் நெடுமாறன் பலமுறை வென்றான் என்று சின்னமனூர்ச் சாசனம் கூறுகிறது. இதனால் சேர நாடு பாண்டிய அரசுக்குக் கீழடங்கியிருந்தது என்பது தெரிகிறது.

இலங்கைத் தீவு

தமிழ்நாட்டின் அருகிலே யுள்ளது இலங்கைத் தீவு. இதற்குச் சிங்களத்தீவு என்றும் பெயர் உண்டு. இது தமிழ்நாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது. மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில், இலங்கைத் தீவின் அரசியல் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் பார்ப்போம்.

இக்காலத்தில் சிங்களத்தீவை அரசாண்ட மன்னன் கஸ்ஸபன் என்பவன். இவனை இரண்டாங் கஸ்ஸபன் என்பர். கஸ்ஸபனுக்குப் பகைவனாக இருந்து அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக அவனுடன் போராடியவன் தாட்டோபதிஸ்ஸன் என்பவன். இவ்விருவருக்கும் நடந்த போரிலே கஸ்ஸபன் வெற்றியடைந்தான். தோல்வியடைந்த தாட்டோபதிஸ்ஸன், முடி முதலிய அரச சின்னங்களைத் தன்னுடன் எடுத்துக்கொண்டு தமிழ்நாட்டிற்கு வந்துவிட்டான். ஆகவே, கஸ்ஸபன் முடிதரிக்காமலே இலங்கையை அரசாண்டான். தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த தாட்டோபதிஸ்ஸன் படைதிரட்டிக்கொண்டு இலங்கைக்குச் சென்று மறுபடியும் கஸ்ஸபனுடன் போர் செய்தான். அந்தப் போரிலே தாட்டோபதிஸ்ஸன் உயிர் துறந்தான். ஆனால், அவனுடன் இருந்த அவன் மருகனான ஹத்ததாட்டன் தமிழ்நாட்டில் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தான்.

கஸ்ஸபன் பல ஆண்டுகள் அரசாண்டான். இவனுக்குப் பல மக்கள் இருந்தார்கள். ஆனால், எல்லோரும் வயது நிரம்பாத சிறுவர்கள்.

இவர்களில் மானகன் (மாணு) என்பவன் மூத்தவன். கஸ்ஸபன் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தான் உயிர் பிழைக்க முடியாதென்று அறிந்து, உரோகண நாட்டிலிருந்த தன் தங்கைமகனுன மாணு என்பவனை அழைத்து, அவனிடம் தன் மக்களை ஒப்படைத்து, அவர்கள் வயது அடையும் வரையில் அரசாட்சியை நடாத்தும்படி அவனை நியமித்தான். அவ்வாறே, மருகனுன மாணு, கஸ்ஸபனுடைய மூத்தமகனுன மாணுவையும் மானவர்மன் அவன் தம்பியரையும் தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொண்டான். கஸ்ஸபன் நோயினுல் இறந்தான்.

பிறகு மாணு, உரோகண நாட்டிலிருந்த தன் தந்தையாகிய தப்புலன் என்பவனை அநுராதபுரத்திற்கு அழைத்து அவனை இலங்கைக்கு அரசனுக்கினுன். இந்தத் தப்புலன் என்பவன், காலஞ் சென்ற கஸ்ஸபனுடைய தங்கையின் கணவன், தப்புலன் இலங்கைக்கு மன்னன் ஆக்கப்பட்டதை அநுராதபுரத்திலிருந்த தமிழர்கள் விரும்ப வில்லை. இக் காலத்தில் இலங்கையின் தலைநகரமான அநுராதபுரத்தில் தமிழர்கள் அதிகமாக இருந்தனர். தமிழரின் செல்வாக்கும் அதிகமாக இருந்தது. ஆகவே தமிழர்கள் தலைநகரமாகிய அநுரையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, தமிழ் நாட்டில் புகல் அடைந்திருந்த ஹத்த தாட்டனை இலங்கைக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். ஹத்ததாட்டன் உடனே தமிழச் சேனையுடன் புறப்பட்டு அநுரைக்கு வந்தான். இதை யறிந்த தப்புலன், அரண்மனையிலிருந்த பொன்னையும் பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டு அநுரையை விட்டுத் தனது உரோகண நாட்டிற்குப் போய்விட்டான். அவன் மகனுன மாணுவும் கிழக்கு மாகாணத்திற்குப் போய்விட்டான். ஆகவே, அநுரைக்கு வந்து சேர்ந்த ஹத்ததாட்டன் எதிர்ப்பு இல்லாமல் அரசனுனுன். ஆனுல், கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்த மாணு, படையெடுத்து வந்து ஹத்ததாட்டனுடன் போர் செய்தான். அப் போரிலே மாணு இறந்தான். தன் மகன் மாணு இறந்த செய்தியைக் கேட்டு உரோகண நாட்டிலிருந்து தப்புலன் துயரமடைந்து இறந்துபோனுன். இந்தத் தப்புலன் இலங்கை மன்னனுக ஆறுநாள்கள் மட்டும் இருந்தான்.

மாணுவைக் கொன்று இலங்கையின் மன்னன் ஆன ஹத்ததாட்டன் தன் பெயரைத் தாட்டோபதிஸ்ஸன் என்று மாற்றிக் கொண்டான். இவனைத் தாட்டோபதிஸ்ஸன் இரண்டாமவன் என்று சரித்திர

நூலோர் கூறுவர். இவன் தன் சிற்றப்பன் மகனான அக்கபோதி என்பவனைத் தக்கிண தேசத்திற்கு இளவரசனாக்கினான்.

மானா என்பவனிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்த கஸ்ஸப அரசனுடைய மூத்த மகனான மானா என்பவன், இப்போது வயது நிரம்பப் பெற்று, மலையநாட்டை அரசாண்ட ஒரு சிற்றரசனுடைய மகளான சங்கை என்பவளை மணஞ்செய்துகொண்டு, உத்தர தேசத்தில் (இலங்கையின் வட பகுதியில்) ஒருவரும் அறியாமல் மறைந்து வசித்திருந்தான். கஸ்ஸப அரசன் மகனான மானா தன் நாட்டிலே மறைந்து வாழ்கிறான் என்பதையும் அவன் என்றைக்காவது தன்னை எதிர்த்து அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவான் என்பதையும் ஒற்றரால் அறிந்த தாட்டோபதிஸ்ஸன் அவன்மேல் கண் வைத்திருந்தான். தாட்டோபதிஸ்ஸன் தன்னைத் தெரிந்து கொண்டான் என்பதை யுணர்ந்த மானா, உடனே புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரம் வந்து, நரசீகன் (நரசிம்மவர்மன்) இடத்தில் தான் இன்னான் என்பதையும் தன் வரலாற்றையும் கூறி, அவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். நரசிம்மவர்மன் மானாவுக்கு அடைக்கலங் கொடுத்து ஆதரித்தான். பிறகு மானா இலங்கையிலிருந்த தன் மனைவியைக் காஞ்சிபுரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு அவளுடன் வாழ்ந்து வந்தான். இவன் பல்லவர்களைப் போலவே வர்மன் என்னும் பட்டத்தைத் தன் பெயருடன் சேர்த்து மானவர்மன் என்று வைத்துக்கொண்டான். இலங்கை நூல்கள் மானவர்மன் என்பதை மானவம்மா என்று கூறுகின்றன. மானவர்மன் பல ஆண்டுகள் நரசிம்மவர்மன் ஆதரவில் இருந்தான். சளுக்கியவேந்தன் புலிகேசி, பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தபோது, மானவர்மன் நரசிம்மவர்மனுக்கு உதவியாகப் போர் செய்தான்

சில ஆண்டு கழிந்தபிறகு நரசிம்மவர்மன், மானவர்மனுக்குத் தன் சேனையைக் கொடுத்து இலங்கையரசைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும்படி அனுப்பினான். மானவர்மன் சேனையுடன் இலங்கைக்குச் சென்று அந்நாட்டின் வட பகுதியைப் பிடித்துக்கொண்டு அநுராதபுரத்தின்மேல் சென்றான். இதையறிந்த தாட்டோபதிஸ்ஸன் அநுரையை விட்டு ஓடினான். மானவர்மன் அநுரையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவ் வமயத்தில், நரசிம்மவர்மன் காஞ்சிபுரத்தில் நோயாய்க் கிடக்கிறான்

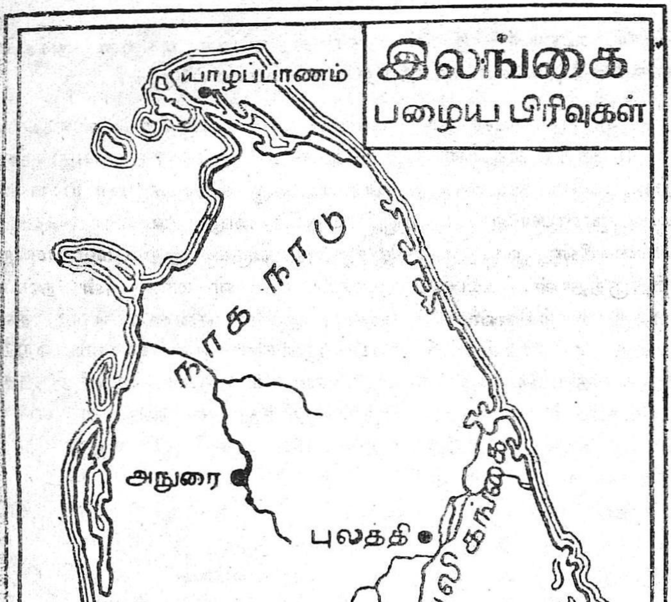
இலங்கை
பழைய பிரிவுகள்
யாழ்ப்பாணம்
நாக நாடு
அநுரை
புலத்தி
மாவலி கங்கை
உரோகணம்
கதிர்காமம்

என்று ஒரு வதந்தி பரவிற்று அதைக்கேட்ட பல்லவச் சேனை வீரர்கள் உடனே காஞ்சிபுரத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். மானவம்மா சேனைப் பலமில்லாமல் இருப்பதை யறிந்து, தாட்டோபதிஸ்ஸன் அநுரையின் மேல் படையெடுத்து வந்தான். சேனைப் பலமில்லாத நிலையில், தாட்டோபதிஸ்ஸனுடன் போர்செய்து அறியாமையால் உயிரை இழப்பதைவிட, தப்பி ஓடி உயிர்பிழைத்து மற்றொருமுறை வந்து அரசாட்சியைக் கைப்பற்றலாம் என்று எண்ணி மானவர்மனும் அநுரையைவிட்டுக் காஞ்சிபுரம் போய்விட்டான். ஆகவே, தாட்டோபதிஸ்ஸன் பழையபடியே இலங்கையை அரசாண்டான்.

தாட்டோபதிஸ்ஸன் 12 ஆண்டு அரசாண்டு காலமான பிறகு இளவரசனாயிருந்த அக்கபோதி அரசனானான். இவனை அக்கபோதி நாலாமவன் என்று சரித்திரக்காரர்கள் கூறுவார்கள். இவனுக்கு ஸ்ரீ சங்கபோதி என்னும் சிறப்புப் பெயரும் உண்டு

இக்காலத்தில் அநுரையில் தமிழரின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று முன்னமே கூறினோம் அல்லவா? அக்கபோதியின் காலத்தில் தமிழரின் செல்வாக்கு உச்சநிலையில் இருந்தது. பொத்தகுட்டன், மகாகந்தகன் என்னும் இரண்டு தமிழ்த் தலைவர்கள் இலங்கை அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து அதிகார பலம் பெற்றிருந்தார்கள். தமிழர்களாகிய இவர்கள் பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இவர்களில் பொத்தகுட்டன் பெருஞ் செல்வனாகவும் அரசாங்கத்தில் அதிக பலம் உள்ளவனாகவும் இருந்தான். இலங்கையின் மன்னர்களை அரச பதவியிலிருந்து விலக்கவும் நியமிக்கவும் வல்லமையுடையவனாக இருந்தான். பௌத்தச் சமயத்திற்கு இவன் பல தான தருமங்களைச் செய்தான். மாடம்பிய பரிவேணை என்னும் பௌத்தக் கலாசாலையைக் கட்டி அதற்குப் பல ஊழியர்களைத் தானமாகக் கொடுத்ததோடு தந்தவாயிக சாட்டிகா, நித்தில வெட்டி என்னும் கிராமங்களையும் நில புலங்களையும் அம்பலவாபி என்னும் ஏரியையும் அந்தச் சாலைக்குத் தானம் செய்தான்.[1] மேலும், அபயகிரி விகாரையைச் சேர்ந்த கப்பூர பரிவேணையிலும், குருண்டபில்லக விகாரையிலும் மகாராஜகர விகாரை

1. E. Z I!, P. 10. N te 5.

யிலும் பாசாடைகளை இவன் கட்டினான். ஷி விகாரைகளுக்கு மூன்று கிராமங்களைத் தானம் செய்தான்.

மற்றொரு தமிழத் தலைவனான மகா கந்தகனும் பௌத்த மதத்திற்குத் தான தருமங்களைச் செய்தான். இவன் தன் பெயரினால் கந்தக பரிவேணை என்னும் பௌத்தப் பள்ளியைக் கட்டினான்.

இவ்விரு தமிழர்களை அரசியல் தலைவர்களாகக் கொண்டு இலங்கையை யரசாண்ட அக்கபோதி, பதினாறு ஆண்டு அரசாண்டான். பிறகு இவன் பொலநுவரா என்னும் புலத்தி நகரத்தில் காலமானான்.

தமிழத் தலைவனாகிய பொத்தகுட்டன், இளவரசனாக இருந்த தாட்டாசிவன் என்பவனைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டு, தத்தன் என்பவனை அழைத்துவந்து அவனுக்கு முடிசூட்டி இலங்கைக்கு அரசனாக்கினான். இந்தத் தத்தன் இலங்கை யரசரின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன்; தனபிட்டி என்னும் ஊரில் இருந்தவன். இரண்டு ஆண்டுகள் அரசாண்ட பிறகு இந்தத் தத்தன் காலமானான். ஆகவே பொத்தகுட்டன், உணுநகரத்தில் இருந்த ஹத்ததாட்டன் என்பவனை அழைத்து அவனுக்கு முடிசூட்டி அவனை இலங்கைக்கு அரசனாக்கினான்.

ஹத்ததாட்டன் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட ஆறும் திங்களில், நரசிம்மவர்மனிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த மானவர்மன், பல்லவச் சேனையுடன் இரண்டாம் முறையாக இலங்கையின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். ஹத்ததாட்டன், பொத்தகுட்டன் உதவியுடன் மானவர்மனை எதிர்த்துப் போரிட வந்தான். இருவர் சேனையும் ஒன்று சேர்ந்தால் எதிர்த்துப் போரிட முடியாதென்பதை யறிந்த மானவர்மன், பொத்தகுட்டன் சேனையையும் ஹத்ததாட்டன் சேனையையும் ஒன்று சேராதபடி பிரித்துவைத்து ஹத்ததாட்டனுடன் போர்செய்து வெற்றியடைந்தான். ஹத்ததாட்டன் போர்க்களத்திலே உயிர் இழந்தான். மானவர்மன் இலங்கைக்கு அரசனானான்.

மானவர்மன் வெற்றியடைந்தபடியினாலே, பொத்தகுட்டன் மலைய நாட்டிலுள்ள மேருகுண்டரம் என்னும் ஊருக்குப் போனான். மேருகுண்டரத்தை யரசாண்ட சிற்றரசன், பொத்தகுட்டனுடைய உயிர்

நண்பன். இவன் இப்போது தர்மசங்கடமான நிலையை யடைந்தான். எப்படியென்றால், மானவர்மன் இப்போது இலங்கைக்கு மன்னனாய் விட்டான். அவனுக்குப் பகைவனாகிய பொத்தகுட்டனோ தன்னுடைய உயிர் நண்பன். பொத்தகுட்டனுக்கு அடைக்கலங் கொடுத்து ஆதரித்தால் அது அரசத் துரோகமாகும். அவனை ஆபத்துக்காலத்தில் ஆதரிக்காவிட்டால், அது நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்ததாகும். இந்தத் தர்மசங்கட நிலையில் அகப்பட்ட இந்த உத்தமன், தன் நணப னுக்கும் துரோகம் செய்யாமல், அரச துரோகத்துக்கும் உட்படாமல், தன் உயிரையே மாய்த்துக்கொள்ளத் துணிந்தான். தன் நண்பனை பொத்தகுட்டனை வரவேற்றுத் தன் இல்லத்தில் இடங்கொடுத்தான். பிறகு, நஞ்சு இடப்பட்ட அப்பத்தைத் தின்று தன் உயிரை விட்டான்.

இவன் இவ்வாறு செய்ததைப் பின்னர் அறிந்த பொத்தகுட்டன், தானும் நஞ்சு கலந்த அப்பத்தை உண்டு உயிர்நீத்தான். தான் விரும்பியபடியெல்லாம் இலங்கை யரசர்களை அமைத்து இலங்கை ஆட்சியை நடாத்திவந்த பொத்தகுட்டனுடைய வாழ்வு கடைசியில் இவ்வாறு முடிவுற்றது.

நாடுவிட்டோடி நரசிம்மவர்மனிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த மானவர்மன் நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு, நரசிம்மவர்மன் உதவி யினாலே இலங்கையின் மன்னனானான். இவன் அரசனானது நரசிம்ம வர்மனுடைய இறுதிக்காலத்தில் ஆகும்.[1]

மானவர்மனை முதலாம் மானவர்மன் என்பர் வரலாற்றாசிரியர். இவன் கி. பி. 668 முதல் 703 வரையில் இலங்கையை அர சாண்டான்.[2]

---

1. J. R. A. S. 1913, P. 523.
2. பின்னிணைப்பு : எ. காண்க.

௩. சமயம்

1. சமண சாக்கிய மதங்கள்

கி. பி. 5, 6, 7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சமண சமயமும் சாக்கிய (பௌத்த) சமயமும் தமிழ்நாட்டிலே பெரிதும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. முக்கியமாக 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த மதங்களின் செல்வாக்கும், ஆதிக்கமும் மிக உச்சநிலையில் இருந்தன. சைவ வைணவ சமயங்கள் மங்கிக்கிடந்தன. மக்கள் பெரிதும் சமணராகவும் பௌத்தராகவும் இருந்தனர். ஏன்? அரசருங்கூட சமண மதத்தைத் தழுவியிருந்தனர். கி. பி. 600 முதல் 630 வரையில் அரசாண்ட மகேந்திரவர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னன் சமண சமயத்தவனாக இருந்தான். அவனைத் திருநாவுக்கரசர் சைவ சமயத்தில் சேர்த்தார். திருநாவுக்கரசரே முதலில் சமண சமயத்தில் இருந்தவர்; பிறகுதான் சைவரானார். பாண்டி நாட்டை அரசாண்டு வந்த நெடுமாறன் என்னும் பாண்டிய அரசனும் சமண சமயத்தவனே. அவனைத் திருஞானசம்பந்தர் சைவராக்கினார்.

இந்த 7 ஆம் நூற்றாண்டிலேதான் சைவ அடியார்களான நாயன்மார்களும் வைணவ அடியார்களான ஆழ்வார்களும் ''பக்தி'' இயக்கத்தை ஆயுதமாகக்கொண்டு சமண சாக்கிய சமயங்களை அழிக்கவும், சைவ வைணவ சமயங்களை வளர்க்கவும் முற்பட்டார்கள்.

கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிலே சமண சமயமும் பௌத்த மதமும் தமிழ்நாட்டிலே செழித்திருந்தது என்பதற்குச் சைவ நூல்களே சான்று கூறுகின்றன. இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே வாழ்ந்திருந்த சிவபாத இருதயர், சமண சாக்கிய மதங்கள் மிகுந்திருந்ததைக் கண்டு துன்பம் அடைந்தார் என்று பெரியபுராணம் கூறுகிறது.

''மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்ம்மிகுதலே
ஆதிஅரு மறைவழக்கம் அருகிஅரன் அடியார்பால்
பூதிசா தனவிளக்கம் போற்றல்பெறு தொழியக்கண்டு
ஏதமில்சீர்ச் சிவபாத இருதயர்தாம் இடருழந்தார்.''[1]

---

1. திருஞானசம்பந்தர் - 18

"செய்வகை இடையே தப்பும் தென்னவன் பாண்டி நாட்டு
மெய்வகை நெறியில் நில்லா வினை அமண் சமயம் மிக்குக்
கைவகை முறைமைத் தன்மை கழியமுன் கலங்குங் காலை."

"தென்னவன் தானும் முன்செய் தீவினைப் பயத்தி னாலே
அந்நெறிச் சார்வு தன்னை அறமென நினைந்து நிற்ப
மன்னிய சைவ வாய்மை வைதிக வழக்க மாகும்
நன்னெறி திரிந்து மாறி நவைநெறி நடந்த தன்றே."

"பூழியர் தமிழ்நாட் டுள்ள பொருவில்சீர்ப் பதிகள் எல்லாம்
பாழியும் அருகர் மேவும் பள்ளிகள் பலவு மாகிச்
சூழிருட் குழுக்கள் போலத் தொடைமயிற் பீலி யோடு
மூழிநீர் கையிற் பற்றி அமணரே யாகி மொய்ப்ப."

"பறிமயிர்த் தலையும்பாயும் பீலியும் தடுக்கும் மேனிச்
செறியுமுக் குடையு மாகித் திரிபவர் எங்கு மாகி
அறியுமச் சமய நூலின் அளவினில் அடங்கிச் சைவ
நெறியினிற் சித்தஞ் செல்லா நிலைமையில் நிகழுங் காலை."[1]

பாண்டிநாட்டு ஆனைமலை முதலிய எட்டுக் குன்றுகளிலே சமண முனிவர்கள் வசித்தார்கள் என்று பெரியபுராணமும், ஞானசம்பந்தரின் ஆலவாய்ப் பதிகமும் கூறுகின்றன. இம் மலைகளில் உள்ள சாசனங்களும் இதற்குச் சான்றாக இருக்கின்றன. இதற்கு ஒப்பவே, நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் (கி. பி. 640 இல்) தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த ஹியூங் சுவாங் என்னும் சீன நாட்டுப் பௌத்த யாத்திரிகரின் யாத்திரைக் குறிப்பும் கூறுகிறது. காஞ்சிபுரத்தில் 100க்கு மேற்பட்ட பௌத்தப் பள்ளிகள் இருந்தன என்றும், அவற்றில் 1000க்கு மேற்பட்ட பௌத்த பிக்குகள் இருந்தனர் என்றும் கூறுகிறார். 80க்கு மேற்பட்ட ஆலயங்கள் இருந்தன என்றும் அவைகளில் பெரும்பாலும் திகம்பரர்களுக்கு (சமணர்களுக்கு) உரியது என்றும் எழுதுகிறார். இங்கு அசோக சக்கரவர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட ஒரு பௌத்தப் பள்ளி இருந்ததையுங் கூறுகிறார். இலங்கைத் தீவிலிருந்து 300 பௌத்த பிக்குகள் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்ததையும் அவர்களுடன் இந்த யாத்திரிகர் உரையாடியதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

1. திருஞானசம்பந்தர். 599, 600, 601, 602.

பாண்டி நாட்டின் தலைநகரத்தில் அசோக சக்கரவர்த்தியின் தம்பியாகிய மகேந்திரன் கட்டிய பௌத்தவிகாரை இருந்ததென்றும் இங்குப் பௌத்தர்கள் சிறுபான்மையோராகவும் திகம்பரர் (சமணர்) பெரும்பான்மையோராகவும் இருந்தனர் என்றும் எழுதுகிறார்.[1]

தமிழ்நாட்டில் மட்டும் பௌத்த சமண சமயங்கள் செழித்திருந்தன வென்று கருதவேண்டா; வடநாட்டிலும் இந்த மதங்கள் பெரிதும் பரவியிருந்தன. சைவ வைணவ மதங்கள் (இந்து மதங்கள்) குன்றி மறைந்திருந்தன.

தமிழ்நாட்டிலே இந் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமண பௌத்த சமயங்களை அழிக்கச் சமயப் போர் தொடுத்துவிட்டார்கள். இவர்களுக்குக் கிடைத்த தகுந்த வாய்ப்பான ஆயுதம் பக்திக் கொள்கையே. இவர்கள் நாடெங்கும் சென்று, சமண பௌத்த சமயங்கள் பயனற்றவை என்றும், சைவ வைணவ சமயங்கள் சிறந்தவை என்றும் கூறிப் பிரசாரம் செய்தனர். நாயன்மார்கள் சென்று திருப்பதிகம் பாடிய ஊர்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அந்த ஊர்களில் அக்காலத்தில் பௌத்தரும் சமணரும் பெரும்பான்மையோராக இருந்ததைக் காணலாம்.

இனி, நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்த சைவ அடியார்களும் வைணவ அடியார்களும் யார் யார் என்பதை ஆராய்வோம்.

2. சைவ சமய அடியார்கள்

நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்த சைவ சமய அடியார்களை ஆராய்வோம். திருநாவுக்கரசர், அப்பூதியடிகள், சிறுத்தொண்டர், திருஞானசம்பந்தர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், நெடுமாற நாயனார், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், திருநீல நக்கர், முருக நாயனார், குங்கிலியக்கலயர் முதலான சைவ அடியார்கள் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர்கள். இவர்களுடைய வரலாற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுவோம்.

---

1. பின்னிணைப்பு : ௩. கஈண்க.

திருநாவுக்கரசர்

இவர், திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருவாமூரிலே வாழ்ந்திருந்த புகழனாருக்கும் மாதினியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்து மருணீக்கியார் என்னும் பெயருடன் வளர்ந்து இளமையிலேயே பல நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். பிறகு, அக்காலத்திலே செழித்து வளர்ந்திருந்த சமண சமய நூல்களைக் கற்று அச் சமயத்தை மேற்கொண்டார். இவருடைய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களைக் கண்ட சமணர், இவருக்குத் தருமசேனர் என்னும் பெயர் கொடுத்துச் சமண சமயத் தலைவராக்கிப் பாடலி புரத்தில் இருந்த சமண சமய மடத்தின் தலைவராக அமர்த்தினார்கள். நெடுங்காலமாக இவர் சமண சமயத் தலைவராக இருந்தார்.

தருமசேனராகிய இவருக்கு முதுமை வயதில் சூலைநோய் உண்டாயிற்று. மணிமந்திர ஔஷதங்களினாலும் அந்நோய் தீராத படியினாலே, அவர் பெரிதும் வருந்தினார். பிறகு இவருடைய தமக்கையாரான திலகவதியாரால் சைவ சமயத்தில் சேர்க்கப்பட்டார். பிறகு, இவருடைய சூலைநோய் தீர்ந்தது. அது முதல் பக்தி இயக்கத்தையும் சைவ சமயத்தையும் பரவச்செய்யும் பணியில் இறங்கித் தமது ஆயுள் காலம் வரையிலும் அவற்றைச் செய்துகொண்டிருந்தார். சைவசமயத்தில் சேர்ந்த பிறகு, இவருக்குத் திருநாவுக்கரசர் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. பல்லவ அரசனான குணபரன் என்னும் மகேந்திர வர்மன் (கி பி. 600-630) சமண சமயத்தவனாக இருந்தான். அவ்வரசனைத் திருநாவுக்கரசர் சைவசமயத்தில் சேர்த்தார். அந்த அரசன் இறந்த பிறகு அவன் மகனான மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் அரசனானான். இவ் வரசன் காலத்திலும் இவர் வாழ்ந்திருந்தார்.

இவர் மிகுந்த வயதுசென்ற "தொண்டு கிழவராக" இருந்த போது, சீகாழியில் இருந்த ஐந்து வயது சிறுவராகிய திருஞான சம்பந்தரைக் கண்டார். அதுமுதல் இவ்விரு நாயன்மார்களும் நண்பராக இருந்தனர். அப்பூதியடிகள், சிறுத்தொண்டர், திருநீல நக்கர், முருகநாயனார், குங்கிலியக்கலயர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், நெடுமாற நாயனார், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை நாயனார் முதலியவர்கள் இவருடன் பழகிய நாயன்மார்களாவர்.

பாண்டி நாட்டிலே அரசுபுரிந்த பாண்டியன் நெடுமாறன் சமணனாக இருந்தான். அவனைத் திருஞானசம்பந்தர் சைவசமயத்தில் சேர்த்த

பிறகு, திருநாவுக்கரசர் பாண்டிநாட்டில் தலயாத்திரை செய்தார். அப்போது பாண்டியன் நெடுமாறனும் அரசி பாண்டிமா தேவியாரும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் இவரை வரவேற்ருர்கள். பாண்டிநாட்டு யாத்திரைக்குப் பிறகு திருநாவுக்கரசர் தமது எண்பத்தொன்ருவது வயதில் சிவபதம் அடைந்தார். இவர் ஏறக்குறைய கி. பி. 569 முதல் 650 வரையில் வாழ்ந்திருந்தார்.[1]

திருஞானசம்பந்தர்

சீகாழியிலே சிவபாதவிருதயருக்கும் பகவதியாருக்கும் மகனுகப் பிறந்தவர் திருஞானசம்பந்தர். மூன்ருவது வயதிலே திருவருள் பெற்று, சிவபெருமானை இனிய பாடல்களினுலே பாடித் துதிக்கும் ஆற்றல் அடைந்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்னும் பாணர் இவர் பாடிய இசைப்பாட்டுகளை யாழில் அமைத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். இவருக்கு முன்பே பக்தியியக்கத்தையும் சைவ சமயத்தையும் பரப்பிவந்த மிக வயோதிகரான திருநாவுக்கரசர், மிக இளையவரான ஞானசம்பந்தரைச் சீகாழிக்கு வந்து கண்டுமகிழ்ந்தார். முதிர்ந்த வயதினரான திருநாவுக்கரசரைக் கண்ட இளைஞரான ஞானசம்பந்தர், அவரை அப்பா என்று அழைத்தார். ஆதலினுலே, திருநாவுக்கரசருக்கு அப்பர் என்னும் பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தர், பௌத்த ஜைன சமயங்களையழித்துப் பக்தி இயக்கத்தையும் சைவ சமயத்தையும் நிலைநாட்டுவதில் தமது வாழ்நாளைக் கழித்தார். இவருடன் சிறுத்தொண்டர், திருநீல நக்கர், முருகநாயனுர், குங்கிலியக் கலயர் முதலியவர்கள் நண்பராக இருந்தனர். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், குணபரன் என்னும் மகேந்திரவர்ம பல்லவ அரசனைச் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாற்றியது போலவே, திருஞானசம்பந்தரும் கூன்பாண்டியன் என்னும் பாண்டியன் நெடுமாறனைச் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்கு மாற்றினுர். பின்னர்,

ஞானசம்பந்தரின் பதினுருவது வயதில் அவருக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அத் திருமணத்தின் முடிவில் தோன்றிய ஒளியிலே,

1. இந்நூலாசிரியர் எழுதிய மகேந்திரவர்மன் என்னும் நூலைக் காண்க.

ஞானசம்பந்தரும் அத் திருமணத்திலிருந்த மற்ற எல்லோரும் புகுந்து மறைந்தனர் என்று பெரியபுராணம் கூறுகிறது. இவருடைய விரிவான வரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருஞான சம்பந்த நாயனர் புராணத்தில் காண்க.

நெடுமாறன்

பாண்டிய மன்னனாகிய இவருக்கு நெடுமாறன் என்று பெயர். கூன்பாண்டியன் என்றுங் கூறுவர். வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டுச் சாசனம் இவ்வரசனை அரிகேசரி, அசம சமன், மாறவர்மன் என்று கூறுகிறது. சின்னமனூர்ச் சிறிய செப்பேட்டுச் சாசனம் அரிகேசரி, அசமசமன், அலங்கிய விக்ரமன், அகாலகாலன், மாறவர்மன் என்னும் பெயர்களைக் கூறுகிறது. எனவே இவனுக்கு இப் பெயர்கள் எல்லாம் வழங்கியதாக அறிகிறோம். பாண்டிக்கோவை இவ்வரசன்மீது பாடப் பட்டதென்பர். இவன் வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்னும் அரசன் காலத்தில் இருந்தவன். இவன் காலத்தில், தமிழ்நாடு எங்கும் சமண சமயம் சிறப்பாக இருந்ததுபோலவே, இவனுடைய பாண்டிய நாட்டிலும் சிறந்திருந்தது. இந்த அரசனும் சமண சமயத்தவனாக இருந்தான்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் பாண்டிநாடு சென்று சமண சமயத்தவனாக இருந்த இந்தப் பாண்டியனைச் சைவனாக்கினர்.[1] இவன் சைவனானவுடனே 80 வயதுடையவரான திருநாவுக்கரசு நாயனர் பாண்டிய நாட்டில் தலயாத்திரை செய்தார். அப்போது, இப் பாண்டியனும் இவன் அரசியான மங்கையர்க்கரசியாரும்

---

1. திருஞானசம்பந்த நாயனரைவிட இப் பாண்டியன் வயதில் இளைஞன் என்று ஒரு சரித்திரப் பேராசிரியர் கூறுகிறர். (The Pandian Kingdom by K. A. Nilakanta Sastri) ஞானசம்பந்தர் தமது 16 ஆவது வயதில் இறைவனை அடைந்தார். அவர் பாண்டியனைச் சைவனாக்கிய போது ஏறக்குறைய 14-வயது இருக்கும். பாண்டியன் அவருக்கு வய தினால் சிறியவனாக இருந்தால், பாண்டியனுக்கு 13 அல்லது 12 வயதாக இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு சிறு வயதில் நெடுமாறன் அரசாட்சிக்கு வந்தான் என்பதற்கு இலக்கியம், சாசனம் முதலிய யாதொரு சான்றும் கிடையாது. ஆகவே சரித்திர ஆசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறு வது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

அமைச்சரான குலச்சிறை நாயனாரும் நாவுக்கரசரை வரவேற்றார்கள். இப் பாண்டியன் வரலாற்றைப் பெரியபுராணம் நெடுமாற நாயனார் புராணத்தில் காண்க.

பிரம சூத்திரத்தின் பூர்வ மீமாம்சைக்கு ஆசாரிய சுந்தர பாண்டியர் என்பவர் ஒரு விரிவுரை யெழுதியிருக்கிறார். அந்த உரையை, ஆதிசங்கராச்சாரியாரும் குமாரில பட்டரும் தங்களுடைய பிரமசூத்திர பாடியத்திலே போற்றிப் புகழ்ந்திருப்பதோடு, அந்த உரைப் பகுதிகளையும் மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு இவர்களால் போற்றப்படுகிற ஆசாரிய சுந்தரபாண்டியர் என்பவர் நெடுமாற நாயனாராக இருக்கக்கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அரிகேசரி மாறவர்மன், கூன்பாண்டியன், நெடுமாறன், சுந்தர பாண்டியன் என்று கூறப்படுகிற இவ்வரசனே ஆசாரிய சுந்தர பாண்டியனாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதுகிறார்கள்.[1]

அப்பூதியடிகள்

இவர், சோழநாட்டுத் திங்களூரிலே இருந்த பிராமணர். திருநாவுக்கரசர், நாடெங்கும் தலயாத்திரை செய்து பக்தி இயக்கத்தையும் சைவ சமயத்தையும் பரப்பி வருவதைக் கேள்விப்பட்ட இவர், அவர்பால் பெருமதிப்பும் பேரன்பும் கொண்டார். ஆகவே, தமது பிள்ளைகளுக்குத் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரைச் சூட்டினார். திருநாவுக்கரசர் பெயரால் பல தண்ணீர்ப்பந்தல்களையும் அறச்சாலைகளையும் ஏற்படுத்தினார். திருநாவுக்கரசரை நேரில் காணாமலே இவ்வாறெல்லாம் செய்து சிறந்த சிவனடியாராக விளங்கினார் அப்பூதியடிகள்.

---

1. J. O. R. M. 1927. P. 5-15. சுந்தரபாண்டியன், நெடுமாற நாயனார் அல்லர். நெடுமாறனுக்கு முன்பிருந்தவராகக் கூடும் என்று வேறு சிலர் கருதுகிறார்கள்.*

* J. O. R. M. 1927. P. 179-180. Problems of identity in the Cultural History of Ancient India. by Prof. S. Kuppuswami Sastri. P. 5.15. Journal of Oriental Research Madras 1927. A Note on Acharya Sundra Pandya by K. A. Nilakanta Sastri. P. 179-180. Journal of Oriental Research Madras 1927.

திருநாவுக்கரசர், சோழநாட்டுத் தலயாத்திரை செய்தபோது திங்களூருக்குச் சென்றார். அப்பூதியடிகள் அவரை வரவேற்றுத் தமது மனையில் உபசரித்தார். இவரது விரிவான வரலாற்றைப் பெரிய புராணம், அப்பூதியடிகள் நாயனார் புராணத்தில் காண்க.

முருகநாயனார்

சோழநாட்டுத் திருப்புகலூரில் இருந்தவர். அவ்வூர் வர்த்த மானீச்சுரம் என்னும் சிவன் கோயிலில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார். திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சிறுத் தொண்டர் (பரஞ்சோதியார்) இவர்களின் நண்பராக இருந்தார். திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்திற்குச் சென்று, அவர் சோதியில் கலந்தபோது இவரும் சோதியில் கலந்தார். இவருடைய வரலாற்றைப் பெரியபுராணம் முருகநாயனார் புராணத்தில் காண்க.

குங்கிலியக் கலயர்

சோழநாட்டுத் திருக்கடவூரில் இருந்தவர். அவ்வூர்ச் சிவன் கோயிலில் குங்கிலியத் தூபம் இடுகிற திருத்தொண்டினைச் செய்து வந்தார். திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் திருக்கடவூருக்குத் தலயாத்திரையாகச் சென்றபோது அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். இவருடைய முழுவரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் புராணம் குங்கிலியக் கலயநாயனார் புராணத்தில் கண்டுகொள்க.

திருநீலநக்கர்

சோழநாட்டுச் சாத்தமங்கை என்னும் ஊரில் இருந்தவர். திருஞானசம்பந்தரிடம் மிகுந்த அன்புள்ள நண்பர். திருஞான சம்பந்தருக்குத் திருமணம் நடந்தபோது இவர் புரோகிதராக இருந்தார். பிறகு, அத் திருமணத்தின் போது திருஞானசம்பந்தருடன் சோதியில் கலந்தார். இவர் வரலாற்றினைத் திருத்தொண்டர் புராணம் திருநீலநக்க நாயனார் புராணத்தில் காண்க.

சிறுத்தொண்டர்

இவருக்குப் பரஞ்சோதியார் என்றும் பெயர் உண்டு. சோழநாட்டுத் திருச்செங்காட்டங்குடியில் இருந்தவர். பல்லவ அரசனிடம் (மாமல்லன்

நரசிம்மவர்மனிடம்) சேனைத்தலைவராக இருந்தவர். அவ்வரசன் கட்டளைப்படி வாதாவி (வாதாபி) என்னும் நகரத்தின்மேல் படையெடுத்துச்சென்று அந் நகரை (கி பி 642 இல்) வென்றார். பிறகு சேனைத்தலைவர் பதவியிலிருந்து நீங்கிக் கணபதீச்சரத்துச் சிவன் கோயிலில் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சீராளன் என்னும் மகன் இவருக்குப் பிறந்தான். இவர் திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மாருடன் நண்பராக இருந்தார். இவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருமணத்திற்கு முன்பே இறைவன் அடியைச் சேர்ந்தார். இவருடைய விரிவான வரலாற்றைப் பெரியபுராணம் சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணத்தில் காண்க.

பாண்டிமா தேவியார்

இவருக்கு மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் பெயர் உண்டு. சோழ அரசனுடைய மகளார். இவருடைய தந்தையான சோழ அரசன், பல்லவ அரசனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசனாக இருந்தவன். பாண்டியன் நெடுமாறனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட மங்கையர்க்கரசியார், சைவ சமயப் பற்றுடையவர். திருஞானசம்பந்தரைப் பாண்டி நாட்டிற்கு அழைத்துப் பாண்டியனைச் சைவனாக்கிப் பாண்டிநாட்டில் சைவ மதத்தைத் தழைக்கச் செய்வதற்கு முதற் காரணமாக இருந்தவர். திருநாவுக்கரசர் பாண்டிநாட்டில் தலயாத்திரை செய்தபோது அவரை வரவேற்று உபசரித்தார். இவரது வரலாற்றினைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.

குலச்சிறை நாயனார்

பாண்டி நாட்டிலே மணமேற்குடி என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். பாண்டியன் நெடுமாறனிடம் அமைச்சராக இருந்தவர். சைவ சமயத்தில் பற்றுள்ள இவர், பாண்டிநாட்டில் சமண சமயம் செழித்துச் சைவசமயம் குன்றியிருந்ததைக் கண்டு, சைவசமயத்தை வளர்க்கவும் சமணனாக இருந்த பாண்டியனைச் சைவனாக மாற்றவும் எண்ணங் கொண்டார். அதற்காகப் பாண்டிமா தேவியாருடன் சேர்ந்து ஞானசம்பந்தரைப் பாண்டியநாட்டிற்கு அழைத்தார். திருநாவுக்கரசர் பாண்டிய நாட்டில் தலயாத்திரை செய்தபோது அவரை வரவேற்றார். இவரது வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்

நடுநாட்டில் திருஎருக்கத்தம்புலியூரில் பிறந்தவர். பாணர் மரபைச் சேர்ந்தவர். பாணர்கள் இசைப்பாட்டிலும் யாழ் வாசிப்பதிலும் தொன்றுதொட்டுப் பேர்போனவர்கள். சங்ககாலத்திலே (கி. பி. 300 க்கு முன்பு) பாணர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவராகக் கருதப்படவில்லை. அவர்கள் சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுக்குச் சமநிலையில் இருந்தார்கள். ஆனால், பிற்காலத்திலே தாழ்த்தப்பட்டுத் தீண்டப்படாதவராகக் கருதப் பட்டனர். இந்த நிலையில்தான் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிலே நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் இருந்தார்

யாழ் வாசிப்பதில் தேர்ந்தவராகிய இவர் சிவபெருமான் மீது பக்தியுள்ளவராய், திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று சிவபெருமானைப் பாடி யாழ் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். தீண்டப்படாதவர் என்னும் நிலையில் கோயிலுக்கு வெளியிலே யிருந்து இப் பணியைச் செய்து வந்தார். மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்தில் இவர் இசைபாடியபோது, இவருடைய பக்திக்கும் இன்னிசைக்கும் மனமுருகி அடியார்கள் இவரைக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்று இசை வாசிக்கச் செய்தனர். அதுமட்டுமன்றி பொற்பலகை இட்டு அதன்மேல் இருந்து வாசிக்கச் செய்தனர். திருவாரூரிலும் அவ்வாறே கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்று இவரை இசைபாடச் செய்தனர்.

இவ்வாறு நெடுங்காலம் யாழ் வாசித்த இவர், இளைஞராகிய திருஞானசம்பந்தர் இனிய இசைப்பாடல்களைப் பாடுவதை யறிந்து சீகாழிக்கு வந்து அவருடைய பாடல்களை யாழில் இட்டு வாசித்தார். அதுமுதல் ஞானசம்பந்தருடனே தங்கியிருந்து அவருடைய பதிகங் களை யாழில் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். கடைசியில், ஞானசம்பந் தரின் திருமணத்தில் அவருடன் ஒளியில் கலந்தார். இவர் வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.

3. வைணவ ஆழ்வார்கள்

இக்காலத்தில் பக்தி இயக்கம் தோன்றியிருந்ததை முன்னரே கூறினோம். நரசிம்மவர்மனை மாமல்லன் காலத்தில் திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சிறுத்தொண்டர், அப்பூதியடிகள், முருகநாயனர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் முதலிய நாயன்மார்கள் இருந்தார்கள்

என்பதையும், அவர்களில் அப்பரும், சம்பந்தரும் தமிழ்நாடெங்கும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து பௌத்த மதத்தையும் சமண சமயத்தையும் கண்டித்துச் சைவ சமயப் பிரசாரம் செய்தார்கள் என்பதையும் கூறினேம்.

இக்காலத்திலேயே வைணவ சமயத்து ஆழ்வார்கள் சிலர் இருந்தார்கள். இவ் ஆழ்வார்களும் பக்தி இயக்கத்தையும் வைணவ சமயத்தையும் தமிழ்நாட்டில் பரப்புவதற்குப் பாடுபட்டார்கள். இவர்கள் காலத்தில் இருந்த ஆழ்வார்கள் நால்வர். இவர்களில் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்பவர் மூவரும் முதலாழ்வார் என்று கூறப்படுவார்கள். திருமழிசை ஆழ்வார் என்பவர் முதலாழ்வார்கள் காலத்திலே இருந்தவர். ஆனால், வயதினால் அவர்களுக்கு இளையவர்.

இந்த நான்கு வைணவ ஆழ்வார்களும் நரசிம்மவர்மனான மாமல்லன் காலத்தில் இருந்தவர்கள்.[1] இவர்களில் முதலாழ்வார் மூவரும் பக்திநிலையில் நின்று யோகிகளாக இருந்தவர்கள். ஆகவே இவர்கள் சமண பௌத்த சமயங்களைத் தாக்காமலே தமது கொள்கையை மட்டும் நிலை நிறுவினார்கள். இவர்களுக்கு இளையரான திருமழிசை யாழ்வார், பக்தி இயக்கத்தையும் வைணவ சமயத்தையும் நிலைநாட்டுவதில் அதிக ஊக்கமுடையவராயிருந்தார். இவர் சமண பௌத்த மதங்களை மட்டுமல்லாமல் சைவ மதத்தையும் கண்டித்துப் பிரசாரம் செய்தார். இவர்கள் வரலாற்றினைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

பொய்கையாழ்வார்

காஞ்சீபுரத்திலே திருவெஃகா என்னும் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலே இவர் பிறந்தவர் என்று வைணவ வரலாறு கூறுகிறது. பொய்கையிலே (குளத்திலே) பிறந்தபடியினாலே இவருக்குப் பொய்கையாழ்வார் என்று பெயர் வழங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. பொய்கையூர் அல்லது பொய்கை நாட்டைச் சேர்ந்தவர் ஆகையினால் பொய்கையார் என்னும் பெயர் பெற்றார் என்று கருதுவது தவருகாது. பொய்கையார்

---

1. இந்த ஆழ்வார்களின் கால ஆராய்ச்சியை இந் நூலின் பின்னிணைப்பு : ஐ காண்க.

என்னும் பெயருடைய புலவர்கள் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். கடைச் சங்க காலத்திலே இருந்த களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கையாரும் இந்தப் பொய்கையாழ்வாரும் ஒருவரே என்று சிலர் கூறுவர். கி. பி 4 அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டில் செங்கட் சோழன் காலத்தில் இருந்த பொய்கையார் வேறு, கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த பொய்கையாழ்வார் வேறு.[1]

திருமாலிடத்தில் பக்தியுடையவரான இவர் யோகியாய்த் தியானத்தில் அமர்ந்து தம் வாழ்நாளைக் கழித்தார். உலகப்பற்றை அறவே ஒழித்த இவர், தமது காலத்தில் நிகழ்ந்த பௌத்த சமண சமயக் கலகங்களிலும் கருத்தைச் செலுத்தாமல் ஒதுங்கியிருந்தார். ஆகையினால்தான் இவருடைய பாடல்களில் பௌத்த சமண சமயங்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை.

இவர், இயற்பா முதல் திருவந்தாதியை இயற்றினார். இது அந்தாதித் தொடரில் நூறு வெண்பாக்களை யுடையது.

இவர், பேயாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் ஆகிய இருவரையும் திருக்கோவலூரில் சந்தித்தார் என்றும், திருமழிசையாழ்வாருடனும் பழகியவர் என்றும் இவர் வரலாறு கூறுகிறது.

பூதத்தாழ்வார்

இவர் கடல்மல்லை என்னும் மாமல்லபுரத்திலே பிறந்தவர். இவரும் திருமால் பக்தராக இருந்தவர். உலகப்பற்றை அறவே நீத்தவர். பௌத்த சமண சமயக் கலகங்களில் தலையிடாமல் யோகியாக வாழ்ந்தவர். பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் என்னும் ஆழ்வார்களுடனும் திருமழிசையாழ்வாருடனும் நட்புடையவர். இவர் இயற்றிய இயற்பா—இரண்டாந் திருவந்தாதி, நூறு வெண்பாக்களாலான அந்தாதித் தொடையால் அமைந்தது.

பேயாழ்வார்

இவர் சென்னைப்பட்டினத்துக்கு அடுத்த மயிலாப்பூரில் பிறந்தவர். இவரும் திருமால் பக்தராயும் யோகியாயும் இருந்தவர். மற்றச் சமயப்

---

1. பின்னிணைப்பு : இ காண்க.

பூசல்களில் தலையிடாதவர். பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார் இவர்களுடன் நட்புடையவர். இவர் இயற்றிய இயற்பா—மூன்றாந் திருவந்தாதி, அந்தாதித்தொடையில் நூறு வெண்பாக்களாலானது.

சைவ சமயத்தவராக இருந்த திருமழிசையாழ்வாரை வைணவ சமயத்தில் சேர்த்துத் திருமாலடியாராகத் திகழச் செய்தவர் பேயாழ்வார். அதுபற்றி,

"பெருக்க முடன் திருமழிசைப்
பிரான் தொழுவோன் வாழியே."

என்று வைணவர்கள் இவரை வாழ்த்துவது வழக்கம்.

திருமழிசையாழ்வார்

தொண்டை நாட்டிலே திருமழிசை என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். ஆகையினாலே, இவருக்குத் திருமழிசையாழ்வார் என்று பெயர் அமைந்தது. இளமையில் கல்விகற்றுத் தேர்ந்து, திருநாவுக்கரசரைப் போலவே, பல சமயங்களை ஆராய்ந்தவர். அதன் பயனாகச் சிலகாலம் பௌத்தராகவும் சிலகாலம் சமணராகவும் இருந்து பிறகு சைவ சமயத்தில் சேர்ந்து சிவவாக்கியர்[1] என்னும் பெயர் பூண்டிருந்தார்.

இவர் சைவ சமயத்தவராக இருந்த காலத்தில், பேயாழ்வார் இவரை வைணவராக்கித் திருமால் பக்தராகச் செய்தார் என்றும், வைணவராகி இவர் யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது முதலாழ்வார்கள் மூவரும் வந்து இவருடன் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார்கள் என்றும் இவருடைய வரலாறு கூறுகிறது. இவருக்குப் பக்திசாரர் என்று வேறு பெயரும் உண்டு.

இவர் காஞ்சீபுரஞ் சென்று திருவெஃகா என்னும் திருப்பதியில் தங்கியிருந்து பெருமாளை வழிபட்டிருந்தார். அக்காலத்தில், கணிகண்ணன் என்பவர் இவரிடம் வந்து சீடராக அமர்ந்து இவருக்குத் தொண்டு செய்திருந்தார். காஞ்சி நகரத்திலிருந்த பல்லவ அரசனுடைய அரண்மனைக்குக் கணிகண்ணர் பிச்சைக்காகச் செல்வதுண்டு.

---

1. சிவவாக்கியர் என்று ஒரு சித்தர் இருந்திருக்கிறார். அவர் பாடியது சிவவாக்கியர் பாடல் என்பது. அந்தச் சிவவாக்கியர் வேறு; இந்தச் சிவவாக்கியர் வேறு.

ஒருநாள் அரசன், கணிகண்ணரை யழைத்துத் தன்மேல் ஒரு செய்யுள் பாடச் சொன்னான். அவர் அரசனைப் பாடாமல் காஞ்சி நகரத்தைப் பாடினார். அதனால் சினங்கொண்ட பல்லவ மன்னன் அவரை ஊரை விட்டுப்போகும்படி சொன்னான்.

அவரும் ஆழ்வாரிடம் வந்து நடந்ததைக் கூறித் தமக்கு விடை கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டார். ஆழ்வார், தாமும் அவருடன் வருவதாகக் கூறிக் கோயிலிலிருந்த பெருமாளையும் அழைத்துக் கொண்டு மூவருமாகப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். பெருமாள் போய்விட்டதை யறிந்த அரசன், அவர்களை மீண்டும் நகரத்துக்கு வரும்படி அழைத்தான். அதற்கு உடன்பட்டு ஆழ்வாரும் கணி கண்ணரும் பெருமாளுடன் காஞ்சிக்குத் திரும்பி வந்தனர் என்று இவருடைய வரலாறு கூறுகிறது. காஞ்சியை விட்டுப் போய் இவர்கள் ஓர் இரவு தங்கியிருந்த ஊருக்கு ஓரிரவிருக்கை என்று பெயர் உண்டா யிற்று. இவ்வூர் காஞ்சிக்குத் தெற்கே இரண்டு மைலுக்கப்பால் இருக்கிறது.

கணிகண்ணரை அரசன் நகரம் கடத்தியதும் அவருடன் திருமழிசையாழ்வார் சென்றதும், அரசனைப் பாடாததற்காகக் கொடுக்கப் பட்ட தண்டனையன்று. சமய சம்பந்தமாகக் காஞ்சியில் ஏதோ கலகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; அக் கலகத்தில் கணிகண்ணரும், மறைமுகமாக ஆழ்வாரும் தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம். இதனால்தான் இவர்கள் நகரத்தினின்று வெளியேற்றப்பட்டனர் என்று கருதுவது தவறாகாது. பின்னர், அக் கலகம் சமாதான முறையில் அடக்கப்பட்ட பிறகு இவர்கள் நகரத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்று கிறது.

இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு திருமழிசையாழ்வார், காஞ்சிமா நகரத்தை விட்டுக் குடந்தை என்னும் கும்பகோணத்திற்குப் போய் அங்கே கடைசி வரையில் தங்கியிருந்தார். குடந்தைக்குப் போகிற வழியில், பெரும்புலியூர் எனப்படும் சிதம்பரத்தில் தங்கினார். சிதம்பரத்தில் தங்கிய இவர், தில்லைத் திருச்சித்ர கூடத்தைப் பாடவில்லை. ஏனென்றால் இவர் காலத்தில் தில்லைக் கோவிந்தராசப் பெருமாளுக்குத் திருக்கோயில் அமைக்கப்படவில்லை. இவருக்குப்பின் வந்தவரான திருமங்கையாழ்வார் காலத்தில் தில்லைக் கோவிந்தராசனுக்குத் திருக்

கோயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால், திருமங்கையாழ்வார் தில்லைத் திருச்சித்ர கூடத்தைப் பாடியிருக்கிறார்.

திருமழிசையாழ்வார் தம் பாடல்களில் பௌத்தர், சமணர், சைவர் ஆகிய மூன்று சமயத்தவரையும் கண்டிக்கிறார். இவர் இயற்றிய இயற்பா—நான்முகன் திருவந்தாதி, அந்தாதித் தொடையாக அமைந்த தொண்ணூற்றாறு வெண்பாக்களையுடையது. இவர் பாடிய திருச்சந்த விருத்தம் நூற்றிருபது ஆசிரிய விருத்தத்தைக் கொண்டது. "அன்புடன் அந்தாதி தொண்ணூற்றா றுரைத்தான் வாழியே" என்றும், "எழிற் சந்த விருத்தம் நூற்றிருபதீந்தான் வாழியே" என்றும் வைணவர் இவரைப் போற்றுகிறார்கள்.

இந்த ஆழ்வார்கள் இயற்றிய பாசுரங்கள் நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

௬. தமிழ் இலக்கியம்

நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் தமிழ் இலக்கியம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை ஆராய்வோம். அக்காலத்தில் திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்களைப் பாடினார்கள். அப் பாடல்கள் இசைத்தமிழ் ஆக இருந்தாலும் அவை இயற்றமிழாகவும் விளங்குகின்றன நாவுக்கரசர் நாற்பத்தொன்பதாயிரம் பதிகங்களைப் பாடினார். ''இணைகொள் ஏழெழுநூறு இரும்பனுவல் ஈன்றவன் திருநாவுக்கரையன்'' என்று சுந்தரமூர்த்திகள் கூறியுள்ளார். ஞான சம்பந்தர் பதினாறாயிரம் பதிகங்களைப் பாடினார். இவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பனையேடுகளில் எழுதப்பட்டுச் சிதம்பரத் திருக்கோயிலிலுள்ள ஓர் அறையில் வைத்துப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. இவை கையாளப் படாமலும் அவ்வப்போது துப்புரவு செய்யப்படாமலும் இருந்தபடியால், நானூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அபய குலசேகர சோழ மகாராசன் இவ் வறைகளைத் திறந்து பார்த்தபொழுது ஏடுகள் கறையான் அரித்து மண் தின்று கிடந்தன. அழியாமல் எஞ்சிநின்றவை, அப்பர் பாடல்கள் முன்னூற்றுப் பன்னிரண்டு பதிகங்களும், ஞானசம்பந்தர் பாடல்கள் முன்னூற்று எண்பத்துநான்கு பதிகங்களும் ஆகும். எனவே அப்பர் சம்பந்தர் பாக்களில் பெரும்பகுதிகள் இப்போது மறைந்துவிட்டன.

இவையல்லாமல், பொய்கையாழ்வார் இயற்றிய முதல் திருவந்தாதி நூறு வெண்பாக்களும், பூதத்தாழ்வார் இயற்றிய இரண்டாந் திருவந்தாதி நூறு வெண்பாக்களும், பேயாழ்வார் இயற்றிய மூன்றாந் திருவந்தாதி நூறு வெண்பாக்களும், திருமழிசையாழ்வார் இயற்றிய நான்முகன் திருவந்தாதி தொண்ணூற்றாறு வெண்பாக்களும், திருச் சந்த விருத்தம் நூற்றிருபது விருத்தப் பாக்களும் அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களாகும். மேலும், கூன்பாண்டியன் என்னும் நெடுமாறன்மீது இயற்றப்பட்ட (இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட) பாண்டிக்கோவையும் அக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியம் ஆகும்.

தமது காலத்தில், செல்வர்கள் புலவர்களை ஆதரித்தார்கள் என்பதை ஞானசம்பந்தர் தமது பாடல்களில் கூறுகிறார் :

"கலை நிலவிய புலவர்களிடர் களைதரு
கொடை பயில்பவர் மிகு
சிலைமலி மதில்புடை தழுவிய பொழில்
வளர் தரு மிழலையே"[1]

என்றும்,

"உரவார் கலையின் கவிதைப் புலவர்க் கொருநாளும்
கரவா வண்கைக் கற்றவர் சேருங் கலிக்காழி."[2]

என்றும்,

"வையம் விலைமாறிடினும் ஏறும்புகழ் மிக்கு
இழிவிலாத வகையார்
வெய்ய மொழிதான் புலவருக்கு உரை
செய்யாதவர் வேதி குடியே."[3]

என்றும் அவர் கூறியிருப்பது காண்க.

சிவபெருமான் மதுரையில் தொகைநூலைத் தொகுத்தார் என்னும் கதையை ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார் :

"அற்றன்றி யந்தண் மதுரைத் தொகை யாக்கினுளுந்
தெற்றென்று தெய்வந் தெளியார் கரைக்கோலை தெண்ணீர்
பற்றின்றிப் பாங்கெதிர் விரவும் பண்பு நோக்கிற்
பெற்றன் றுயர்ந்த பெருமான் பெருமானு மன்றே"[4]

இப் பாட்டுக்கு உரை கூறுவதுபோல, சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்தில் இவ்வாறு பாடியுள்ளார் :

---

1. சம்பந்தர் I திருவீழிமிழலை ௨.
2. சம்பந்தர் I சீகாழி ௧.
3. சம்பந்தர் III திருவேதிகுடி ௬.
4. சம்பந்தர் III திருப்பாசுரம் ௧௧.

இப் பாட்டுக்கு உரை கூறுவதுபோல, சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்தில் இவ்வாறு பாடியுள்ளார் :

''ஆன அற்றன்றி என்ற அத்திருப்பாட்டிற் கூடல்
மாநகரத்துச் சங்கம் வைத்தவன் தேற்றத்தேறு
ஈனர்கள் எல்லேக்கிட்ட எடுநீர் எதிர்ந்து செல்லில்
ஞானம் ஈசன்பால் அன்பே என்றனர் ஞானம் உண்டார்''[1]

நாவுக்கரசர் கூறுவதையும் இத்துடன் ஒத்திட்டுப் பார்ப்போம்.

''மேய்ந்தான் வியனுல கேழும் விளங்க விழுமியநூல்
ஆய்ந்தான் அடிகீழ்த் கேழதன் றேவென் னுருயிரே.''[2]

''அளவு கண்டிலன் ஆவடு தண்டுறைக்
களவு கண்டனள் ஒத்தனள் கன்னியே.''[3]

''வீரிக்கு மரும்பதம் வேதங்க ளோதும் விழுமியநூல்
உரைக்கி லரும்பொரு ளுள்ளவா கேட்கில் உலகமுற்றும்.''[4]

சம்பந்தர், மதுரைத்தொகையாக்கினன் என்று கூறுவதும், அப்பர் விழுமியநூல் ஆய்ந்தான், களவுகண்டனள் என்று கூறுவதும் இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் நூலைக் கருத்தில்கொண்டு கூறியதாகத் தோன்றுகின்றது.

சம்பந்தர் தமது காலத்தில் வழங்கிய கிளிவிருத்தம் எலிவிருத்தம் என்னும் நூல்களைக் கூறுகிறார். இந் நூல்களைச் சமணர் இயற்றினர்.

''கூட்டினார் கிளியின் விருத்த முரைத்ததோ ரெலியின்தொழில்
பாட்டு மெய்சொலிப் பக்கமே செலும் எக்கர் தங்களை ......''[5]

அப்பர் சுவாமிகள் நரிவிருத்தத்தைக் கூறுகிறார்.

---

1. சம்பந்தர் புராணம் அசுக.
2. அப்பர் I ஆருயிர்த் திருவிருத்தம் ௬.
3. அப்பர் II திருவாவடுதுறை ௨.
4. அப்பர் I திருக்கழுமலம் ௪.
5. திருவாலவாய்ப் பதிகம் ௫.

"அரியயற் கரியானை அயர்த்துப் போய்
நரிவிருத்தம தாகுவர் நாடரே."[1]

பிற்காலத்தில், 11 ஆம் நூற்றாண்டிலே உண்டான வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலின் உரையிலே, அந்நூல் உரையாசிரியர் கிளிவிருத்தம், எலிவிருத்தம், நரிவிருத்தம் என்னும் நூல்களைக் கூறுகிறார். அவர் கூறுவது: "குண்டலகேசி விருத்தம் கிளி விருத்தம் எலிவிருத்தம் நரிவிருத்தம் முதலியவற்றுள் கலித்துறைகளு முளவாம்' என்பது.

சம்பந்தர் கூறிய கிளிவிருத்தம் எலிவிருத்தம் என்னும் நூல்கள் இப்போது மறைந்துவிட்டன. அப்பர் கூறிய நரிவிருத்தம் என்னும் நூல் இப்போதும் இருக்கிறது.

நரிவிருத்தம், சீவகசிந்தாமணியை இயற்றிய திருத்தக்கதேவர் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணியை இயற்று வதற்கு முன்னர் நரிவிருத்தத்தைத் திருத்தக்கதேவர் இயற்றித் தமது ஆசிரியரிடம் காட்டினர் என்றும் அதனைக் கண்ட ஆசிரியர், சீவக சிந்தாமணியை இயற்ற அனுமதியளித்தார் என்றும் வரலாறு கூறப் படுகிறது. அப்பர் சுவாமிகள் நரிவிருத்தத்தைக் கூறுகிறபடியினாலே, அக் காலத்திலேயே சீவக சிந்தாமணியும் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் சாசனங்களும் செப்பேடு களும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் காலத்தில் எழுதப் பட்ட சாசனங்களும் செப்பேடுகளும் இதுகாறும் கிடைக்கவில்லை. அவன் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரே ஒரு தமிழ்ச்சாசனம் மட்டும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அது, திருக்கழுக்குன்றத்து மலைமேல் உள்ள ஒற்றைக்கல் மண்டபம் என்று கூறப்படுகிற குகைக்கோயிலில் எழுதப்பட்டுள்ள சாசனம் ஆகும். அச் சாசனத்தின் அமைப்பைக் கீழே காண்க அதிலிருந்து அக் காலத்துத் தமிழ் எழுத்து எப்படி யிருந்தது என்பதை ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

---

1. ஆதிபுராணக் குறுந்தொகை எ.

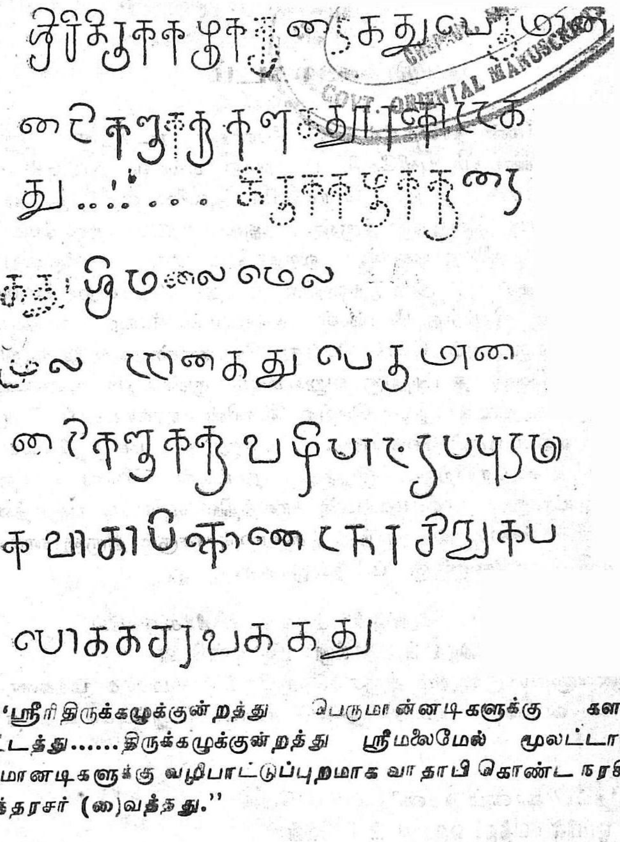

"ஸ்ரீரி திருக்கழுக்குன்றத்து பெருமானன்னடிகளுக்கு களத்தூர் கோட்டத்து...... திருக்கழுக்குன்றத்து ஸ்ரீமலைமேல் மூலட்டானத்து பெருமானடிகளுக்கு வழிபாட்டுப்புறமாக வாதாபி கொண்ட நரசிங்கப் போத்தரசர் (வை)வத்தது."

என்பது இதன் வாசகம். இதில் சில எழுத்துக்கள் மறைந்தும், சில எழுத்துக்கள் மழுங்கியும் காணப்படுகின்றன.

ரு. வற்கடம்

நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் பல போர்கள் நடந்தன. சளுக்கிய அரசனுன இரண்டாம் புலிகேசி, பலமுறை பல்லவ நாட்டில் படையெடுத்து வந்தான். அந்தப் போர்களில் அவனை எதிர்த்து நரசிம்மவர்மன் போராடி வெற்றிபெற்ருன். அல்லாமலும், நரசிம்மவர்மன் புலிகேசியின் தலைநகரமான வாதாபிநகரைத் தாக்குவதற்குச் சேனையைத் திரட்டி அந் நகரத்தைத் தாக்கி வெற்றிபெற்ருன். சளுக்கியருடன் நிகழ்ந்த போர்கள் அல்லாமல் சோழர், பாண்டியர், சேரர், களபரருடனும் போர் செய்து வென்ருன் என்று கூறப்படுகிருன். போரினல் நாட்டிற்கு வறுமையும் துன்பமும் உண்டாகும். அடிக்கடி பல்லவ நாட்டில் நடைபெற்ற போரின் காரணமாகப் பொருள் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். அதனுடன் மழை பெய்யாமல் வற்கடமும் உண்டாயிற்று. இதனல், நாட்டில் விளைவு குறைந்து பஞ்சம் ஏற்பட்டது. நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தைப் பற்றி, இவன் காலத்தில் இருந்த திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் தம் தேவாரங்களில் குறிப்பிடுகிருர்கள்.

கன்னெடுங் காலம் வெதும்பிக் கருங்கடல் நீர்சுருங்கிப்
பன்னெடுங் காலம் மழைதான் மறுக்கினும் பஞ்சமுண்டென்
றென்னெடும் சூளறும் அஞ்சல்நெஞ்சே! இமையாத முக்கண்
பொன்னெடுங் குன்றம் ஒன்றுண்டு கண்டீர்! இப்புகலிடத்தே

என்றும்,

"தப்பி வானம் தரணிகம் பிக்கிலென்
ஒப்பில் வேந்தர் ஒருங்குடன் சீறிலென்
செப்பமாஞ் சேறைச் செந்நெறி மேவிய
அப்ப னுருளர்; அஞ்சுவ தென்னுக்கே!"

என்றும் திருநாவுக்கரசர், நாட்டில் அரசர்கள் சீறிப் போர் செய்ததையும் மழைபெய்யாமல் பஞ்சம் உண்டானதையும் குறிப்பிடுகிருர். திருஞானசம்பந்தர்,

''விலங்கலமர் புயல் மறந்து மீன்சனிபுக்கு
ஊன் சலிக்கும் காலந்தானும்
கலங்கவிலா மனப் பெருவண்மை யுடைய
மெய்யர் வாழ் கழுமலமே''

என்று, வானத்தில் கோள் மாறியபடியினுல் மழை பெய்யாமல் வற்கடம் ஏற்பட்டதைக் குறிப்பாகக் கூறுகிருர்.

இவ் விரு நாயன்மார்களின் வரலாற்றைக்கூறும் பெரியபுராணம், இவ் விருவரும் திருவீழிமிழலையில் தங்கியிருந்தபோது வற்கடம் நேரிட்டதென்றும், அதற்காக நாயன்மார்கள் இருவரும் கவலைகொள்ள, சிவபெருமான் இவர்களுக்குப் பொற்காசு நாள்தோறும் கொடுத்து வந்தார் என்றும், அக் காசைக் கொண்டு இருவரும் தத்தம் மடங்களில் நாள்தோறும் அடியார்களுக்கு அமுதளித்தார்கள் என்றும், பஞ்சம் நீங்கும் வரையில் சிவபெருமான் இவர்களுக்குப் பொற்காசு அளித்து வந்தார் என்றும் கூறுகிறது :

''சீரின் விளங்கும் திருத்தொண்டர் இருந்து
சிலநாட் சென்றதற் பின்
மாரிசுருங்கி வளம் பொன்னி நதியும்
பருவம் மாறுதலும்
நீரின் இயன்ற உணவருகி நிலவும்
பலமன் னுயிர்களெலாம்
பாரின் மலிந்த இலம்பாட்டில் படர்கூர்
வறுமை பரந்ததால்.''

''வையம் எங்கும் வற்கடமாய்ச்
செல்ல உலகோர் வருந்தமுற
நையும் நாளில் பிள்ளையார்
தமக்கும், நாவுக்கரசருக்கும்
கையில் மானும் மழுவுமுடன்
காணக் கனவில் எழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி
மிழலையுடையார் அருள்செய்வார்.''

"காலவிலைமை யால்உங்கள்
கருத்தில் வாட்டமுறீர் எனினும்
ஏல உம்மை வழிபடுவார்க்
களிக்க அளிக்கின் றேம்என்று
கோலங் காண எழுந் தருளிக்
குலவும் பெருமை இருவர்க்கும்
ஞாலம் அறியப் படிக்காசு
வைத்தார் மிழலை நாயனுர்."

"விண்ணின் றிழிந்த விமானத்தின்
கிழக்கும் மேற்கும் பீடத்தில்
அண்ணல் புகலி ஆண்டகையார்
தமக்கும் ஆண்ட அரசினுக்கும்
நண்ணும் நாள்கள் தொறுங்காசு
படிவைத் தருள நானிலத்தில்
எண்ணில் அடியார் உடன்அமுது
செய்தங் கிருந்தார் இருவர்களும்."[1]

"மண்ணின்மிசை வான்பொய்த்து நதிகள் தப்பி
மன்னுயிர்கள் கண்சாம்பி உணவு மாறி
விண்ணவர்க்குஞ் சிறப்பில்வரும் பூசை யாற்ரு
மிக்கபெரும் பசிஉலகில் விரவக்கண்டு
பண்ணமரும் மொழியுமையாள் முலையின் ஞானப்
பாலறு வரயருடன் அரசும் பார்மேல்
கண்ணுதலான் திருநீற்றுச் சார்வினோர்க்குங்
கவலைவருமோ என்று கருத்திற் கொண்டார்."[2]

அப்போது சிவபெருமான் இவர்கள் கனவில் தோன்றி இவ்வாறு உரைத்தாராம் :

"உலகியல்பு நிகழ்ச்சியால் அணைந்த தீய
உறுபசிநோய் உமையடையா தெனினும் உம்பால்
நிலவுசிவ நெறிசார்ந்தோர் தம்மைவாட்டம்
நீங்குதற்கு உத்தமமோர் காசு நீடும்

1. திருநாவுக்கரசர் : ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௫௭, ௨௫௮.
2. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் - ௫௬௨.

இலகுமணிப்பீடத்துக் குணக்கு மேற்கும்
யாமளித்தோம் உமக்கிந்தக் காலந் தீர்ந்தால்
அலகில் புக ழீர்!தவிர்வதாகும்என்றே
அருள்புரிந்தார் திருவீழி மிழலேஐயர்."[1]

அடுத்தநாள் காலையில் கோவிலுக்குச் சென்றபோது இரண்டு பொற்காசுகள் பலிபீடத்தில் இருப்பதை இருவரும் கண்டார்கள். அக் காசைக்கொண்டு இருவரும் தத்தம் மடத்தில் சிவனடியார்களுக்கு அமுது ஊட்டுவித்தனர். இவ்வாறு பஞ்சம் நீங்கும் வரையில் நாள் தோறும் இவர்களுக்குப் பொற்காசு கிடைத்து வந்தது.

இந்த வற்கடமும் பஞ்சமும் கி. பி. 640க்கும் 650க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

சம்பந்தரும் அப்பரும் குறிப்பிடுகிற பஞ்சம் இரண்டாம் நரசிம்மவர் மனை இராஜசிம்மன் காலத்தில் ஏற்பட்டது என்னு சிலர் கூறுவர்.[2] இவர்கள், அப்பரும் சம்பந்தரும் இராஜசிம்ம பல்லவன் காலத்தில், கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டில் இருந்தவர் என்று கருதுகிறுர்கள். இராஜசிம்மன் காலத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தையே இவர்கள் தமது தேவாரத்தில் குறிப்பிடுவதாக இவர்கள் கருதிக்கொண்டு, அப்பரும் சம்பந்தரும் இவ் வரசன் காலத்தில் கி. பி. 8 ஆம் நூற்றுண்டில் இருந் தவர் என்று கூறுகிறுர்கள். ஆனுல் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றுண்டில் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் அப்பரும் சம்பந்தரும் இருந்தார்கள் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் இருப்ப தனுல் இவர்கள் கூறுவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பஞ்சங்கள் பல காலங்களில் ஏற்படக்கூடும். இராஜசிம்மன் காலத்துப் பஞ்சத்தை இவர்கள் தேவாரத்தில் குறிப்பிடுகிறுர்கள் என்றும் ஆகவே இவர்கள் இராஜசிம்மன் காலத்தவர் என்றும் முடிவுகட்டுவது, ஏனைய சான்று களுக்கு மாறுபட்ட கருத்தாகும். அக் காலத்தில் பஞ்சங்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் சில உண்டு. அடிக்கடி அரசர்கள் போர் செய்த படியினுலே, பயிர்த்தொழில் கவனிக்கப்படாமல், குடியானவர் சேனையில் சேர்ந்திருக்கக்கூடும். போரினுல், உணவுப் பொருள்கள்

1. திருஞானசம் : ருகூச.
2. C. Minakshi: Administration and Social life uuder the Pallavas. PP. 117. 118. K. A. N. Sastri. Pandian Kingdom.

மக்களுக்குப் போதிய அளவு கிடைக்காமல் சேனைகளுக்கு அதிகப் பகுதி செலவாயிருக்கும்; மழைபெய்யாமலும் விளைச்சல் குன்றியிருக்கும். பௌத்தமதமும் சமண சமயமும் பெருகியிருந்தபடியினாலே, இந்த மதங்களில் துறவிகள் அதிகமாக இருந்தபடியால், உணவுப்பண்டங்களை உண்டாக்கும் தொழிலில் ஆட்கள் குறைந்து உணவுப்பண்டங்கள் உற்பத்திசெய்ய முடியாமலிருக்கலாம். அதுபோல, பிராமணர்கள் உழவுத் தொழில் முதலிய முக்கியத் தொழில்களில் ஈடுபடாமல் இருந்தனர். வேறு நாடுகளிலிருந்து உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டு வரப் போக்குவரவு சாதனங்கள் குறைவாகவும் தாமதமாகவும் இருந்தது மற்றொரு காரணமாகும். போர்களினாலே நிலங்கள் அழிக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணமாகும். இவ்வாறு பல காரணங்களினாலே அக் காலத்தில் பஞ்சம் உண்டாயிருக்கக் கூடும்.

௫. கோயில்கள்

மாமல்லனான நரசிம்மவர்மன் காலத்துக்கட்டிடக் கலையைப்பற்றி ஆராய்வோம். கட்டிடக்கலை என்று கூறுவது கோயில் கட்டிடக் கலையையே. கி. பி. 600 க்கு முன்னே, கோயில் கட்டிடங்கள் மரத்தினாலும், செங்கல் சுண்ணாம்பு முதலியவற்றினாலும் அமைக்கப்பட்டன. கி. பி. 700க்குப் பிறகு, கோயில் கட்டிடங்கள் கருங்கற்களினால் கற்றளிகளாகக் கட்டப்பட்டன. அஃதாவது, கருங்கற்களை ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன. கி. பி. 600-க்கும் 700-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே, இந்த இரண்டு வகையிலும் சேராத புதியமாதிரிக் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவை குகைக்கோயில்களும் பாறைக்கோயில்களும் ஆகும். குகைக்கோயில் என்பது, பாறையைக் குடைந்து முன்மண்டபத்தையும் கருவறையையும் அமைப்பது. குகைக்கோயில்களை முதன்முதலாக அமைத்தவன், மாமல்லனுடைய தந்தையான முதலாம் மகேந்திரவர்மன்.

மகேந்திரவர்மனைப் பின்பற்றி அவன் மகனான மாமல்லனும் சில குகைக்கோயில்களை அமைத்தான். அக் குகைக்கோயில், இப்போது நாம் அறிந்த வரையில், திருச்சிராப்பள்ளி மலையில் ஒன்றும், மாமல்லபுரத்தில் உள்ள மும்மூர்த்தி குகைக்கோயில், மகிஷாசுரமர்த்தினி குகைக்கோயில், வராகப்பெருமாள் மண்டபம், வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயில், இராமாநுசர் மண்டபம் எனப்படும் குகைக்கோயில்களும் ஆகும்.

இந்தக் குகைக்கோயில்கள் அல்லாமல், நரசிம்மவர்மன் இரதங்கள் என்று தவறாகப் பெயர் கூறப்படுகிற பாறைக் கோயில்களையும் புத்தம் புதிதாக அமைத்தான்.

நரசிம்மவர்மன் அமைத்த குகைக்கோயில்களையும் பாறைக்கோயில்களையும் இங்கு ஆராய்வோம். முதலில் குகைக்கோயில்களைப் பார்ப்போம்.

குகைக்கோயில்கள்

திரிமூர்த்தி குகைக்கோயில்: மகாபலிபுரத்தில் உள்ள இது, ஒரே கற்பாறையில் மேற்குப்பார்த்தபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரமன்,

சிவன், திருமால் ஆகிய மூவருக்கும் இக் குகைக்கோயில் அமைக்கப் பட்டது. ஆகவே, மும்மூர்த்தி கோயில் என்றும் திரிமூர்த்தி கோயில் என்றும் கூறப்படுகிறது. வடக்குப்புறத்தில் பிரமனுக்கும் தெற்குப் புறத்தில் திருமாலுக்கும் நடுவில் சிவபெருமானுக்கும் இதில் கரு வறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக் குகைக் கோயிலின் கருவறைகள், தரைமட்டத்திற்குமேலே மூன்றடி உயரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனால், உள்ளே செல்ல படிகள் அமைந்துள்ளன. பிரமாவின் கருவறை வாயிற்படியின்மேலே, பல்லவக் கிரந்த எழுத்தினலே மல்ல என்னும் சொற்கள் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடி யினல் இக் குகைக்கோயிலே அமைத்தவன் மாமல்லனை நரசிம்மவர்மன் என்பது தெரிகிறது.[1]

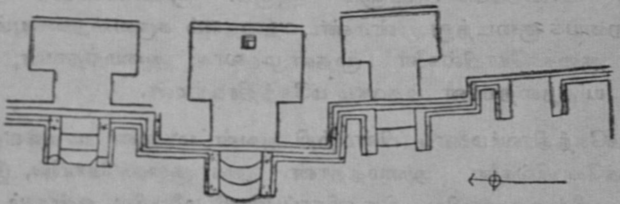

திரிமூர்த்தி குகைக்கோயில் : தரையமைப்புப் படம்

ஏனைய குகைக்கோயில்களுக்கு உள்ளதுபோல இதற்கு முகமண்ட பம் இல்லை. கோயிலின் மேற்புறத்தின் முகப்பில், பல்லவர்கால முறைப்படி, கர்ணகூடு பஞ்சரம் சாலை முதலியவை அழகாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இங்குள்ள சிற்ப உருவங்களைப்பற்றிப் பின்னர்க் கூறுவோம். இக்குகைக்கோயிலைச் சேர்ந்தாற்போல, இதன் தெற்குப் புறத்தில், கற்பாறையிலே கொற்றவையின் உருவம் புடைப்புச் சிற்ப மாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப்பற்றியும் பின்னர்க் கூறுவோம்.

வராகமண்டபம்: இந்த மண்டபமும் ஒரே பாறையைக்குடைந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்குப்பார்த்த இந்த மண்டபத்தைச் சிங்கத்

1. இந்த எழுத்தைக் கண்டுபிடித்தவர், பிரெஞ்சுக்காரரான மூவோ தூப்ராய் அவர்கள்.

முன்னே, கி. பி. 7 ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலே, மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுல் அமைக்கப்பட்ட இக் குகைக்கோயிலுக்கு, இராமாநுச மண்டபம் என்று பிற்காலத்து வைணவர்கள் பெயர் சூட்டியிருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது.

கிழக்குப்பார்த்தபடி ஒரே பெரும் பாறையைக் குடைந்து அமைக்கப் பட்ட இக் குகைக்கோயில் ஒரு பெரிய முகமண்டபத்தையும் அதற்குப் பின்னுல் மூன்று கருவறைகளையும் உடையது. முகமண்டபத்தின் தூண்களை நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துள்ள சிங்கங்கள் தாங்கிக்கொண்டிருக் கின்றன. இந்தச் சிங்கங்களின் கம்பீரமும் அழகும் இறுமாந்து உட் கார்ந்துள்ள நிலையும் இந்த மண்டபத்திற்கு அழகைத் தருகின்றன. இக் கோயிலின் முகமண்டபத்தின் இரண்டு கோடியிலும் இளங்கோயில் என்னும் கோயிலின் சிற்ப அமைப்புக்கள் பாறையில் செதுக்கப் பட்டுள்ளன. இதுபோன்ற இளங்கோயில் உருவம், மாமல்லபுரத் திலேயே அர்ச்சுனன் தபசு என்று தவருகப் பெயர் கூறப்படுகிற சகரசாகரர் சிற்ப உருவத்திலும் காணப்படுகிறது.

இக் குகைக் கோயிலில் தனித்தனியாக இருந்த மூன்று கருவறைகளும் பிற்காலத்தில் சமய வெறியர்களினுல் சிதைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் இங்கிருந்த சிற்ப உருவங்களை உளிகொண்டு செதுக்கி அழித்துவிட்டனர். கருவறைகளில் இருந்த சிவலிங்கங்களைப் பெயர்த் தெடுத்துப் போட்டுவிட்டனர். இங்கிருந்து அழிக்கப்பட்ட சிற்பங்களைப் பற்றி இந் நூலில் வேறு இடத்தில் காண்க.

இங்குள்ள முகமண்டபத்தின் தரைப்பாறையில், அழகு வாய்ந்த பல்லவக்கிரந்த எழுத்தினுல் எழுதப்பட்ட வடமொழிச் சுலோகம் ஒன்று காணப்படுகிறது. இது தருமராஜமண்டபத்திலும், கணேச இரதத் திலும் எழுதப்பட்டுள்ள வடமொழிச் சுலோகங்களின் கடைசி சுலோக மாகக் காணப்படுகிறது. இந்தச் சுலோகத்தின் கருத்து இது :—

"தீயவழியில் செல்லாமல் தடுத்தருளுகிற உருத்திரன் எழுந் தருளப்பெருத மனத்தையுடையவர்கள் ஆறுமடங்கு சபிக்கத்தக்கவர் ஆவர்."[1]

1. Epi. Indi. Vol. X. P. II.

இந்தச் சுலோகம், இங்கிருந்த சிற்பங்களை அழித்து, சிவலிங்கங்களைப் பெயர்த்தெறிந்து, கருவறைகளைச் சிதைத்து அழிவு செய்தவர்களைச் சபித்துக்கொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறதல்லவா ?

மகிஷாசுரமண்டபம்

மகிஷாசுரமண்டபம் என்று பெயர் கூறப்படுகிற இக் கோயிலை மாமல்லபுரத்துக் கிராமத்தார் கயிலாசநாதர் கோயில் என்று கூறுகிறார்கள். மாமல்லபுரத்துக் கலங்கரை விளக்குக்கு அருகில் இருக்கிற இக் குகைக் கோயில் வெகு அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் காட்சியளிக்கிறது. இதன்

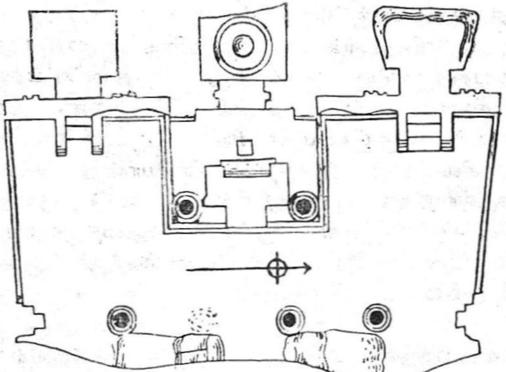

"மகிஷாசுர மண்டபம்" என்னும் கயிலாசநாதர் குகைக்கோயிலின் தரையமைப்புப் படம்

சில பகுதிகள் முற்றுப்பெற அமைக்கப்படாமல் அறைகுறையாக விடப்பட்டுள்ளன. முற்றுப்பெற்ற பகுதிகள் வெகுஅழகாகக் கண்ணுக்கினிய காட்சியாக இருக்கின்றன. தரைமட்டத்துக்கு நான்குஅடி உயரத்துக்குமேலே அமைக்கப்பட்டுள்ள இக் குகைக்கோயில், முகமண்டபத்தையும் அதற்குப்பின்னுல் மூன்று கருவறைகளையும் கொண்டிருக்கிறது. முகமண்டபம் 32 அடி நீளமும் 15 அடி அகலமும் $12\frac{1}{2}$ அடி உயரமும் உள்ளது. மண்டபத்தைத் தாங்கும் தூண்கள் உருண்டு திரண்டு

பதினறு பட்டையுடையனவாக உள்ளன. இத் தூண்களில் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டுபோய், இதற்குப் பின்புறத்தில் இருக்கிற வராகப் பெருமாள் குகைக்கோயிலில் பிற்காலத்தவர் யாரோ வைத்திருக்கிருர்கள். மற்றெரு தூணையும் பெயர்த்துக் கொண்டுபோக முயற்சி செய்ததை அத் தூணின் உச்சியில் உளியினல் செதுக்கியிருப்பதுகொண்டு அறியலாம். ஆனல், நற்காலமாக அத்தூணை எடுக்கமுடியவில்லை. பெயர்த்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட தூண் இருந்தஇடத்தில் இப்போது, ஆர்க்கியாலஜி இலாகாவால் விகாரமான ஒரு நீண்ட கல்தூண் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த மண்டபத்தின் பின்புறத்தில் மூன்று கருவறைகள் உள்ளன. நடுவில் உள்ள கருவறை நன்கு அமைந்து முன்பக்கத்தில் சிறு மண்டபத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த மண்டபத்தை இரண்டு அழகிய சிங்கத் தூண்கள் தாங்கி நிற்கின்றன. இந்தச் சிங்கத் தூண்கள் பார்வைக்கு இனிய காட்சியாக இருக்கின்றன. கருவறையின் தரையில் சிவலிங்கம் இருந்த துளையொன்று காணப்படுகிறது. இந்தக் கருவறைக்கு இருபுறத்திலும் இரண்டு கருவறைகள் சற்று உள்ளடங்கியுள்ளன. இவை முற்றுப்பெருமல் அறைகுறையாக உள்ளன. நடுகருவறையின் பின்புறச்சுவரில் சோமாஸ்கந்தர் உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முகமண்டபத்தின் தென்புற வடபுறச் சுவர்களில் பாறையைச் செதுக்கியமைக்கப்பட்ட இரணடு சிற்ப உருவக்காட்சிகள் காண்பவரின் கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்து அழகிய இனிய காட்சியாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் தெற்கிலிருப்பது அநந்தசயன மூர்த்தி; வடக்கிலிருப்பது கொற்றவையின் மகிஷாசுரப்போர். இச் சிற்பக்கலை களைப்பற்றி இந் நூலில் வேறு இடத்தில் காண்க.

வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயில்

மகாபலிபுரத்தில் உள்ள பல்லவர் காலத்துக் கோயில்களில் இப் போதும் வழிபாட்டில் உள்ள கோயில் இவ் வராகப்பெருமாள் குகைக் கோயில் ஒன்றே. இக் குகைக்கோயிலை இடைக்காலத்தில் வைணவர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு இன்றும் வழிபாடுசெய்து வருகிருர்கள். இக்

குகைக்கோயில் இருப்பது பலருக்குத் தெரியாது. வழிபாட்டில் உள்ள படியினால், ''இந்துக்களை''த் தவிர மற்றவர்கள் இதனுள் செல்வதில்லை.

இக் குகைக்கோயிலில், முதலாம் மகேந்திரவர்மன் உருவமும் அவன் தந்தையான சிம்மவிஷ்ணுவின் உருவமும் பாறைக்கல்லில் புடைப்புச்சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதனாலே, இக் குகைக்கோயில் சிறப்புடையது.

இது வராகமண்டபத்தைப் போன்ற அமைப்புடையது. பெரிய மண்டபமும், மண்டபத்தின் பின்புறச் சுவரின் மத்தியில் சிறிய மாடம் போன்ற கருவறையும் உடையது. மண்டபத்தை இரண்டு வரிசைத் தூண்கள் தாங்குகின்றன, முன் வரிசையில் உள்ளவை சிங்கத் தூண்கள். பின் வரிசையில் உள்ளவை சாதாரணத் தூண்கள். இக் குகைக்கோயில் மண்டபம் 33 அடி நீளமும் 14 அடி அகலமும் $11\frac{1}{2}$ அடி உயரமும் உள்ளது. ஒரே பாறைக்கல்லைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட இக் குகைக்கோயில் மேற்குப் புறம் பார்த்திருக்கிறது.

வராக மண்டபம்போன்றே இக் குகைக்கோயிலும் முன்புறம் அடைபடாமல் திறந்த வெளியாக இருந்தது. ஆனால், வைணவர்கள் கைப் பற்றிக்கொண்ட பிற்காலத்தில் (விஜயநகர அரசர் காலத்தில்) இக் கோயிலின் முன்புறத்தைக் கற்களினால் அடைத்து மூடி உள்ளே செல்லச் சிறு கதவு ஒன்றை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே இப்போது இக் குகைக்கோயிலில் இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது.

மண்டபத்தின் பின்புறச்சுவரின் மத்தியில் உள்ள சிறிய கருவறையில் வராகப்பெருமாள் திருவுருவம் சுதை மூர்த்தியாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இக் கருவறை, வராக மண்டபத்தின் கருவறையைப் போன்று சற்றுமுன் வளர்ந்திருக்கிறது. கருவறை தரைமட்டத்திற்கு மேல் இரண்டடி உயரத்தில் இருக்கிறது.

வராகப்பெருமாள் கருவறைக்கு இடது புறத்திலும் வலது புறத்திலும் சுவரில் பெரிய சிற்ப உருவங்களாக கஜலக்ஷ்மி, கொற்றவை முதலிய உருவங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மண்டபத்தின் வடபுறச் சுவரில், மாமல்லனுடைய பாட்டனை சிம்மவிஷ்ணுவின் உருவமும் தென்புறச் சுவரில், மாமல்லனுடைய

தந்தையான மகேந்திரவர்மன் உருவமும் புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இச் சிற்பங்களைப்பற்றி இந்நூலில் சிற்பக்கலை என்னும் பகுதியில் காண்க.

திருச்சிராப்பள்ளி குகைக்கோயில்

திருச்சிராப்பள்ளி மலையிலே இரண்டு குகைக்கோயில்கள் இருக்கின்றன. அவை மேல் குகைக்கோயில், கீழ்க் குகைக்கோயில் என்பன. மேல் குகைக்கோயில், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய தகப்பனை மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது. கீழ்க் குகைக்கோயில், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது. ஆனல், இக் குகைக்கோயில் முழுவதும் சரிவர அமைக்கப்படாமல் அறை குறையாக விடப்பட்டிருக்கிறது.

2. பாறைக் கோயில்கள்

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய குகைக்கோயில்களைப்பற்றி இதுகாறும் கூறினேம். இனி, அவன் அமைத்த இரதங்கள் என்று தவருகப் பெயர் கூறப்படுகிற பாறைக்கோயில்களைப்பற்றி ஆராய்வோம். மாமல்லபுரத்தில் ஒன்பது பாறைக் கோயில்கள் உள்ளன. அவையாவன :— பஞ்ச பாண்டவர் இரதம் என்று தவருகக் கூறப்படுகிற ஐந்து பாறைக் கோயில்களும், கணேச இரதம் என்று கூறப்படுகிற அத்தியந்தகாம பல்லவேசுரக்கோயிலும், ஊருக்கு அருகில் பக்கிங்காம் கால்வாய்ப் பக்கத்தில் வலயங்குட்டைக்கு அருகில் இருக்கிற மூன்று பாறைக் கோயில்களும் ஆகும். இந்தப் பாறைக் கோயில்கள் எல்லாம் மாமல்லன் காலத்திலே அமைக்கப்பட்டவை. இவைகளில் திரௌபதை இரதம் என்னும் கொற்றவைக் கோயிலும் கணேசர் இரதம் என்னும் அத்யந்த காம ஈசுவரக் கோயிலும் முழுக்கோயில்கள் ஆகும். அஃதாவது, கருவறையும் கூட கோஷ்ட பஞ்சரங்களும் விமானமும் ஆகிய கோயிலின் எல்லா உறுப்புகளும் முறைப்படி அமைந்த கோயில்களாகும். மற்றப் பாறைக்கோயில்கள் எல்லாம், கருவறைகள் அமைக்கப்பெருத வெளிப் புறத்தோற்றம் மட்டும் நன்கு அமைந்த கோயில்கள் ஆகும்.

இந்தப் பாறைக்கோயில்களை அமைத்த நோக்கம் என்ன? இது பற்றி இதுவரையில் ஒருவரும் ஆராயவில்லை. முதன்முதலாக இக் கேள்விக்கு விடையை ஆராய்வோம்.

மாமல்லனுடைய தந்தையாகிய மகேந்திரவர்மன் முதன்முதலாகப் பாறைகளைக் குடைந்து முகமண்டபத்தையும் கருவறையையும் மட்டும் உடைய குகைக்கோயில்களை அமைத்தான். ஆனால், அக் குகைக் கோயில்களுக்கு மேலே விமானங்களை அவன் அமைக்கவில்லை. விமானங்கள் இல்லாத, கருவறையை மட்டும் உடைய குகைக்கோயில்களாக அவை அமைக்கப்பட்டன.

அவன் மகனான நரசிம்மவர்மன், பாறைகளைக் குடைந்து மண்டபத்தையும் கருவறையையும் உண்டாக்கி, அதனுடன் அவற்றின் மேல் புறத்தில் விமானங்களையும் அமைத்து வைத்தான். அஃதாவது, தொன்றுதொட்டுச் செங்கல் மரம் சுண்ணம் முதலியவைகளினாலே அமைக்கப்பட்ட கோயில்களின் முழு உருவத்தையும்—விமானம், கருவறை ஆகிய உட்புற அமைப்பு வெளிப்புற அமைப்பு இரண்டையும், பாறைக்கல்லிலே அமைத்து வைத்தான்.

தமிழ்நாட்டிலே நெடுங்காலமாகச் செங்கல்லினால் கோயில் கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டுவந்தன. அக் கட்டிடங்களின். வெவ்வேறு தோற்றத்துடன் அமைக்கப்பட்டன. அந்த விமான அமைப்புகளை யெல்லாம் பாறைகளிலே அமைத்துக்காட்ட நரசிம்மவர்மன் எண்ணினான். எண்ணியபடியே முயன்றான். அந்த முயற்சியில் ஒரு பகுதி வெற்றியையும் ஒருபகுதி தோல்வியையும் கண்டான். அஃதாவது, பழைய செங்கற் கோயில்களின் விதவிதமான விமான அமைப்பின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தைப் பாறைக்கல்லில் அமைத்துக் காட்டியதில் வெற்றி கண்டான். ஆனால், உள்புறத்தில் கருவறைகளை அமைப்பதில் முழுவெற்றி காணவில்லை. ஏனென்றால், பாறையைக் குடைந்து கருவறையை அமைத்தால், மேலேயுள்ள கல் விமானத்தின் பாரம் தாங்க முடியாமல், பாறைக்கோயில் சிதைந்து போகும். ஆகவே, "திரௌபதை இரதம்" "கணேசர் இரதம்" என்னும் பாறைக்கோயில்களில் கருவறைகளையும் அமைத்ததுபோல, மற்ற பாறைக் கோயில்களில் கருவறைகளை அமைக்காமல், விமானங்களின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தை மட்டும் அமைத்து வைத்தான்.

பாறைக் கோயில்களை அமைத்த நோக்கம் இதுவாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலே செங்கற் கட்டிடங்களாக இருந்த கோயில்களின் உருவ அமைப்புகளின் மாதிரிகளை, நரசிம்மவர்மன் கருங்கற்பாறைகளில் அமைத்து வைத்ததை நாம் பெரிதும் பாராட்ட வேண்டும். அக் காலத்துச் செங்கல் கட்டிடக் கோயில்கள் நெடுங்காலம் நிலைபெருமல் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரே அழிந்துவிட்டன. ஆனல், அவற்றின் மாதிரிகளாக அமைந்த இந்தக் கற்பாறைக் கோயில்கள் அழியாமல் அவற்றின் பழைய உருவ அமைப்புகளை இன்றும் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மற்ருெரு சிறப்பு என்னவென்ருல், இப் பாறைக் கோயில்கள் எல்லாம் ஓர் இடத்திலேயே—மகாபலிபுரத்திலேயே—அமைந்திருப்பது தான். ஒரே இடத்திலே அமைந்திருப்பதனுலே, இந்த விமானங் களின் வெவ்வேறுவிதமான அமைப்பை, ஒருமிக்க ஒரே இடத்தில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

பழைய செங்கற் கட்டிடங்களின் மாதிரி அமைப்பான இந்தப் பாறைக் கோயில்களை நம்மால் இயன்றவரையில் ஆராய்வோம்.

இப் பாறைக் கோயில்களை, மாடக்கோயில்கள் என்றும் சாதாரணக் கோயில்கள் என்றும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். மீண்டும் இவற்றைத் திராவிடக் கோயில்கள் என்றும் வேசரக் கோயில்கள் என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றை விளக்குவோம்.

''அர்ச்சுனன் இரதம்'' ''தர்மராச இரதம்'' ''சகாதேவ இரதம்'' என்னும் பாறைக் கோயில்கள் மாடக்கோயில்களின் அமைப்பாகும். மற்றவை எல்லாம் சாதாரணக் கோயில்களின் அமைப்பாகும்.

''அர்ச்சுனன் இரதம்'' என்னும் பாறைக் கோயில், இரண்டு நிலை உடைய மாடக்கோயில். ''தர்மராச இரதம்'' என்னும் பாறைக்கோயில் மூன்று நிலைகளையுடைய மாடக்கோயில். ''சகாதேவ இரதம்'' என்பதும் மூன்று நிலையுடைய மாடக் கோயிலாகும். ''அர்ச்சுனன் இரதம்'' ''தர்மராச இரதம்'' என்னும் கோயில்கள் திராவிட வகையைச் சேர்ந்த மாடக்கோயில்கள். ''சகாதேவ இரதம்'' என்பது வேசரவகையைச் சேர்ந்த மாடக் கோயில்.

நரசிம்மவர்மன் மாடக் கோயில்களைக் கற்பாறைகளில் அமைப் பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே, பல மாடக் கோயில்கள் நமது நாட்டில் இருந்தன. ஆனால், அம் மாடக் கோயில்கள் ஏனைய சாதாரணக் கோயில்களைப் போலவே, செங்கல் மரம் சுண்ணம் முதலிய பொருள்களினால் கட்டப்பட்டவை. நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், திருஞான சம்பந்தரும், இவர்களுக்குப் பின்னர் இருந்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருமங்கை ஆழ்வாரும், தம்து பாசுரங்களிலே சில மாடக் கோயில்களைக்கூறுகிறார்கள்.

திருவைகல் மாடக் கோயிலைச் சைவ நாயன்மார்களும், திருமணி மாடக் கோயிலைத் திருமங்கையாழ்வாரும் தமது பாசுரங்களில் கூறுகிறார்கள். இந்த மாடக் கோயில்கள் பல்லவர் காலத்துக்கு முன்னரே, சோழன் செங்கணான் என்னும் அரசனால் கட்டப்பட்ட செங்கற் கட்டிடங்கள்.

செங்கற் கட்டிடங்களாக இருந்த மாடக்கோயில் அமைப்புகளைப் பின்பற்றி, நரசிம்மவர்மன் மாமல்லபுரத்திலே பாறைகளிலே இம் மாடக் கோயில்களை அமைத்தான் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

"பீம ரதம்," "சகாதேவ ரதம்." "கணேச ரதம்" என்னும் மூன்று பாறைக் கோயில்களும் வேசரம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்த கோயில்கள். மற்றப் பாறைக்கோயில்கள் எல்லாம் திராவிடம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவை.

கோயில் கட்டிடங்களின் மேலேயுள்ள விமான அமைப்புகளைப் பற்றிக் கோயில்களுக்கு வெவ்வேறே பெயர்கள் உண்டு. தமிழிலே வழங்கிவந்த சில பெயர்களைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமது தேவாரத்தில் கூறுகிறார். அப் பெயர்களாவன:— கரக்கோயில், ஞாழற்கோயில், கொகுடிக்கோயில், இளங்கோயில், மணிக்கோயில், ஆலக்கோயில் என்பன.[1] இவற்றின் விளக்கத்தை இந் நூலாசிரியர் எழுதிய 'தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்" என்னும் நூலில் கண்டுகொள்க.

வடமொழிச்சிற்ப நூல்களும் திராவிட விமானக்கோயில்களுக்குச் சில பெயர்களை வடமொழியில் கூறுகின்றன. அவை : விஜயம், ஸ்ரீபோகம்,

1. திரு அடைவு திருத்தாண்டகம்'டு.

ஸ்ரீவிசாலம், ஸ்கந்தகாந்தம், ஸ்ரீகரம், ஹஸ்திபிருஷ்டம், கேசரம் என்பன.[1]

''திரௌபதை இரதம்''

இனி, மாமல்லனால் மாமல்லபுரத்திலே அமைக்கப்பட்ட இந்தப் பாறைக் கோயில்களின் அமைப்பை விளக்குவோம். முதலில் திரௌபதை ''இரதம்'' என்னும் கோயிலை எடுத்துக் கொள்வோம். திரௌபதை இரதம் என்று இப்போது பெயர் வழங்கப்படுகிற இக் கோயில் உண்மையில் திரௌபதிக்காக ஏற்பட்ட கோயில் அன்று. துர்க்கை என்னும் கொற்றவைக்காக ஏற்பட்ட கோயில் இது.

ஒரே பாறைக்கல்லைச் செதுக்கி யமைக்கப்பட்ட அழகிய, சிறிய, கச்சிதமான, காட்சிக்கினியது இக் கோயில் அமைப்பு. 1300 ஆண்டு ஆகியும் இன்னும் புத்தம் புதிதாகக் காணப்படுகிறது. ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அமைந்த இரண்டு மேடைகளின் மேலே இந்தக் கோயில் எழில் பெற விளங்குகிறது. அடிப்புறத்து மேடையைச் சிங்கங்களும் யானைகளும் தாங்குவது போலச் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மேடையிலிருந்து மேல் மேடைக்குப் போக மூன்று படிகள் அமைந்துள்ளன. விசாலமான இரண்டாவது மேடையின்மேல் இக் கோயில் அமைத்திருக்கிறது. இது மேற்குப் பார்த்தகோயில். கோயிலுக்குள் போக மூன்று படிகள் கச்சிதமாக அமைந்திருக்கின்றன.

இக் கோயிலுக்கு அர்த்த மண்டபமும் முகமண்டபமும் இல்லை; கருவறை மட்டும் அமைந்துள்ளது. கருவறை சதுர அமைப்புள்ளது: கோயிலின் வாயில் 6 அடி 7 அங்குலம் உயரமும் 2 அடி 10 அங்குலம் அகலமும் உள்ளது. வாயிலுக்கு மேலே இரண்டு வளைவுள்ள மகர தோரணம் இருக்கிறது. வாயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் துவார பாலிகையர் உருவங்கள் உள்ளன. கோயிலுக்குள் இப்போது கொற்றவையின் உருவம் இல்லை. கருவறைச் சுவரில் கொற்றவையின் உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாகப் பாறையில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுவரின் வெளிப்புறத்தில் மூன்று பக்கங்களிலும் கொற்றவையின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இச் சிற்ப உருவங்களின் விளக்கத்தை இந்நூலின் மற்றோர் இடத்தில் காண்க.

---

1. காமிகாகமம் ௪0-ஆவது, ஏக பூமியாதி விதிபடலம்

இந்தக் கோயிலின் விமானம் நான்கு பட்டையாக அமைந் திருக்கிறது. விமானத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் சுருள் கொடி சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றப்படி இவ் விமானத்தில் கர்ண கூடு, பஞ்சரம், காலை முதலிய உறுப்புகள் இல்லை. விமானத்தின் உச்சியில்

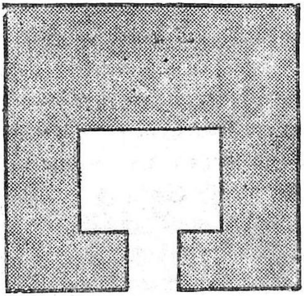

"திரௌபதை இரதம்" என்னும் இளங்கோயில்
தரையமைப்புப் படம்

இருக்க வேண்டிய கும்பகலசம், இக்கோயிலுக்கு அருகாமையில் மேடையின்மேல் இருக்கிறது. இந்தக் கலசத்தை வேறு தனிக்கல்லினால் செய்து இதன் உச்சியில் வைக்க எண்ணினார் போலும் இக் கோயிலை அமைத்த சிற்பாசாரி.

இந்தக் கட்டிடத்திற்குத் தமிழில் இளங்கோயில் என்றும் வட மொழியில் ஸ்ரீகரக்கோயில் என்றும் பெயர்.[1] இது திராவிட கட்டிடப் பிரிவைச் சேர்ந்தது.

சிலர், இளங்கோயில் என்பதைப் பாலாலயம் என்று மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு, பழைய கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் போது, அந்த வேலை முடியும் வரையில் தற்காலிகமாகக் கோயில் மூர்த்தியை வைத் திருக்கும் இடத்திற்குப் பாலாலயம் என்பது பெயர் என்று கூறுகிறார்கள். இவர்கள் கூற்று தவறானது. பாலாலயம் வேறு; இளங்கோயில் வேறு. திருநாவுக்கரசர் தமது தேவாரத்தில் இளங்கோயிலைக் குறிக்கிறார்.

1. இந் நூலாசிரியர் எழுதிய தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள் என்னும் நூலைக் காண்க.

மீயச்சூர் கோயிலை இளங்கோயில் என்று கூறுகிறார். திருவேங்கடத்துக்கு அருகில் உள்ள திருச்சானூர் (திருச்சோகினூர்) பத்மாவதி அம்மனுக்கு முற்காலத்தில் இருந்த கோயில் இளங்கோயில் என்று ஒரு கல்வெட்டுச்சாசனம் கூறுகிறது.

திராவிடக் கோயில் விமான வகையில் சேர்ந்தது இளங்கோயில் இளங்கோயில் உருவங்கள் மகாபலிபுரத்திலேயே வேறு இடங்களில் புடைபுச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, அருச்சுனன் தபசு என்று இப்போது தவருகப் பெயர் கூறப்படுகிற சகரசாகரர் கதைச் சிற்பத்திலும், இராமாநுச மண்டபம் என்னும் குகைக் கோயிலின் முன்புறத்து இரு கோடியிலும் காணப்படுகின்றன. இளங் கோயில் அமைப்புள்ள வேறு கட்டிடங்கள் கொடும்பாளூர் முதலிய பல இடங்களிலும் உள்ளன. மகாபலிபுரத்தில் வலயங்குட்டைக்கருகில் உள்ள ''இரதம்'' என்னும் கோயிலும், பிடாரி கோயிலுக்கு அருகில்இருக்கிற இன்னொரு ''இரதம்' என்னும் கோயிலும் இளங்கோயில் விமானங்களையுடையன.

எனவே, ''திரௌபதை இரதம்'' என்று பெயர் கூறப்படுகிற கோயில், திராவிடப்பிரிவைச் சேர்ந்த கோயில் வகைகளில் ஒன்று என்பதும், இது தமிழ்நாட்டில் மிகப் பழையகாலந்தொட்டு இருந்து வருகிறதென்பதும், பழைமையான இக் கோயில் அமைப்பை மாமல்லன் பாறைக் கல்லில் செதுக்கி வைத்தான் என்பதும் அறியத்தக்கன.

''அர்ச்சுனன் இரதம்''

இது, ''திரௌபதி இரதம்'' எனப்படும் கொற்றவைக் கோயிலாகிய இளங்கோயிலுக்கு அருகில தெற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அர்ச்சுனன் இரதம் என்பது தவருன பெயர். இதற்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை. உண்மையில் இது இரண்டு நிலைமாடக் கோயிலாகும். இதற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற ''தர்மராஜ இரதம்'' எனப்படும் அத்தியந்தகாம பல்லவேச்சரம் மூன்று நிலைமாடக் கோயிலாகும். பண்டைக்காலத்தில், பல்லவர் காலத்துக்கு முன்னரே இரண்டுநிலை, மூன்று நிலையுடைய மாடக்கோயில்கள் தமிழ்நாட்டில் இருந்தன. அவை மரத்தினாலும் செங்கல்லினாலும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அந்த மாடக்கோயில்களின் உருவ அமைப்புதான் மாமல்லபுரத்து ''அர்ச்சுனன் இரதமும்'' ''தர்மராஜ இரதமும்.''

அர்ச்சுனன் இரதம் எனப்படும் இந்த இரண்டுநிலைமாடக் கோயில் சதுரமான அமைப்புடையது. இந்தக் கோயிலைச் சிங்கங்களும் யானைகளும் சுமப்பதுபோல, சிங்க உருவங்களும், யானை உருவங்களும் இதன் அடிப்புறத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இக் கோயிலின் முன்புறத்தில் சிறு அர்த்த மண்டபம் இரண்டு சிங்கத் தூண்களுடன் இருந்தது. அந்தத் தூண்களைப் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த சைவ வைணவ சமயச் சச்சரவு காலத்தில், உடைத்து அழித்து விட்டார்கள். ஆகவே இப்போது, ஆர்க்கியாலஜி இலாகா அந்தத் தூண்களுக்குப் பதிலாக இரண்டு கல்லை நாட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். கருவறையில் இப்போது மூர்த்தி இல்லை. முற்காலத்தில் இருந்ததைப் பிற்

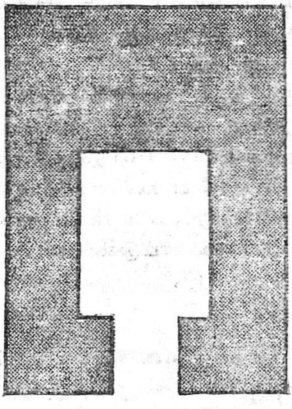

"அர்ச்சுனன் இரதம்" என்னும் கோயில் தரையமைப்புப் படம்

காலத்தவர் எடுத்தெறிந்து விட்டார்கள். இக் கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவர்களில், வடக்கு கிழக்கு தெற்குப் புறங்களில், அழகான தூண்களும் அமைந்துள்ளன. இத் தூண்கள் மரத்தூண்களின் அமைப்பை ஒத்திருக்கின்றன. தூண்களுக்கு இடையேயுள்ள கோஷ்ட பஞ்சரங்களில் வெகு அழகான சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இச் சிற்பங்களைப்பற்றி வேறு இடத்தில் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளேன்.

இந்த நிலைக்கு மேலே, கர்ண கூடுகளும் சாலைகளும் பஞ்சரங்களும் பல்லவர்காலச் சிற்ப முறைப்படி அமைந்துள்ளது. அதற்கு மேலே, சற்று உள்ளடங்கி இரண்டாவது நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலைக்குச் செல்லப் படிகள் இல்லை. இரண்டாவது நிலையில் கருவரையும் இல்லை. ஆயினும் கருவறை வாயில் போல நாற்புறத்திலும் வாயில்கள் சிற்ப உருவமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது நிலைக்கு மேலே, கர்ணகூடு சாலை பஞ்சரங்களும், அதற்கு மேலே கழுத்தும், அதன் மேல் எட்டுப்பட்டையுள்ள விமானமும் சிற்ப அழகுடன் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. விமானத்தின் மேலே இருந்த கல்லால் அமைத்த கும்ப கலசம் கீழே விழுந்து தரையில் கிடக்கிறது.

இந்த அழகான கோயிலின் மேலிருக்கும் விமானத்தைப், பிற் காலத்தில் நிகழ்ந்த சமயப் போரில், யாரோ உடைத்துப் பின்னப்படுத்தி விட்டார்கள். இப்போது அந்த உடைப்பைப் பழுது தீர்த்து முழு உரு வமாக அமைத்திருக்கிறது ஆர்க்கியாலஜி இலாகா. எழிலோடு கச்சிதமாக அமைந்துள்ள இந்த இரண்டு நிலைமாடக் கோயில், இப்போதும் வெகு அழகாகக் காணப்படுகிறது. அடி முதல் முடிவரையில் ஒரே பாறைக்கல்லைச் செதுக்கி யமைக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கோயிலும், இதிலுள்ள சிற்ப உருவங்களும், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்துச் சிற்பிகளின் கைவல்லமையைக் காட்டுகின்றன.

"பீமன் இரதம்"

"அருச்சுனன் இரதம்" என வழங்கப்படும் இரண்டு நிலை மாடக் கோயிலுக்குத் தெற்கில் "பீமரதம்" எனப்படும் நீண்ட சதுரமுள்ள பெரிய கோயில் ஒரே பாறையைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது, சிதம்பரம் நடராசப்பெருமானின் கோயில் அமைப்பைக் கொண்டது. நீண்டசதுரமான மண்டபத்தையும், அதன்மேல் படகைக்கவிழ்த்து வைத்ததுபோன்ற கூரையையும் (விமானத்தையும்), நான்கு புறத் திலும் தாழ்வாரத்தையும் உடையது. இதன் தூண்கள் நரசிம்மவர்மன் காலத்துச் சிங்கத்தூண்கள்.

இந்தக் கட்டிடத்தின் விமானமும், கர்ணகூடு கோஷ்ட பஞ்சரங்களும் ஆகிய மேல்பகுதி மட்டும் நன்ருக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டிடத்தின் கீழ்ப்பகுதிகள் முற்றுப் பெருமல் அறைகுறையாகவே

விடப்பட்டிருக்கின்றன. இது முற்றுப்பெறுவதற்குள் பாறை வெடித்து விட்டபடியால் இப் பகுதிகள் முற்றுப்பெற அமைக்கப்படவில்லை.

இது வேசரம் என்னும் சிற்பப்பகுதியைச் சேர்ந்த கட்டிடம். இவ் விதக் கட்டிடத்தை ஆதியில் பௌத்தர்கள் அமைத்தாகள். பிறகு, இத்தகைய கடடிடங்கள், தமிழ் நாட்டிலும் இடம்பெற்றன. பௌத்தர்

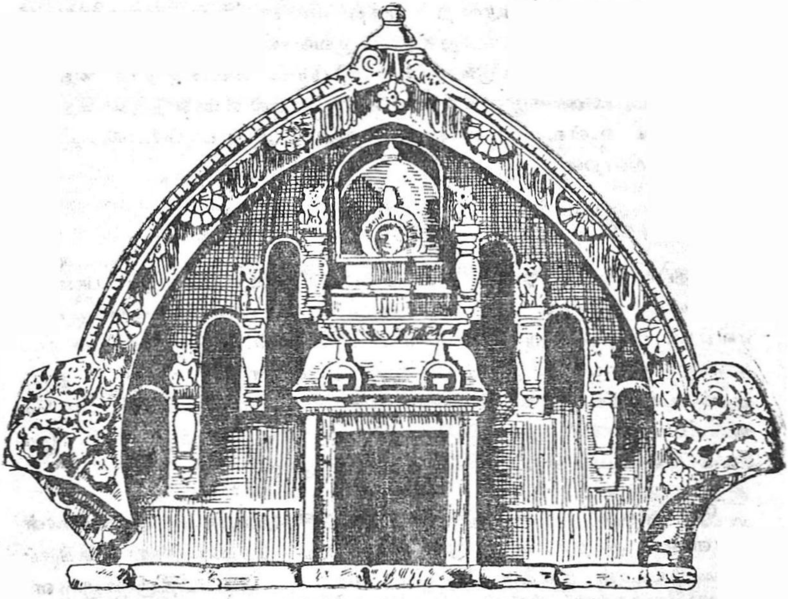

"பீமரதம்" என்னும் பாறைக்கோயிலின் முகசாலையில் உள்ள சேதிய சிற்பம்

களின் விகாரைகள் (பௌத்தமடங்கள்) இந்த அமைப்பில் அமைக்கப் பட்டன. ஆதியில், இந்தக் கட்டிடங்கள் மரத்தினுல் அமைக்கப்பட்டன. சிதம்பரத்திலே இந்தக் கட்டிட அமைப்பு இருப்பதையும், அது இன்றும் மரத்தினுல்: அமைந்திருப்பதையும் இன்றும் காணலாம். மகாபலிபுரத் திலுள்ள இந்த "பீமரதம்" பண்டைக்காலத்தில் மரத்தினுல் அமைக்கப்

பட்ட விகாரையின் (அம்பலத்தின்) அமைப்பைக், கல்லில் செதுக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்டிடத்தில் துவாரபாலகர், தோரணங்கள், தெய்வ உருவங்கள் முதலிய சிற்பங்கள் இல்லை.

இதன் விமானத்தில் (கூரையில்) கலசங்கள் காணப்படவில்லை. ஆனால், அவை வைக்கப்பட்டிருந்த அடையாளங்கள் காணப் படுகின்றன. கூரைபோன்ற இந்த விமானத்தின் முகசாலைகளில் பௌத்த சேதியங்கள்போன்ற சிற்ப உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சகாதேவ இரதம் எனப்படும் யானைக் கோயில் விமானத்தின் நெற்றி முகத்திலும், கணேச இரதம் எனப்படும் கோயில் விமானத்தின் நெற்றி முகத்திலும் உள்ளது போன்ற சேதிய அமைப்புப்போல இவை காணப்படுகின்றன.

"தர்மராஜ ரதம்"

"தர்மராஜ இரதம்" என்று கூறப்படுகிற இந்தப் பாறைக் கோயிலின் பழைய பெயர் "அத்யந்தகாம பல்லவேசுவரக்கிருகம்" என்பது. இது மூன்று நிலையுள்ள மாடக்கோயில். இதன் தரையமைப்பு அகலமும் நீளமும் 28 அடியுள்ள சதுர அமைப்பாகும். உயரம் 39 அடி. அதன் உச்சியில் இருக்கவேண்டிய கும்பகலசம் இக் கோயிலின் அருகே தரையில் இருக்கிறது. இக் கலசம் உச்சியில் இருக்குமானால், இக் கோயிலின் உயரம் ஏறக்குறைய 41 அடி இருக்கும்.

மேற்குப்புறம் பார்த்த இக்கோயிலின் முன்புறத்தில் சிங்கத்தூண்கள் உள்ளன. அர்த்த மண்டபமும் இருக்கிறது. இரண்டாவது நிலைக்குப் போகப் படிகள் இல்லை. ஆகவே மரப்படி அமைத்திருக்கிறார்கள். இரண்டாது நிலையிலிருந்து மூன்றாவது நிலைக்குப்போகப் பாறையிலேயே கற்படிகள் உள்ளன. மூன்றும் நிலைக்குமேலே எட்டுப்பட்டையுள்ள விமானம் இருக்கிறது. அர்ச்சுன இரதம் என்னும் கோயிலிலும் இதுபோன்ற எட்டுப் பட்டையுள்ள விமானத்தைக் கண்டோம். ஆகவே இது திராவிட வகையைச் சேர்ந்த கட்டிடம் என்பது தெரிகிறது. இப் படிப்பட்ட விமானத்தையுடைய கோயிலுக்கு ஸ்கந்தகாந்தம் என்று காமிகாகமம் பெயர் கூறுகிறது. எட்டுப்பட்டையுள்ள இந்த விமானத்தின் மேலே கலசம் இல்லை. இங்கு வைப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட கலசம்,

மேலே வைக்கப்படாமலே இக் கோயிலின் பக்கத்தில் தரையில் இருக்கிறது.

இந்தக் கோயிலின் சுவர்களிலே, மூன்று நிலைகளிலும் பல சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக[1] அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் நரசிம்மவர்மனுடைய சிறப்புப் பெயர்களும் பல்லவக்கிரந்த எழுத்தினால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப் பெயர்களை இந் நூலில் முதல் அத்தியாயத்தில் கூறியுள்ளேன். இங்குள்ள சிற்பங்களைப்பற்றி இந்நூலில் சிற்பக்கலை என்னும் பகுதியில் காண்க. இக் கோயிலில் "ஸ்ரீ அத்யந்த காம பல்லவேசுவரக் கிருகம்" என்னும் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுபோன்று மூன்று நிலையுள்ள மாடக் கோயில், கருங்கல் கட்டிடமாக அமைக்கப்பட்டது வேறு ஒன்று உண்டு. அது காஞ்சீபுரத்து வைகுந்தப்பெருமாள் கோயில் ஆகும். காஞ்சிபுரத்து வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலுக்கு பரமேச்சுர விண்ணகரம் என்பது பழைய பெயர். அதனைக் கட்டியவன் பிற்காலத்தவனான பல்லவமல்லன் நந்திவர்மன் என்பவன்.

"சகாதேவ இரதம்"

"சகாதேவ இரதம்" என்று பாமரமக்களால் பெயர் கூறப்படுகிற இந்தக் கோயில், உண்மையில் யானைக்கோயில் ஆகும். யானைக்கோயிலை ஆனைக்கோயில் என்றும் கூறுவர். வடமொழியில் கஜபிருஷ்ட விமானம் என்பர். இந்தக் கோயிலின் மேற்புறமுள்ள விமானம், யானை முதுகு போன்று அமைந்திருப்பதனாலே, இதற்கு யானைக் கோயில் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது.[1]

தெற்குமுகமாக நோக்கியமைந்துள்ள இந்த யானைக் கோயில் மூன்று நிலையுள்ள மாடக்கோயில் ஆகும். மாமல்லன் காலத்திலும் அவன் காலத்துக்கு முன்டும் செங்கல், மரம், சுண்ணம் முதலியவைகளினால் அமைக்கப்பட்டிருந்த யானைக்கோயிலின் அமைப்பைக் கருங்

1. Bas relief.

1. இத்தகைய அமைப்புள்ள கோயில் கட்டிடங்களைப்பற்றிய வரலாற்றை இந் நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள யானைக்கோயில்கள் என்னும் நூலில் காண்க.

கல்லினால் அமைத்துக் காட்டுவது. இக்கோயில் மூன்று நிலையுள்ள யானைக் கோயிலின் வெளிப்புறத்தோற்றம், எப்படிப் பண்டைக் காலத்தில் அமைந்திருந்தது என்பதை, இந்தப் பாறைக் கோயிலின் அமைப்பிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம். இந்தக் கோயிலின் உட்புறமாகிய கருவறைகள் அமைக்கப்படாமல் வெறும் பாறையாகவே இருக்கிறது.

இந்த யானைக்கோயிலின் தரையமைப்பு 18 அடி நீளமும் 11 அடி அகலமும் உள்ளது. அடிமுதல் உச்சிவரையில் பதினாறடி உயரம் உள்ளது. இக்கோயிலின் முன்புறத்தில் சிறிய அர்த்த மண்டபம் அழகுற அமைத்திருக்கிறது. அர்த்தமண்டபத்தை இரண்டு சிங்கத் தூண்கள் தாங்குகின்றன. அர்த்த மண்டபத்துக்குப் பின்னால் கருவறையின் வாயில் அமைந்திருக்கிறது. வாயிலின் இரண்டு பக்கத்திலும், யானையின் முன்புற உருவம் (தலையும் தும்பிக்கையும்) சிற்ப உருவமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வாயிலுக்குள் கருவறை அமைக்கப்படவில்லை.

கோயிலின் அமைப்பு, நீண்ட அரைவட்டமாக இருக்கிறது. சுவருக்கு இடையிடையே தூண்கள் அமைந்து கட்டிடத்தை அழகு செய்கின்றன. இவ்வாறமைந்த சுவருக்குமேலே, மஞ்சம் (பிரஸ்தரம்) இருக்கிறது. மஞ்சத்தில் கூடு என்னும் உறுப்புகள் அமைந்திருக்கின்றன. மஞ்சத்திற்குமேலே கர்ணகூடு, கூடம், கோஷ்டம், பஞ்சரம் என்னும் உறுப்புகளும் பல்லவர்கால முறைப்படி அமைந்துள்ளன.

மஞ்சத்தின்மேல் இரண்டாவது நிலையிருக்கிறது. இரண்டாவது நிலையின் சுவர்கள் சற்று உள்ளடங்கி, முதல் நிலையைப்போலவே நீண்ட அரைவட்டமாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்தச் சுவர்களிலும் இடையிடையே தூண்கள் அமைந்துள்ளன. இச் சுவருக்குமேலே கூடுகள் அமைந்த மஞ்சமும், மஞ்சத்துக்குமேலே கூட கோஷ்ட பஞ்சர கர்ண கூடுகளும் உள்ளன.

இரண்டாவது நிலைக்குமேலே மூன்றாவது நிலை இருக்கிறது. இது, இரண்டாவது நிலையைவிடச் சற்று உள்ளடங்கியிருக்கிறது. மூன்றாவது நிலையும் நீண்ட அரைவட்ட வடிவமாகவும் இடையிடையே தூண்களையுடையதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

மூன்ருவது நிலைக்கு மேலே விமானம், யானை முதுகுபோன்ற வடிவமாக அமைந்திருக்கிறது. விமானத்தின் உச்சியில் ஐந்து கும்ப கலசங்கள் முற்காலத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும். அவை இப்போது காணப்படவில்லை. ஆனல், அவை இருந்த அடையாளங்கள் தெரி கின்றன. விமானத்தின் பின்பக்கம், யானையின் பின்பக்கம் போன்று, வட்டமாக இருக்கிறது. விமானத்தின் முன்பக்கமாகிய "நெற்றிமுகம்" அரச இலை வடிவமாக அமைந்திருக்கிறது.

நெற்றி முகத்தின்மேலே, மூன்று கொம்புள்ள மனிதன் தலை யுருவம் முற்காலத்தில் இருந்தது. இப்போது அந்தத் தலை உடைந்து விழுந்துவிட்டபடியால், மொட்டையாகத் தெரிகிறது. நெற்றி முகத்தில் பௌத்த சைத்தியம் போன்ற உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சைத்திய உருவங்களும் மூன்று கொம்புள்ள மனித முக உருவமும் கணேச இரதம், பீம இரதங்களின் நெற்றி முகங்களில் உள்ளதுபோல அமைந்துள்ளன.

இந்த யானைக் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு யானை நின்றுகொண் டிருப்பதுபோன்று ஓர் உருவம் பாறையில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. யானையின் உருவம் பக்கத்தில் இருப்பதனுல், இக் கோயில் இந்திர னுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயில் என்று லாங்ஹர்ஸ்ட் முதலிய சிலர் கருதுகிருர்கள். ஐராவதம் என்னும் யானையின் உருவத்தை அமைத்து இந்திரனை வழிபடுவது கி. பி. 2-ஆம் நூற்ருண்டுக்கு முன்பு இருந்த வழக்கம் என்ருலும், அவ் வழக்கம், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத் துக்கு முன்பே வழக்கொழிந்துவிட்டது. ஆகவே, இக் கோயில் இந்திர னுக்காக ஏற்பட்டதன்று. இந்த யானைக்கோயில், யானையின் உருவம் போன்று அமைக்கப்பட்டது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே ஆங்கு இவ் யானையின் உருவம் அமைக்கப்பட்டதுபோலும். இக் கட்டிட அமைப்பில் வேறு சிற்ப உருவங்கள் இல்லை.

"கணேச இரதம்"

"கணேச ரதம்" என்று கூறப்படுகிற இஃது உண்மையில் இரதமும் அன்று. கணேசருக்காக ஏற்பட்டதும் அன்று. இங்கு எழுதப் பட்டிருக்கிற சாசனத்தின்படி, அத்யந்தகாம பல்லவேச்சுரம் என்பது இதன் பெயர். எனவே, இது சிவபெருமானுக்காக அமைக்கப்பட்ட கோயி

லாகும். அத்யந்தகாமன் என்பது முதலாம் பரமேசுவர வர்மனுடைய சிறப்புப் பெயர். இவன், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய பேரன். மாமல்லன் காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட இந்தக் கோயில், அவனுடைய பேரன் காலத்தில் முற்றுப்பெற்று, அவன் பெயர் சூட்டப்பட்டது போலும்.

இக் கோயிலில் இருந்த சிவலிங்கம் பிற்காலத்தில் எக் காரணத் தினாலோ எடுபட்டுப் போயிற்று. பின்னர், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில், செங்கல்பட்டு மாவட்டத்துக் கலெக்டருடைய உத்தரவு பெற்று, இவ் வூரார் இக் கோயிலில் கணேசர் உருவம் ஒன்றை

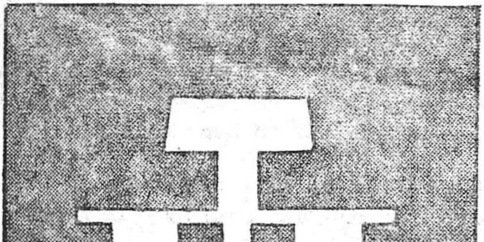

"கணேச ரதம்" என்னும் பாறைக்கோயிலின்
தரை அமைப்புப் படம்

வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கணேசர் பெயரினால்தான் இப் பாறைக் கோயில் இப்போது "கணேச ரதம்" என்று பாமரர்களால் பெயர் கூறப் படுகிறது. ஆர்க்கியாலஜி இலாகாக்காரரும் இக் கோயிலுக்குக் "கணேச ரதம்" என்றே பெயர் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

அத்யந்தகாம பல்லவேச்சுரம் என்னும் பழைய பெயரையுடைய இப் பாறைக்கோயில் 20 அடி நீளமும், $11\frac{1}{2}$ அடி அகலமும், 28 அடி உயரமும் உள்ளது. மேற்குப் பக்கம் பார்த்த இந்தக் கோயிலின் முன்பக்கத்தில் ஏறக்குறைய 20 அடி நீளமுள்ள அர்த்த மண்டபம் இருக்கிறது. அர்த்த மண்டபத்தின் இரண்டு கோடியிலும் இரண்டு சிங்கத் தூண்களும் மத்தியில் இரண்டு சிங்கத் தூண்களும் ஆக நான்கு

தூண்கள் இந்த மண்டபத்தைத் தாங்குகின்றன. மண்டபத்தின் இருகோடியிலும் இரண்டு மனித உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக (Bas relief) அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை துவாரபாலகர் உருவங்கள் அல்ல. அரசர் உருவம்போலக் காணப்படுகின்றன. அர்த்த மண்டபத்தின் நடுவில், திருவுண்ணாழிகை (கருவறை) அமைத்திருக்கிறது. இக் கருவறை 6 அடி 11 அங்குலம் நீளமும், 3 அடி 9 அங்குலம் அகலமும், 6 அடி 8 அங்குலம் உயரமும் உடையது.

இப் பாறைக்கோயிலின் வெளிப்புறச் சுவர், இடையிடையே தூண்களைப் பெற்று அழகாகக் காணப்படுகிறது. சுவருக்கு மேலே மஞ்சமும் (பிரஸ்தரம்), அதன் மேல் கூட கோஷ்ட பஞ்சரம் கர்ணகூடு முதலான உறுப்புகளும் பல்லவர்கால முறைப்படி அமைந்துள்ளன. மஞ்சத்திற்கு மேல் சற்று உள்ளடங்கி இரண்டாவது பூமி (நிலை) இருக்கிறது. இரண்டாவது நிலையின் சுவருக்குமேல் மஞ்சமும், மஞ்சத்தின்மேல் கூட கோஷ்ட பஞ்சர கர்ணகூடுகளும் உள்ளன. இரண்டாவது நிலைக்கு மேல் "கழுத்து" என்னும் உறுப்பும், அதற்கு மேல் படகைக் கவிழ்த்து வைத்தது போன்ற சாலாகார விமானமும் இருக்கின்றன. இந்த விமானம் "பீமரதம்" என்னும் கோயிலின் விமானம் போன்றது. நீண்டுகிடக்கும் இந்தச் சாலாகார விமானத்தின் உச்சியில் ஒன்பது கும்பகலசங்கள் உள்ளன. விமானத்தின் இரண்டு கோடியிலும், அஃதாவது வடக்குத் தெற்குப் புறங்களில், முக சாலைகள் (நெற்றிமுகம்) உள்ளன. இம் முகசாலைகளில், "பீமரதத்தின்" முக சாலைகளில் காணப்படுவது போன்று, பௌத்தச் சேதியச் சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைந்துள்ளன.

இந்தச் சாலாகார விமானக் கோயில், கோயில் கட்டிடப் பிரிவுகளில் வேசரம் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தது. பீமரதம் என்னும் கோயிலும் வேசரப் பிரிவைச் சேர்ந்த சாலாகாரக் கோயிலே. பீமரதம், நான்கு பக்கங்களிலும் வாயில்களையும் தாழ்வாரம் போன்ற அர்த்த மண்டபங்களையும் உடையது. கணேச ரதமோ ஒரே அர்த்த மண்டபத்தையும் ஒரே வாயிலையும் உடையது. கணேச ரதமாகிய சாலாகார விமானக் கோயிலைப்போல் பிற்காலத்தில் கற்றளியாக அமைக்கப்பட்ட கோயில், காஞ்சீபுரத்துக் கயிலாசநாதர்கோயில் முற்றத்தில் உள்ள மகேந்திர வர்மேசுவரக்கிருகம் என்னும் கோயில். அது மூன்றாம் மகேந்திரவர்மனால் அமைக்கப்பட்டது.

கணேசரதம் என்னும் அத்யந்தகாம பல்லவேச்சுரக்கிருகத்தின் அர்த்த மண்டபத்தில், தென்புறச் சுவரில், பல்லவக்கிரந்த எழுத்தினுல் எழுதப்பட்ட வடமொழிச் சுலோகங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்தச் சுலோகங்கள் மாமல்லனுடைய பேரஞன பரமேசுவரவர்மன் காலத்தில் எழுதப்பட்டன. அச் சுலோகங்களின் தமிழாக்கம் வருமாறு :

1. ஆக்கல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முச்செயல்களுக்கும் காரணராகவும், ஆதிநாயகராகவும் இருக்கிற காமாந்தக மூர்த்தி மானிடரின் அத்தியந்த காமங்களை (விருப்பங்களை) நிறைவேற்றியருள்வாராக.

2. மாயையோடு கலந்திருந்தும் மாயையில்லாமலும், பல குணங்களைக் கொண்டிருந்தும் குணமில்லாமலும், தமக்குத்தாமே காரணராகவும், எல்லோருக்கும் தலைவராகவும் தமக்கோர் இறைவன் இன்றித் தாமே இறைவனுகவும் இருக்கிற அவருடைய வெற்றி வாழ்வதாக.

3. கயிலாய மலையையும் அதனைத் தூக்கிய தசமுகனையும் (இராவணனையும்) பாதலத்தில் அழுந்தும்படி கால் விரலால் அழுத்திய அத்தகைய ஆற்றலையுடைய பிறப்பிலியாகிய சிவபெருமானை ஸ்ரீநிதி தமது தலையில் தாங்கியிருக்கிறுர்.

4. நிலமகளைக் காதலோடு கைகளில் அணைத்துக் கொண்டு, பக்தி நிறைந்த உள்ளத்தில் பவனை (சிவனை) வைத்துக்கொண்டு இருக்கிற ஸ்ரீபரன், வெற்றியுடன் நெடுங்காலம் வாழ்வானுக.

5. பகை மன்னரின் நாடுகளைத் தனக்கு அடிப்படுத்தி ரணஜயன் என்று பெயர்படைத்த அத்யந்தகாம அரசன், சம்புவுக்கு (சிவனுக்கு) இந்த இல்லத்தை அமைத்தான்.

6. காற்றுந்தீயுமாயும் பீமனும் சிவனுமாயும் சங்கரனும் காமாந்தகனும் உள்ள அவன் வெற்றியுடன் விளங்குவானுக.

7. மகாராஜனுக்கு (குபேரனுக்கு) மகாராஜனும், ஆனுல் குருபியா யில்லாதவனும், மக்களைத் துன்புறுத்தாமல் அருளுடன் காக்கும் சக்கரவர்த்தியும், சந்திரனைப் போன்றவனும், ஆனுல் நலிந்த உடம்பு

இல்லாமல் நல்லுடம்பு பெற்றவனும் ஆகிய தருணங்குரன் வெற்றி பெறுவானுக.

8, 9. பகை மன்னரின் ஆற்றலை அழித்தவனும் திருமகள் தங்கு வதற்கு இடமாகவுள்ளவனும் காமனைப்போன்று அழகுள்ளவனும் அரனை (சிவனை) எப்போதும் வணங்கிக் கொண்டிருப்பவனுமாகிய அத்யந்தகாமனுடைய, தாமரை மலர்கள் மலரப்பெற்று நீராடுதற்கு ஏற்ற நறுநீர்ப் பொய்கைபோன்று பட்டாபிஷேக நீரினுலும் இரத்தின மணிமுடியினுலும் விளங்குகின்ற திருமுடியில், சங்கரன் எழுந் தருளியிருக்கிருன்.

10. தன் குடிமக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காவும், சங்கரனுடைய அருளைப் பெறுவதற்காகவும் தூர்ஜதி (சிவன்) எழுந் தருளும் பொருட்டு இந்தப் பெரிய தளியை அவன் அமைத்தான்.

11. தீய வழியில் ஒழுகாமல் தடுக்கிற உருத்திரன் எழுந்தருளப் பெருத மனமுடையவர்கள் ஆறுமடங்கு சபிக்கத்தக்கவர் ஆவார்கள்.

அத்யந்தகாம பல்லவேசுவரக் கிருகம்.[1]

"வலயன் குட்டை இரதம்"

இது மகாலிபுரத்து ஊருக்கு அருகே, பக்கிங்காம் கால்வாய்க்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் (பாலத்துக்கு அருகில்) இருக்கிறது. வலயன்குட்டை என்னும் குட்டைக்கு அருகில் இருப்பதனுல் இதற்கு இப் பெயர் வழங்குகிறது.

"இரதங்கள்" என்று கூறப்படுகிற மற்றப் பாறைக் கோயில்களைப் போலவே இதுவும் ஒரே பாறையில் அமைக்கப்பட்ட கோயில். இதனை யும் இதற்கு அடுத்துள்ள "பிடாரி இரதங்களையும்" மாமல்புரத்துச் சிற்பங்களைக் காண வருகிறவர்கள் பெரும்பாலோர் பார்ப்பதில்லை. காரணம், இவை தனியே ஒருபுறமாக ஒதுங்கியிருப்பதுதான்.

வலயன் குட்டைப் பாறைக்கோயிலின் அடிப்புறமும் கருவறையும் நன்குஅமைக்கப்படாமல் வெறும் பாறையாகவே விடப்பட்டிருக்கின்றன.

1. S. I. I. Vol. I, P. 6., Epi. Indi. Vol. X.

இக் கோயிலின் மேற்பகுதிகள் மட்டும் செம்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் கோயிலின் மேற்புற அமைப்பை மட்டும் காட்டுதற்காக இப் பாறைக்கோயில் அமைக்கப்பட்டதென்பது நன்கு தெரிகிறது.

கிழக்கு நோக்கியுள்ள இந்தப் பாறைக்கோயில், அர்த்த மண்டப முடையது. ஆனால், மேலே கூறியபடி அர்த்த மண்டபம், கருவறை முதலிய பகுதிகள் இதில் நன்கு அமைக்கப்படவில்லை. மேல் பகுதி களாகிய மஞ்சமும் கழுத்தும் விமானமும் செம்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் அமைந்து கண்ணுக்கினிய காட்சியாக இருக்கிறது.

இது இளங்கோயிலின் மற்றொரு அமைப்பு. திரௌபதை இரதம் என்னும் இளங்கோயிலின் விமான அமைப்பு நான்கு பட்டையுள்ள தென்பதை முன்னமே அறிந்தோம். அதே இளங்கோயில்விமானந்தான் இந்தப் பாறைக்கோயிலுக்கும் அமைந்திருக்கிறது. திரௌபதை இரதத்திற்கு மஞ்சம், கழுத்து, கூடகோஷ்ட பஞ்சரம் முதலிய உறுப்பு கள் இல்லை. இந்த இளங்கோயில், அவ்வுறுப்புகள் எல்லாம் அமையப் பெற்ற மூன்று நிலை (பூமி) யுள்ள இளங்கோயில்.

கருவறைக்கு மேலேயுள்ள மஞ்சம் (தோள்) என்னும் உறுப்பில் கூடுகள் அமைந்துள்ளன. மஞ்சத்தின் மேலே கூடகோஷ்ட பஞ்ச ரங்களும் மூலைகளில் கர்ணகூடுகளும் பல்லவர் காலத்து அமைப்புப்படி செம்மையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்குமேலே சற்று உள்ளடங்கி இரண்டாவது நிலை (பூமி), கூடகோஷ்ட பஞ்சரம் முதலிய உறுப்பு களுடன் அமைக்கப்பட்டு அதற்குமேலே, சற்று உள்ளடங்கி மூன்றாவது நிலை பூமி) மேற்படி உறுப்புகளோடு அமைந்திருக்கிறது. இதற்குமேல் இளங்கோயில் விமானம் நான்கு பட்டையாக அமைந்து இனிது விளங்குகிறது இந்த விமானத்தின் மேலே இருக்கவேண்டிய கலசம் காணப்படவில்லை.

''பிடாரி இரதங்கள்''

வலயங்குட்டை இரதத்திற்கு வடக்கே சிறிது தூரத்தில் வேறு இரண்டு பாறைக் கோயில்கள் இருக்கின்றன. இவற்றிற்கும் பிடாரி இரதங்கள் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. மகாபலிபுரத்தின் கிராம

தேவதையாகிய பிடாரியின் கோயில் அருகில் இருப்பதனாலே, பிடாரி இரதங்கள் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது.[1]

இவ்விரண்டு பாறைக்கோயில்களில் வடக்கு நோக்கிய பாறைக் கோயில், வலயங்குட்டைப் பாறைக்கோயிலைப் போலவே மூன்று நிலையுள்ள இளங்கோயில் ஆகும். இக் கோயிலும், அடிப்பக்கமும் கருவறையும் அமைக்கப்படாமல், மேல் பகுதிகள் மட்டும் செம்மையாகவும் ஒழுங்காகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில், மூன்று நிலை (பூமி)களும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக அமைந்து, கூடகோஷ்ட பஞ்சரம் முதலிய உறுப்புகள் அமையப்பெற்று, உச்சியில் நான்கு பட்டையான இளங்கோயில் விமானத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. வலயங்குட்டைக் கோயிலும், பிடாரி கோயிலும் மூன்று நிலையுள்ள இளங்கோயில்களே. என்றாலும் கழுத்து முதலிய உறுப்புகளில் இவற்றிற்குச் சிறு வேறுபாடுகள் உண்டு.

சிற்ப நூல்களில் கூறப்படுகிற இளங் கோயில்களில் மூன்று விதமாக அமைப்புகள், மாமல்லபுரத்தில் அமைந்துள்ளன.

''பிடாரி இரத''ங்களில் மற்றொன்று, கிழக்கு நோக்கியிருக்கிறது. இதுவும் கருவறைப் பகுதிவரையில் செம்மையாக அமைக்கப்படாமல், மேல்புறம் மட்டும் நன்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றப் பாறைக் கோயில்களைப் போலவே இதுவும், மேற்புறம் மட்டும் செம்மையாக அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் இக் கோயில்களின் விமானங்களைமட்டும் காட்டுவதற்காக இவை அமைக்கப்பட்டன என்று தோன்றுகிறது.

இந்தக் கோயிலின் விமானம் "அர்ச்சுனன் இரதம்," "தருமராசன் இரதம்" என்னும் கோயில்களின் விமானத்தைப்போலவே எட்டுப் பட்டையுள்ள ஸ்கந்தகாந்தம் என்னும் விமானம் ஆகும். ஆனால், அர்ச்சுனன் இரதமும், தருமராசன் இரதமும் முறையே இரண்டு மூன்று கருவறைகளையுடைய **மாடக் கோயில்கள்.** இந்தக் கோயிலோ,

---

1. இந்தக் கிராமதேவதைக்குக் கருக்காத்தாள் என்றும் கருக்கிலமர்ந்தாள் என்றும் பெயர் கூறுவர். கருக்கிலமர்ந்தாள், வீரர்களின் தெய்வமாகிய கொற்றவை. இத் தெய்வத்தின் அழகிய உருவ அமைப்பையும் அதனைப்பற்றிய விபரத்தையும் இந் நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள **மகேந்திரவர்மன்** என்னும் நூலில் காணலாம்.

மாடக் கோயில் அல்லாத ஒரே கருவறையுள்ள சாதாரணக் கோயில். ஆனால், இதன் விமானம் மூன்றுநிலை (பூமி)களுடன் அமைந்திருக்கிறது. மஞ்சத்தின்மேல் கூடகோஷ்டபஞ்சரங்களும், அதற்கு மேலே உள்ளடங்கிய மற்றொரு நிலையில் கூடகோஷ்ட பஞ்சரங்களும், அதற்கும் உள்ளடங்கி மற்றொரு நிலையில் கூடகோஷ்டபஞ்சரங்களும் அதற்குமேல் கழுத்தும் அதற்குமேல் எண்கோண விமானமும் அமைந்து இந்தக் கோயில் எழில்பெற விளங்குகிறது.

மாடக் கோயிலாகவும் சாதாரணக் கோயிலாகவும் எவ்வாறெல்லாம் எண்கோண விமானமாகிய ஸ்கந்தகாந்தக் கோயில்களை அமைக்கலாம் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே சிற்பிகள் மாமல்லபுரத்தில் இந்த மூன்று கோயில்களையும் அமைத்தார்கள் போலும்.

ஒருகுறை : சிற்ப நூல்களிலே கூறப்பட்ட திராவிட அமைப்புக் கோயில்கள் மாமல்லபுரத்தில் பாறையில் அமைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஸ்ரீவிஜயம் என்னும் பெயருள்ள வட்டவடிவமான விமானக்கோயில் அமைப்பு மாமல்லபுரத்தில் காணப்படவில்லை. ஏன் அந்தக் கோயிலின் அமைப்பு இங்கு அமைத்துக் காட்டப்படவில்லை என்பது தெரியவில்லை. அந்தக் கோயிலின் அமைப்பும் இங்கிருக்குமானால், திராவிடக்கோயில் அமைப்புகளை யெல்லாம் மாமல்லபுரத்திலே ஒருசேரக் காணக்கூடியதாக இருக்கும்.

எ. சிற்பக்கலை

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் அமைத்த குகைக்கோயில்களையும் பாறைக்கோயில்களையும் சில அடையாளங்களைக்கொண்டு நன்கு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த அடையாளங்களைக் கீழே தருகிறேன்.

1. தூண்கள் : மாமல்லன் காலத்துக் குகைகளிலும், பாறைக் கோயில்களிலும் தூண்கள் உயரமாகவும், சற்று மெலிந்தும் இருக்கும். இன்னொரு முக்கியமான அடையாளம் என்னவென்றால், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்துத் தூண்கள் சிங்கத்தூண்கள். அஃதாவது நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த சிங்கங்கள் தூண்களைத் தாங்குவதுபோல இருக்கும். சிங்கத்தூண்களை முதன்முதல் உண்டாக்கினவன் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனே. இவனுக்குப் பிறகு வந்த பல்லவ அரசர்களும், சோழ அரசர்களுங்கூட, இவ்விதச் சிங்கத் தூண்களைத் தமது கோயில் கட்டிடங்களில் உபயோகித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த சிங்கத்தூண்களை முதல்முதலாக அமைத்தவன் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனே. சிங்கத் தூண்களைத் தவிர சாதாரணத் தூண்களையும் மாமல்லன் உபயோகித்தான். இத் தூண்களைப் படத்தில் காண்க.

2. துவாரபாலகர் : கருவறை வாயிலுக்கு இருபுறத்திலும் துவார பாலகர் உருவம் அமைப்பது வழக்கம். மாமல்லனுடைய தந்தையான மகேந்திரவர்மன் காலத்துக் குகைக்கோயில்களில் துவார பாலகரின் உருவங்கள் உள்ளன. அவை முன்புறப் பார்வையாக (எதிர் நோக்கியவண்ணம்) அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அன்றியும் துவார பாலகருக்கு இரண்டு கைகள் மட்டும் இருக்கும்.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்துக் குகைக்கோயில்களிலும், பாறைக் கோயில்களிலும் துவார பாலகருக்கு இரண்டு கைகள்தாம் உள்ளன. ஆனால், துவார பாலகர் எதிர் பார்வையாக இராமல், கருவறை வாயிலை நோக்கியபடி பக்கவாட்டமாகத் திரும்பி நிற்கிறார்கள். இவர்கள் உருவங்களைப் படத்தில் காண்க.

3. சோமஸ்கந்தர் உருவம் : மகேந்திர வர்மனுடைய குகைக்கோயில் கருவறைச் சுவரில் சோமஸ்கந்த உருவம் இராமல் வெறுஞ் சுவராக

இருக்கும். அவன் மகனான மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் அமைத்த குகைக் கோயில்களிலும், பாறைக் கோயில்களிலும் கருவறையின் பின்புறச் சுவரில் சோமஸ்கந்தர் திருவுருவம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். கருவறைச் சுவரில் சோமஸ்கந்தர் திருவுருவத்தை முதன்முதலாக அமைத்தவன் மாமல்லனே. இவனுக்குப் பிறகு வந்த அரசர்களும் இந்த வழக்கத்தைப் பின்பற்றிச் சோமஸ்கந்தர் உருவத்தைக் கருவறைச்சுவரில் அமைத்தார்கள்.

சோமஸ்கந்த மூர்த்தத்தின் அமைப்பு இது: கட்டில் போன்ற ஓர் ஆசனத்தில் சிவபெருமானும் பார்வதியம்மையாரும் சுகாசனமூர்த்தமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சிவபெருமான் நீண்ட சடாமுடியுடன் வலது காலை மடக்கி இடதுகாலைத் தொங்கவிட்டுச் சுகாசனமாக அமர்ந்திருக்கிறார். அவருடைய நான்கு கைகளில் இரண்டு கைகளைத் தொடையின்மேல் வைத்திருக்கிறார். மற்ற இரண்டு கைகளில் மான்மழு ஏந்தியிருக்கிறார்.

சிவபெருமானுக்கு இடதுபுறத்தில் பார்வதியம்மையார் அதே ஆசனத்தில் சுகாசனமாக அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் இடதுகாலைத் தொங்கவிட்டு வலதுகாலை மடக்கி அமர்ந்திருக்கிறார். இடதுகையை ஊன்றியிருக்கிறார். தலையில் கரண்டக மகுடம் தரித்துக் காதுகளில் குழைகளை அணிந்திருக்கிறார். இவர்களுக்கு இடையில் சிறு குழந்தை உருவமாகக் கந்தப்பெருமான் காட்சியளிக்கிறார். இவர்களுக்குமேலே கொற்றக்குடை காணப்படுகிறது.

சோமஸ்கந்த மூர்த்தத்தின் பின்புறத்தில் வலதுபுறம் பிரமனின் உருவமும் இடதுபுறம் திருமால் திருவுருவமும் காணப்படுகின்றன.

சில சோமஸ்கந்த மூர்த்தத்தின் காலடியில் ஏறு (எருது) படுத்திருப்பதுபோல் அமைக்கப்படுவதும் உண்டு. மாமல்லபுரத்துக் கயிலாசநாதர் குகைக் கோயிலில் (இதை இப்போது மகிஷாசுரக் குகைக்கோயில் என்கிறார்கள்) உள்ள சோமஸ்கந்த மூர்த்தத்தின் காலடியில் நந்தி (எருது) உருவம் காணப்படுகிறது.

இனி, மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் அமைத்த குகைக் கோயில்களிலும் பாறைக் கோயில்களிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்ப உருவங்களை விளக்குவோம்.

4. கொற்றவை : வீரத்துக்கும் வெற்றிக்கும் தெய்வம் கொற்றவை. கொற்றம் - வெற்றி. அவ்வை - உயர்ந்தவள். கொற்றவை வணக்கம் தமிழ்நாட்டிலே மிகப் பழைய காலந்தொட்டு நடைபெற்று வந்தது. பல்லவ அரசர்களும் கொற்றவையை வழிபட்டனர். கொற்றவைக்குக் கோயில் அமைத்தும், கொற்றவை உருவத்தைச் சிற்பங்களாக அமைத்தும் சிறப்புச் செய்தார்கள். பல்லவர்காலத்துக் கொற்றவை உருவங்கள் அழகுள்ளவை.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய தந்தையான மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கொற்றவைத் திருவுருவங்களுக்கும், மாமல்லன் காலத்துக் கொற்றவைத் திருவுருவங்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடுகள் உள்ளன. மகேந்திரவர்மன் காலத்துக் கொற்றவைத் திருவுருவங்களைப்பற்றிய விபரங்களை எனது மகேந்திரவர்மன் என்னும் நூலில் கூறியுள்ளேன். அக் காலத்துச் சிற்ப உருவப் படங்களையும் அந் நூலில் வெளியிட்டுள்ளேன்.

5. திரிமூர்த்தி கொற்றவை : இங்கு மாமல்லன் காலத்துக் கொற்றவை உருவங்களை விளக்குவேன். மாமல்லபுரத்தில் திரிமூர்த்தி குகைக் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாறையில் புடைப்புச்சிற்பமாக அமைக்கப் பட்ட கொற்றவையின் உருவம் ஒன்று உண்டு. இந்த உருவத்தைத் துர்க்காலக்ஷ்மி என்றுங் கூறுவர். இக் கொற்றவையின் திருவுருவம் எருமைத் தலையின் மேலே நின்ற கோலமாக அமைந்துள்ளது.

தலையில் மகுடம் மிளிர்கிறது. காதுகளில் பத்திர குண்டலங்கள் மின்னுகின்றன. எட்டுக் கைகள் உள்ளன. இரண்டு கைகளில் சங்கு சக்கரம் ஏந்தியுள்ளார். இரண்டு கைகள் அபயவரத முத்திரை காட்டு கின்றன. மற்றக் கைகள் கேடயம், வில், அம்பு, மணி முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கியுள்ளன. அரையில் மணிமேகலை அணிந் துள்ளார். காலடியில் இரண்டு வீரர்கள் மண்டியிட்டு அமர்ந் திருக்கின்றனர்.

6. வராகமண்டபக் கொற்றவை : கொற்றவையின் இன்னொரு சிற்ப உருவம், மாமல்லபுரத்து வராகமண்டபத்தின் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக இருக்கிறது. இந்தக் கொற்றவை ஒரு பீடத்தின்மேல் நின்ற வண்ணமாகக் காட்சியளிக்கிறார். தலையில் மணிமுடியணிந்து காதுகளில்

பொற்குழைகள் மின்ன, வீரமும் வெற்றியும் முகத்தில் விளங்கக் கொற்றவை எழுந்தருளியிருக்கிறார். இவருக்கு நான்கு கைகள் உள்ளன. இரண்டு கைகளில் சங்கு சக்கரங்கள் ஏந்தி ஓர் இடது கையைத் தொடையின்மேல் ஊன்றி ஒரு வலக்கையில் அபய முத்திரை காட்டு கிறார். கழுத்து கை கால்களில் அணிகலன்கள் அலங்கரிக்கின்றன. தலைக்கு மேல் கொற்றக் குடை காட்சியளிக்கிறது. வலப்புறத்திலும் இடப்புறத்திலும், கொற்றவையின் ஊர்திகளான சிங்கமும் மானும் காணப்படுகின்றன. ஏவற்றொழில்புரியும் நான்கு பூதங்களின் குறள் உருவங்கள், கொற்றவையின் இருபுறத்திலும் அந்தரத்தில் இருப்பது போலக் காட்சியளிக்கின்றன. காலடியில், இருபுறத்திலும் இரண்டு ஆட்கள் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருக்கின்றனர். கொற்றவைக்கு வலப் புறத்தில் இருப்பவன் இடது கையினால் தன் தலைமுடியைப் பிடித்துக் கொண்டு வலக்கையினால் தன் கழுத்தை அரிந்து கொள்கிறான்.

7. **இளங்கோயில் கொற்றவை:** மாமல்லபுரத்திலே, இப்போது "துரௌபதை இரதம்" என்று பெயர் கூறப்படுகிற பாறைக்கோயில் கொற்றவைக் கோயிலாகும். இளங்கோயில் அமைப்பாக உள்ள இக் கோயிலின் சுவர்களில் கொற்றவையின் உருவங்கள் புடைப்புச்சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

இக் கோயிலின் திருவுண்ணாழிகை (கருவறை) யின் சுவரில் கொற்றவையின் திருவுருவம் தாமரைப்பூவின்மேல் நின்றவண்ணம் காட்சியளிக்கிறது. தலையில் கரண்டக மகுடமும் காதுகளில் பத்திர குண்டலங்களும் கழுத்திலும் மார்பிலும் கை கால்களிலும் அணிகலன் களும் அணிந்து, அரையில் மணிமேகலை விளங்கக் கொற்றவை காட்சி யளிக்கிறார். மேல் இரண்டு கைகளில் சங்கு சக்கரங்களை ஏந்தி ஒரு வலது கையை அபய முத்திரையாகவும் ஒரு இடது கையைத் தொடை மீது சார்த்தியும் கம்பீரமாக எழுந்தருளியிருக்கிறார். குறள் உருவமுள்ள நான்கு பூதகணங்கள் ஆகாயத்தில் நிற்பதுபோல இருக்கின்றன. காலடியில், தரையின்மேலே இரண்டு ஆட்கள் மண்டியிட்டு அமர்ந் திருக்கிறார்கள். வலதுபுறத்தில் உள்ள ஆள், தன் இடது கையினால் தன்னுடைய தலைமுடியைப் பிடித்துக்கொண்டு வலது கையினால் கத்தி கொண்டு தலையை அறுக்கிறான். மற்ற ஆள், கைகூப்பி வணங்கிக் கொண்டே தியானம் செய்கிறான்.

8. **துவார பாலிகை :** கருவறையின் வாயிலின் வெளிப்புறத்தில் துவாரபாலிகையர் உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. வலதுபுறத்துத் துவாரபாலிகை எதிர்பார்வையாக நிற்கிருள். தலையில் மகுடமணிந்து, காதுகளில் பெரிய பத்திர குண்டலங்கள் அணிந்து, இடதுகையை இடுப்பில் ஊன்றி, வலது கையில் வாளேந்தி நிற்கிருள். பக்கத்தில் கேடயம் இருக்கிறது.

இடதுபுறத்துத் துவாரபாலிகை சற்றுப் பக்கவாட்டமாக நிற்கிருள். தலையில் மகுடமணிந்து, காதுகளில் பத்திர குண்டலங்கள் மின்ன, இடதுகையை இடுப்பில் ஊன்றி வலது கையில் பிடித்த வில்லைத் தரையில் ஊன்றி இருக்கிருள். இடதுகாலை ஊன்றி வலதுகாலை மடக்கி நிற்கும் காட்சி காணத்தக்கது. வாயிலின் மேலே மகரதோரணம் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

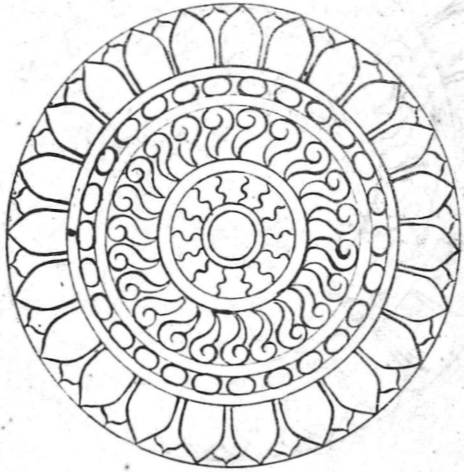

வராக மண்டபத்து மேற்புறத்தில் உள்ள தாமரைப்பூ சிற்பம்

இந்தக் கோயிலின் வெளிப்புறத்திலும் சுவர்களில் இது போன்ற கொற்றவையின் சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. கருவறையின் பின்புறச் சுவரில் (வெளிப்பக்கத்தில்)

செதுக்கியமைக்கப்பட்டுள்ள கொற்றவை எருமைத்தலையின்மேல் நிற்பதுபோன்று அமைந்திருக்கின்றது.

இன்னொரு கொற்றவையின் சிற்ப உருவம் மாமல்லபுரத்து வராகப் பெருமாள் குகைக்கோயிலின் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தச் சிற்ப உருவம், மாமல்லபுரத்து வராக மண்டபத்துக் கொற்றவை சிற்பம்போலவே (மேலே கூறப்பட்டது போலவே) உள்ளது. எட்டுக் கைகளுள்ள இந்தச் சிற்பம், எருமைத் தலையின் மேல் (மகிடாசுரன் தலை) நிற்பதுபோல அமைந்துள்ளது. இரண்டு

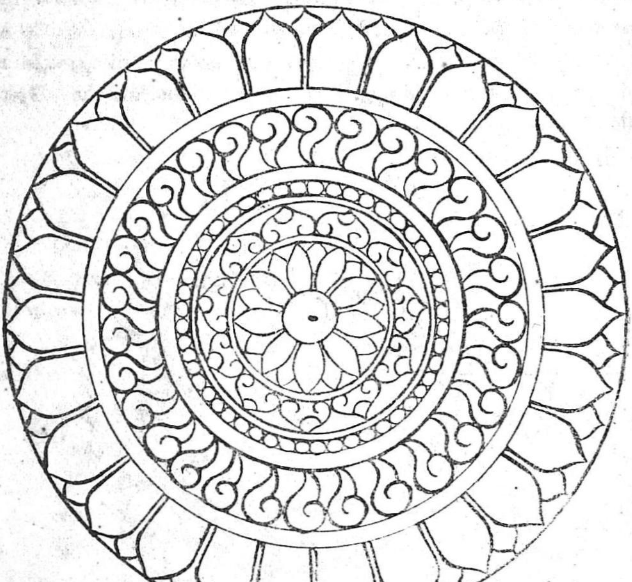

வராக மண்டபத்தின்மேல் உள்ள தாமரைப்பூ சிற்பம்

புறத்திலும் இரண்டு பூதகணங்கள் அந்தரத்தில் நிற்கின்றனர். அவற்றிற்கு மேலே இரண்டு மூலையிலும் ஊர்திகளான சிங்கமும் கலைமானும் நிற்கின்றன. கொற்றவையின் காலடியில் இரண்டு ஆட்கள் மண்டியிட்டு அமர்ந்துள்ளனர்.

9. திருச்சி கொற்றவை: மாமல்லன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மற்றொரு கொற்றவையின் திருவுருவம், திருச்சிராப்பள்ளி மலையில் உள்ள குகைக்கோயில் சிற்பமாகும். திருச்சிராப்பள்ளி மலையில் இரண்டு குகைக்கோயில்கள் உள்ளன. மேல் குகைக்கோயில் மகேந்திர வர்மன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது. கீழ்க் குகைக் கோயில் மாமல்லன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால், இந்தக் குகைக்கோயில் முழுதும் செம்மையாக அமைக்கப்படவில்லை. இக் குகைக்கோயிலின் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாகக் கொற்றவையின் உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

வராக மண்டபத்தின்மேல் உள்ள தாமரைப்பூ சிற்பம்

இதுவும் நான்கு கைகளுள்ள சிற்பம். பீடத்தின்மேல் கொற்றவை நிற்பது போல அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கொற்றவையின் காலடியில் இரண்டு மனிதர் தரைமேல் மண்டியிட்டமர்ந்து இருக்கின்றனர்.

அவர்களில் வலப்புறத்தில் இருப்பவன், வழக்கம்போலத் தன் தலையைத் தானே வாளினால் அறுத்துக்கொள்கிறான். இந்தச் சிற்ப உருவம், முக்கியமாக அடிப்பகுதி, செம்மையாகப் பூர்த்தி செய்யப் படாமலே விடப்பட்டிருக்கிறது.

மேலே கூறப்பட்ட கொற்றவைகளின் சிற்ப உருவங்களில், ஓர் ஆள் தன் கையினாலே தன் தலையை வாள்கொண்டு அரிந்துகொள்கிறது போல அமைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். இதன் கருத்து என்ன ?

வீரன் ஒருவன் தன் வழிபடு தெய்வமாகிய கொற்றவைக்குத் தன் தலையைப் பலியிடுவதை இச் சிற்பங்கள் காட்டுகின்றன. உயிரைப் பொருளென மதியாமல், வெற்றியையே உயிராகக் கருதும் வீரர்கள், கொற்றவைக் கோயிலில் சென்று, தங்கள் அரசன் வெற்றிபெறுவானாக என்று வரம் கேட்டுத் தங்கள் தலையைத் தாங்களே அறுத்துக் கொற்றவையின் திருவடிகளில் வைப்பது பண்டைக் காலத்து வழக்கம். இதனை,

"மருவூர் மருங்கின் மறங்கொள் வீரரும்
பட்டின மருங்கிற் படைகெழு மாக்களும்
முந்தச் சென்று முழுப்பலி பீடிகை
வெந்திறன் மன்னற் குற்றதை யொழிக்கெனப்
பலிக்கொடை புரிந்தோர் வலிக்குவரம் பாகெனக்
கல்லுமிழ் கவணினர் கழிப்பிணிக் கறைத்தோற்
பல்வேற் பரப்பினர் மெய்யுறத் தீண்டி
யார்த்துக் களங்கொண் டோர் ஆரம ரழுவத்துச்
சூர்த்துக் கடைசிவந்த சுடுநோக்குக் கருந்தலை
வெற்றி வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
நற்பலி பீடிகை நலங்கொள வைத்தாங்கு
உயிர்ப்பலி யுண்ணும் உருமுக்குரன் முழக்கத்து
மயிர்க்கண் முரசொடு வான்பலி யூட்டி"

என்னும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளால் அறியலாம்.[1] கலிங்கத்துப் பரணியும் இதனைக் கூறுகிறது:

"அடிக்கழுத்தி னுடன்சிரத்தை அரிவ ராலோ
அரிந்தசிரம் அணங்கின்கைக் கொடுப்ப ராலோ
கொடுத்தசிரங் கொற்றவையைத் துதிக்கு மாலோ
குறையுடலங் கும்பிட்டு நிற்கு மாலோ."

1. சிலம்பு. ௫ - ஆம் காதை ௭௬ - ௮௮.

என்னும் செய்யுள், [1] வீரர்கள் கொற்றவைக்குத் தலைப்பலி கொடுக்கும் வழக்கத்தை நன்கு விளக்குகிறது தக்கயாகப் பரணியிலும் இச் செய்தி கூறப்படுகிறது.

எனவே, கொற்றவையின் உருவச் சிற்பங்களில் காணப்படுகிற தலையை அறுக்கும் உருவம், வீரர்களின் உருவம் என்பதும் அவ் வீரர்கள் தமது அரசன் வெற்றி பெறுவதற்காகத் தமது தலையைத் தாங்களே அறுத்துக் கொற்றவைக்குப் பலி கொடுக்கிறார்கள் என்பதும் அறியத்தக்கன.

10 போர் மடந்தை: மாமல்லன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கொற்றவையின் மற்றோர் உருவச்சிற்பம் மகிஷாசுரமர்த்தனி குகைக் கோயிலில் இருக்கிறது. பாறைச்சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டுள்ள இந்த அழகிய சிற்பம், கொற்றவை மகிஷாசுரனுடன் போர் செய்வது போல அமைந்திருக்கிறது.

இதில், வெற்றிமடந்தையாகிய கொற்றவை மகிஷாசுரனுடன் போர் செய்கிற போர்க்களக் காட்சி சிற்ப உருவமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொற்றவை, தன் ஊர்தியாகிய சிங்கத்தின் முதுகில் அமர்ந்து வில்லை வளைத்து நாணை வலித்து அம்பு எய்கிறார். இக் கொற்றவைக்கு எட்டுக் கைகள் உள்ளன. இடது கையில் வில்லைப் பிடித்து வலது கையில் நாணைவலித்து அம்பு எய்கிறார். மற்ற ஆறு கைகளில் கேடயம், கட்டாரி, வாள், சங்கு, சக்கரம், பாசம், மணி முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கி யுள்ளார். தலையில் மகுடமும், காதில் குண்டலங்களும் மின்னுகின்றன. முகத்தில் வீரமும் வெற்றியும் உறுதியும் மிளிர்கின்றன. ஊர்தியாகிய சிங்கம், மகிஷாசுரன் பக்கமாகப் பாய்கிறது. கொற்றவையின் பரிவாரங் களாகிய குறள் உருவம் உள்ள பூதகணங்கள் கத்தி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கி மகிஷாசுரனுடைய படையுடன் போர் செய் கின்றன. ஒரு பூதம் கொற்றவைக்குக் குடை பிடிக்கிறது. கொற்ற வையின் தோழியாகிய ஒரு பெண்தெய்வம், மண்டியிட்டவண்ணம் பகை வனை உடைவாளினால் ஓங்கி வெட்டுகிறது.

கொற்றவைக்கு எதிரே எருமை முகம் உள்ள மகிஷாசுரன் கன முள்ள தண்டாயுதத்தை ஏந்தி இரண்டு கைகளினாலும் ஓங்கி அடிக்கப்

1. க. பரணி. கோயில்: கலி.

பார்க்கிருன். ஆனுல், கொற்றவைக்கு முன் அவன் ஆற்றல் நிற்கமுடிய வில்லை. அவன் மனந் தளர்ந்து பின்னடைகிருன். அவன் தலைக்கு மேலே காணப்படுகிற குடை அவன் அசுரர்களின் அரசன் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மகிஷாசுரனுடைய கால்களுக்குக் கீழே ஒரு வீரன் கொல்லப்பட்டு இறந்து கிடக்கிருன். ஒரு வீரன் சிங்கத்துக்கு எதிரில் தலை கீழாகக் குதிக்கிருன். இரண்டு அசுரர்கள் கத்தியும் கேடயமும் தாங்கி நிற்கிருர்கள். ஓர் அசுரன் ஒரு பூதத்துடன் போர் செய்கிருன். காதில் குண்டலங்களை யணிந்து சடைமுடியுடன் ஒருவர் (முனிவர்?) தரையிலே மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து இடது கையைத் தரையில் ஊன்றி வலது கை விரலினுல் மகிஷாசுரனைச் சுட்டிக் காட்டுகிருர்.

போர்க்களக் காட்சி நம் கண்முன்னே நிற்கிறது. போரின் கடைசி கட்டம்; அடுத்த நிமிஷத்தில் முடியப்போகிற போரிலே, கொற்றவை யின் வெற்றியும் மகிஷாசுரனின் தோல்வியும் இப்போதே காணக் கிடக் கின்றன! இந்தச் சிற்பத்தின் அழகும் செவ்வியும் என்னே, என்னே! இந்தச் சிற்ப உருவத்தை அமைத்து வைத்த கலைச்செல்வன் யாரோ? அவன் பெயர் மறைந்துவிட்டது. ஆனுல், அவன் அமைத்து வைத்த இச் சிற்பக்கலை அவன் புகழைப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறது! இச் சிற்பத் தின் செவ்விய அமைப்பைக் காணும்போது நம்முடைய மனம் பெருமை கொண்டு இறுமாப்புடன் துள்ளிக் குதிக்கிறது. தமிழ்நாடு, காவியப் புலவரைப் பெற்றிருந்தது போலவே சிறந்த சிற்பக் கலைஞரையும் பெற்றிருந்தது என்பதை நினைக்கும்போது நம்மை யறியாமலே நமக்குப் பெருமிதம் தோன்றுகிறது.

11. வராகப் பெருமாள்: வராகப் பெருமாள் என்பது திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்ருகிய பன்றியின் உருவம். வராகப் பெருமாளைத் திருப்பன்றி யாழ்வார் என்றும் கூறுவர். திருமால் காட்டுப் பன்றியாகத் திருவவதாரம் செய்து, நீரிலே மூழ்கிக்கிடந்த நில மகளை வெளியில் கொண்டுவந்தார் என்பது புராணக் கதை. வராகப் பெருமாளுக்குப் பண்டைக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே பல இடங்களில் கோவில்கள் இருந்தன. ஆமை, மீன், பன்றி, நரசிங்கம் முதலிய திரு மாலின் அவதாரங்களில் ஆமைக்கும் மீனுக்கும் தனியே கோயில்கள் கிடையா. நரசிங்க மூர்த்திக்குப் பிற்காலத்திலே கோயில்கள் தனியாக

ஏற்பட்டன. ஆனால், நரசிங்கமூர்த்திக்குக் கோயில் உண்டாவதற்கு முன்னரே, மிகப் பழைய காலத்திலேயே வராகப் பெருமாளுக்குக் கோயில்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

திருமால் அடியாரான ஆழ்வார்களும், திருமால் திருவவதாரங்கள் எல்லாவற்றையும் போற்றுகிறார்களானாலும், வராகப் பெருமாளைச் சிறப்பாகப் போற்றியிருக்கிறார்கள்.

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே வராகப் பெருமாளின் திருவுருவங்கள் மாமல்லபுரத்துக்குகைக்கோயில்களிலே புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டன. அவை, வராக மண்டபம் என்று வழங்கப்படுகிற குகைக்கோயிலின் சுவரில் உள்ள சிற்பமும், வராகப் பெருமாள் குகைக் கோயிலில் உள்ள சிற்பமும் ஆகும்.

வராக மண்டபத்தில் பாறைச் சுவரில் உள்ள புடைப்புச் சிற்பம் வெகு அழகானது. இதில், வராகப் பெருமாள் இடது காலை ஊன்றி வலது காலை மடக்கித் தூக்கியிருக்கிறார். அவரது தூக்கிய பாதம் நாக அரசனின் தலைமேல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாகராசன் மனைவி கைகூப்பி வணங்குகிறார். நாகராசனும் அவன் மனைவியும் தலைக்கு மேல் பாம்பின் உருவம் உடையவர்களாய் உள்ளனர். அவர்களின் இடுப்புக்குக் கீழே தண்ணீர் இருக்கிறது. வராகப்பெருமாளின் மடக்கிய காலின் தொடையின் மேலே, நீரிலிருந்து எடுத்த நிலமகளை உட்கார வைத்திருக்கிறார். தொடையின்மேல் அமர்ந்த நிலமகள் கரண்டக மகுடம் தலையில் அணிந்து, காதில் பத்திரகுண்டலங்கள் விளங்க அழகிய தோற்றத்தோடு காணப்படுகிறார். தொடைமேல் அமர்ந்திருக்கும் நிலமகளின் (பூதேவியின்) கால்களை வராகப் பெருமாள் இடது கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு வலது கையினால் அவர் முதுகைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். வராகப் பெருமாளின் மற்ற இரண்டு கைகளில் சங்கு சக்கரங்கள் இருக்கின்றன. வராகப் பெருமாளின் திருமுகம் காட்டுப் பன்றியின் உருவமாக அமைந்து ஒற்றை மருப்புடன் காணப்படுகிறது. தலையில் கிரீடமகுடம் விளங்குகிறது. நீரிலே அழுந்திக் கிடந்த நிலமகளைத் திருமால், வராகப் பெருமாள் உருவங்கொண்டு வெளியே எடுத்துத் தொடையின்மேல் வைத்த வண்ணம் நிற்கிறார். அவருடைய காலின்கீழ் நீரும் நீரில் வாழும் நாகனும் காணப்படுகின்றனர். நாரதர் வீணை வாசித்துத் திருமாலைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். தேவர்களும் துதித்துப் போற்றுகிறார்கள்.

"சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்
திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி
இலங்குபுவி மடந்தைதனை இடத்துப் புல்கி
எயிற்றினிடை வைத்தருளிய எம்ஈசன் காண்மின்"

என்று திருமங்கை யாழ்வார் பாடியதற்கேற்ப, வராகப் பெருமாள் இச் சிற்பத்தில் காட்சியளிக்கிறார்.

வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயிலில் இருக்கிற வராகப்பெருமாள் உருவமும் மேலே கூறப்பட்ட உருவம் போன்றதே. ஆனால், இது கருங்கல் சிற்பம் அன்று; சுதையினால் அமைந்த உருவம். இஃது இன்றும் வழிபடப்படுகிறது. இந்த வராக மூர்த்தியின் பக்கத்தில் முனிவர் தேவர்கள் முதலியவர்களின் உருவங்கள் காணப்படவில்லை.

12. **திருமகள் (கஜலக்ஷ்மி);** வராக மண்டபத்தில் உள்ள இன்னொரு சிற்ப உருவம் திருமகளின் உருவமாகும். இச் சிற்ப உருவத்தில், திருமகள் தாமரைப் பூவின்மேல் அமர்ந்திருக்கிறார். திருமகளுக்குச் சற்றுப் பின்னால் இரண்டு யானைகள் நிற்கின்றன. வலப்புறத்தில் இருக்கிற யானை, தன் தும்பிக்கையினால் பொற்குடத்திலிருந்து திருமஞ்சன நீரைத் திருமகளின் திருமுடிமேல் பொழிகிறது. திருமகளுக்கு முன்புறத்தில், பக்கத்திற்கு இருவராக நான்கு தெய்வ மகளிர் நிற்கின்றனர். இவர்களில் இருவர், தமது தோளின்மேல் நீர்க் குடத்தை ஏந்தி நிற்கின்றனர்.

இதே மாதிரி, திருமகளின் மற்றொரு சிற்ப உருவம் மகாபலிபுரத்து வராகப் பெருமாள் குகைக் கோயிலிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சிற்பத்திலும் இந்தச் சிற்பம் போன்றே எல்லா அமைப்புக்களும் காணப்படுகின்றன.

13. **கங்காதரமூர்த்தி:** கங்காதர மூர்த்தியின் உருவம் வராகப் பெருமாள் குகைக் கோயிலின் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. சிவபெருமான் சடாமுடியுடன் இடதுகையை இடுப்பில் ஊன்றி வலது கையை அபயம் காட்டி நிற்கிறார். மற்றொரு இடது கையில் மணி மாலை (?) வைத்திருக்கிறார். மற்றொரு வலது கையில் சடைமுடியிலிருந்து ஒரு புரிசடையைப் பிரித்துப் பிடித்திருக்கிறார். அந்தப் புரிசடையில் கங்கை, பெண்மகள் உருவமாக வந்து தங்குகிறாள்.

"வையக நெளியப்பாய்வான் வந்திழி கங்கையென்னும்
தையலைச் சடையிலேற்றூர் சாய்க்காடு மேவினாரே"

என்றும்,

"வெஞ்சின முகங்களாகி விசையொடு பாயுங் கங்கை
செஞ்சடை யேற்றூர் சேறைச் சென்னெறிச் செல்வனாரே"

என்றும்,

"கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கை நங்கை
ஆயிரமா முகத்தினொடு வானிற்றோன்றும்
புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்புத் தோன்றும்
பொழில் திகழும் பூவணத்தெம் புனிதனார்க்கே"

என்றும் திருநாவுக்கரசர் கூறியதற் கேற்ப, இந்தச் சிற்பம் எழில்பெற அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோன்று இன்னொரு கங்காதர மூர்த்தியின் உருவம், "தர்மராஜ இரதத்தின்" சுவரில் இருக்கிறது.

14. நான்முகன்: வராகப் பெருமாள் குகைக் கோயிலிலும் நான்முகனாகிய பிரமனுடைய உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில், பிரமனுக்கு மூன்று முகங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு முகம் பின்புறம் இருப்பதாகக் கருதவேண்டும். தருமராஜன் இரதத்திலும் நான்முகனுடைய ஒரு சிற்ப உருவம் இருக்கிறது.

15. திரிவிக்கிரம மூர்த்தி: (உலகளந்த பெருமான்): வாரகமண்டபத்துத் தென்புறச் சுவரில் திரிவிக்கிரமனின் உருவச் சிற்பம் காணப்படுகிறது. திரிவிக்கிரமன் நீண்டு நிமிர்ந்த உருவத்தோடு வலது காலைத் தரையில் ஊன்றி நின்று, இடதுகாலைத் தோள்வரையில் உயர்த்தித் தூக்கி நிற்கிறார். தலையில் நீண்டமுடி தரித்திருக்கிறார். பக்கத்துக்கு நான்காக எட்டுக் கைகள் உள்ளன. வலது பக்கத்து நான்கு கைகளில், வாள் குற்றுடைவாள் சக்கரம் ஆகிய ஆயுதங்களை ஏந்திக் கொண்டு ஒரு கையைத் தலைக்குமேல் தூக்கி ஆகாயத்தைத் தாங்குவது போலக் காணப்படுகிறார். இடது பக்கத்து நான்கு கைகளில், ஒரு கையில் வில்லை ஏந்தி மார்போடு சேர்த்து வைத்திருக்கிறார். மற்றக் கைகளில் கேடயமும் சங்கும் ஏந்தியிருக்கிறார். ஒரு கையை நீட்டி அந்தத் திசையை இரண்டு விரல்களினால் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலாகிய இவரின் தோற்றம் கம்பீரத்துடன் காணப்படுகிறது. இவருக்கு வலப் பக்கத்தின் மேல்புறத்தில், நாய்த் தலையுடைய ஓர் ஆள் அந்தரத்தில் நிற்பது போல இருக்கிறுன். இஃது எதைக் குறிக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. இவ் வுருவத்துக்குப் பக்கத்தில் பிரமன் தாமரைப்பூவில் அமர்ந்து இருக்கிறுர். வலது பக்கத்தின் மேல்புறத்தில் ஒரு தேவன் உட்கார்ந்திருக்கிறுன். திருமாலின் தோளுக்குக் கீழே, வலது பக்கத்திலும் இடது பக்கத்திலும் சூரிய சந்திரர்கள் ஆகாயத்தில் நின்றவண்ணமாகத் தம் கைகளினுலே திருமாலைச் சுட்டிக் காட்டுகிறுர்கள். சந்திரனுக்குப் ப்க்கத்தில், ஓர் ஆள் கையில் கட்டாரி ஏந்திக் குனிந்த வண்ணம் ஆகாயத்தில் பறப்பது போலக் காணப்படுகிறுன்.

திருமாலின் காலடியில் தரையிலே பக்கத்துக்கு இரண்டு பேராக நான்கு ஆட்கள் தலையில் மகுடம் அணிந்து உட்கார்ந்திருக்கிறுர்கள். இவர்களில் ஒருவர் பலிச்சக்கரவர்த்தி; ஒருவர் சுக்கிராசாரியார். மற்ற இருவரும் அமைச்சரும் சேனுபதியும் போலும். கம்பீரமாகவும் மிடுக்காகவும் உள்ள இந்தச் சிற்ப உருவம், பலிச்சக்கரவர்த்தியிடம் திருமால் வாமனன் (குள்ளன்) உருவமாகச் சென்று மூன்றடி மண் கேட்டுப் பெற்று, திரிவிக்கிரம மூர்த்தியாக ஓங்கி வளர்ந்து நிலமளந்த கதையைத் தெரிவிக்கிறது.

"பொருமா நீள்படை ஆழி சங்கத்தொடு
திருமா நீள்கழல் ஏழுலகும்தொழ
ஒருமாணிக் குறளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமாணிக்கம்என் கண்ணுள தாகுமே"

என்று நம்மாழ்வாரும்,

"கண்டவர்தம் மனம்மகிழ மாவலிதன் வேள்விக்
களவின்மிகு சிறுகுறளாய் மூவடியென்று இரந்திட்டு
அண்டமும்இவ் அலைகடலும் அவனிகளு மெல்லாம்
அளந்தபிரான் அமரும்இடம் அரிமேய விண்ணகரம்"

என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளியபடி, இந்தச் சிற்ப உருவம் மிக எழில்பட அமைந்திருக்கிறது.

16. அநந்தசயன மூர்த்தி: அநந்தசயன மூர்த்தியின் கம்பீரமான அழகிய சிற்பம், மகிஷாசுரமண்டபம் என்னும் குகைக்கோயிலின் பாறைக் கல்லில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உயரமான மஞ்சம்போல அமைந்திருக்கிற ஆதிசேஷன்மேல் திருமால் காலைநீட்டி மல்லாந்து படுத்து அறிதுயில் (யோகநித்திரை) செய்கிறார். ஆதிசேஷனுடைய ஐந்து தலையுடைய படம் குடைபோல நிழல் செய்கிறது. அறிதுயில் கொள்ளும் திருமால் இரண்டு கைகளுடன் காணப்படுகிறார். வலது கையைப் படுக்கைமேல் நீட்டி இடது கையின் முழங்கையைத் தூக்கி, பாம்புப்பாயலின்மேல் சுகமாகப் படுத்திருக்கும் செவ்வி அழகாயிருக்கிறது. மணி மகுடம் தரித்த திருமுடியும் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அமைதியாக இருக்கிற முகமும் இனிய காட்சியாக இருக்கின்றன அரையில் வேட்டி தரித்துக் கால்களை நீட்டிப் படுத்திருக்கிறார். இவ்விதமாக அறிதுயில் கொள்ளும் மாயோனுடைய சிற்ப உருவம் பார்ப்பவர் மனத்தைக் கவர்கிறது.

இவருடைய கால்பக்கத்தில் இரண்டு வீரர்கள் கனமான ஆயுதத்தைக் கையில் தாங்கி நிற்கிறார்கள். அவர்கள் மிடுக்கும் முரட்டுத்தனமும் வன்கண்மையும் உடையவராகத் தோன்றுகின்றனர். இவர்கள் கனமான கதாயுதத்தைத் தமது இரண்டு கைகளாலும் தூக்கி, திருமாலை அடித்துக் கொல்லப்பார்க்கிறார்கள். இந்த வீரர்கள் மது, கைடபன் என்னும் பெயருள்ள அசுரர்கள். திருமால் துயில் கொண்டிருக்கும் போது, அவருடைய காதுகளிலிருந்து இவர்கள் தோன்றினார்கள் என்று புராணக்கதை கூறுகிறது.

பள்ளி கொண்டிருக்கிற திருமாலுக்கு மேலே, ஆகாயத்தில் இரண்டு உருவங்கள் பறந்து செல்வதுபோன்று காணப்படுகின்றன. இவற்றில் ஒன்று அழகான உடலையுடைய பெண் உருவம். இது துர்க்கையின் உருவம். இத் தெய்வம், திருமாலுடைய உடம்பின் ஒளியிலிருந்து உண்டாயிற்று என்று புராணக்கதை கூறுகிறது. இதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள உருவம் பருத்துக் குறுகிய உடலையுடையது. இது துர்க்கையின் பரிவாரமாகிய பூதகணமாகும்.

திருமாலின் கால்பக்கத்தில், ஆதிசேஷ மஞ்சத்துக்குக் கீழே, திருமகள் மண்டியிட்டுத் திருமாலை நோக்கிக் கைகூப்பித் தலைவணங்குகிறார். திருமகள் உருவச் சிற்பம் அழகாக இருக்கிறது.

திருமகள் உருவத்துக்கு அருகில், ஒரு தேவன் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிருர். மற்ரெரு தெய்வ உருவம் நின்றுகொண்டிருக்கிறது இந்த உருவத்தின் தொடைக்குக் கீழ்ப்பகுதி தண்ணீரில் மறைந்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. இந்த இரண்டு தெய்வ உருவங்களும் யார் என்பது தெரியவில்லே.

"காய்ந்திருளே மாற்றிக் கதிரிலகு மாமணிகள்
ஏய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப—வாய்ந்த
மதுகை டவரும் வயிறுருகி மாண்டார்
அதுகே டவர்க்கிறுதி யாங்கு"[1]

என்று பேயாழ்வார் கூறுவதுபோன்று, திருமால் காதுகளிலிருந்து தோன்றிய மது கைடபர்கள், அவரைக் கொல்ல முயன்று கடைசியில் அவர்களே இறந்து அழிந்தார்கள் என்னும் புராணக்கதை இந்தச் சிற்பத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (படம் காண்க.)

17. திரிமூர்த்தி குகைக்கோயில் சிற்பங்கள்: திரிமூர்த்தி குகைக் கோயிலில், வடபுறத்தில் உள்ளது பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட கோயில். இங்குள்ள துவாரபாலகர் தாடி மீசையுடையவர்களாய் முனிவர்களைப் போன்று காணப்படுகிருர்கள். கருவறைக்குள் பிரமன் உருவம் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இச்சிற்பத்தின் சிறப்பு என்னவென்ருல், பிரமனுக்கு ஒரே முகம் இருப்பதுதான். தர்மராஜ இரதத்திலும் வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயிலிலும் உள்ள பிரமன் உருவத்தில்மூன்று முகங்கள் காணப்படுகின்றன நான்காவது முகம் பின் புறத்தில் மறைந்திருக்கிறதாகக் கருதவேண்டும். இவ்வாறு நான்கு முகமுடைய பிரமனே, இந்த மும்மூர்த்தி குகைக்கோயிலில் ஒரே முக முடையவராக அமைத்திருப்பது கருதத்தக்கது. மேலும், இவ்வுருவம் இளமைபொருந்திய உருவமாகக் காணப்படுகிறது. குமரக்கடவுள் பிரமனேச் சிறையிட்டுத் தாமே பிரமனுடைய படைப்புத் தொழிலே நடத்தினுர் என்று புராணம் கூறுகிறது. அந்தக் கதையை யுட்கொண்டு, இந்தப் பிரமனுடைய உருவம் குமரக்கடவுள் உருவம் போன்று அமைத்தனர்போலும்.

நின்ற கோலமாகக் காணப்படுகிற இவ்வுருவம், நான்கு கைகளே யுடையது. வலது மேல்கையில் வட்டமான ஒரு பொருளே (கிண்டி?)

---

1. இயற்பா: மூ. ஆந்திருவந்தாதி, 66.

ஏந்தி, இடது மேல்கையில் உருத்திராக்கமாலை பிடித்திருக்கிறார். வலது கீழ்க்கை அபயமுத்திரை காட்ட, இடது கீழ்க்கை இடுப்பில் ஊன்றியிருக்கிறது.

பிரமனுக்கு இருபக்கத்திலும், காலடியில், இரண்டு பேர் மண்டியிட்டு அமர்ந்து கையைத் தூக்கிப் பிரமனைக் காட்டிய வண்ணம் தோத்திரம் செய்கிறார்கள். இவர்களுக்குமேலே, குறள் உருவமுள்ள இரண்டு பூதகணங்கள் ஆகாயத்தில் நின்று கையை உயர்த்திக்காட்டித் தோத்திரம் செய்கின்றன.

18. சிவன்: பிரமன் கோயிலுக்கு அடுத்து நடுக்கோயிலாக அமைத்திருப்பது சிவபெருமான்கோயில். இக் கோயில் மற்ற இரண்டு கோயில்களைவிடச் சற்று முன் வளர்ந்திருப்பதனால், சிவபெருமானுக்கு முதன்மையளிக்கிறது. இந்தக் கோயிலுக்குள் செல்ல படிகள் உள்ளன. வாயிலில் துவார பாலகர் உருவங்கள் உள்ளன. கருவறைச் சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாகச் சிவபெருமான் உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிவபெருமானுக்குள்ள நான்கு கைகளில், மேல் வலது வகையில் பரசு (கோடரி) தாங்கி, மேல் இடது கையில் ஜபமாலை ஏந்தியிருக்கிறார். கீழ் வலது கையை அபய முத்திரையாகவும் கீழ் இடது கையை இடுப்பில் ஊன்றியும் இருக்கிறார்.

சிவபெருமானுக்கு இருபுறத்திலும் காலடியில் இரண்டு பேர் மண்டியிட்டமர்ந்திருக்கிறார்கள். சிவனுக்கு வலது புறத்திலுள்ளவர் இடது கையைத் தொடையில் ஊன்றி வலது கையை மார்பில் வைத்துத் தியானத்தில் இருக்கிறார். இடது பக்கத்தில் இருப்பவர் இரண்டு கையையும் சேர்த்துக் கூப்பி மார்பில் வைத்துக்கொண்டு தியானிக்கிறார்.

இவர்களுக்குமேலே, குறள் உருவம் உள்ள இரண்டு பூதகணங்கள், ஆகாயத்தில் நின்று சிவபெருமானைச் சுட்டிக் காட்டித் தோத்திரம் செய்கிறார்கள்.

19. திருமால்: இக் கோயிலுக்கு இடதுபக்கத்தில் இருப்பது, திருமால் கோயில். இக் கோயில் வாயிலிலும் துவார பாலகர் உள்ளனர். கருவறைக்குள்ளே சுவரில் புடைப்புச் சிற்பமாக நிற்கும் திருமால், தமது மேல் இரண்டு கைகளில் சங்குசக்கரம் ஏந்தியிருக்கிறார். கீழ்

வலதுகையை அபய முத்திரையாகவும் கீழ் இடது கையை இடுப்பில் தாங்கியும் காட்சியளிக்கிறார்.

இவருக்குக் காலடியில் இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு பேர், மண்டியிட்டு அமர்ந்து கையை உயர்த்திக்காட்டித் தோத்திரம் செய்கிறார்கள். இவர்களுக்கு மேலே, குறள் உருவமுடைய இரண்டு பூதகணங்கள் ஆகாயத்தில் நின்று கையை நீட்டிக் காட்டித் தோத்திரம் செய்கிறார்கள்.

மும்மூர்த்தி வணக்கம்

மும்மூர்த்தி வணக்கம் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் இருந்தது. சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் மும்மூர்த்திகளைத் தம்முடைய பாசுரங்களில் கூறுகிறார்கள். சைவர்கள் மும்மூர்த்திகளில் சிவபெருமானை முதல்வராகக் கூறுவார்கள். வைணவர்கள், திருமாலை முதல்வராகக் கூறுவார்கள்.

அவரிவ ரென்றில்லை அரவணையான் பாதம்
எவர்வணங்கி ஏத்தாதா ரெண்ணில்—பவரும்
செழுங்கதிரோன் ஒண்மலரோன் கண்ணுதலோ னன்றே
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து.[1]

என்றும்,

தேவராய் நிற்கும்அத் தேவும்அத் தேவரில்
மூவராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும்—யாவராய்
நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமாலென் றோராதார்
கற்கின்ற தெல்லாம் கடை.[2]

என்றும் ஆழ்வார்கள் பாடுகின்றனர்.

"கண்ணியனைக் கடியநடை விடையொன் றேறுங்
காரணனை நாரணனைக் கமலத் தோங்கும்
புண்ணியனைப் புள்ளிருக்கும் வேளூ ரானைப்
போற்றாதே யாற்றநாள் போக்கி னேனே"[3]

என்றும்,

---

1. பூதத்தாழ்வார்: உ. ஆந்திருவந்தாதி: கஉ.
2. திருமழிசை. நான்முகன் திருவந்தாதி: ௫௪.
3. அப்பர். புள்ளிருக்குவேளூர்: க.

''மாவாய்ப் பிளந்துகந்த மாலுஞ் செய்ய
மலரவனுந் தாமேயாய் நின்றார் போலும்
மூவாத மேனி முதல்வர் போலும்
முதுகுன்ற மூதா ருடையார் போலும்''[1]

என்றும்,

''மூவன்காண் மூவர்க்கும் முதலா னான்காண்
முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடிவா னான்காண்''[2]

என்றும் சைவ அடியார் கூறுவது காண்க.

மும்மூர்த்தி குகைக் கோயிலைச் சார்ந்து, அதன் பக்கத்தில் உள்ள பாறையில் கொற்றவையின் (துர்க்கையின்) உருவம் அழகான புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றிக் ''கொற்றவை'' என்னும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளேன்.

''அர்ச்சுனன் இரத''த்தில் உள்ள சிற்பங்கள்

மேற்குப்புறம் பார்த்த இந்தக் கோயிலின் திருவுண்ணாழிகையில் (கருவறையில்) சிற்ப உருவங்கள் இல்லை. வெளிப்புறச் சுவரில் அழகான சிற்ப உருவங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்றன. வடக்கு கிழக்கு தெற்குப் புறச்சுவர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து கோட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு கோட்டத்திலும் ஒவ்வோர் உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சிற்பங்களைப் பார்ப்போம்.

20. கருடவாகனப் பெருமாள்: வடபுறச் சுவரில் நடுநாயகமாக இருக்கும் சிற்ப உருவம் கருடவாகனப் பெருமாள். இந்தச் சிற்பம் அழகாகவும் புதுமையாகவும் இருக்கிறது. கருடாழ்வான் குனிந்து நின்று பெருமாளைத் தாங்குகிறான். வலது காலைப் பின்னால் மடக்கி, இடது காலை முன்புறம் ஊன்றி, இடது கையை இடது கால் முட்டி மேல் தாங்கிக் குனிந்து நின்று, வலக்கை விரலால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு பயபக்தியோடு தாழ்ந்து நிற்கும் கருடாழ்வானின் காட்சி

---

1. அப்பர். திருச்சாய்க்காடு: கு.
2. அப்பர். திருமுண்டீச்சுரம்: ச.

இனிய காட்சியே. பிற்காலத்துக் கருடாழ்வான் உருவச் சிற்பத்தை இக்காலத்தில் பார்க்கிறோம். மனித உடம்பும் கருடப் பறவையின் வளைந்த கூர்மையான மூக்கும் இரண்டு இறக்கைகளும் உடைய கருடாழ்வான் உருவத்தைப் பெருமாள் கோயில்களில் நாம் கண்டிருக் கிறோம்.

ஆனால், இந்தக் கருடாழ்வானைப் பாருங்கள். இவனுக்குச் சிறகுகள் இல்லை; கருடப்பறவையின் கூரிய வளைந்த மூக்கும் இல்லை. முழுவதும் மனித உருவம் உடைய கருடாழ்வான். இந்தக் கருடன் பெருமாளுக்குப் பின்புறம் அடக்க ஒடுக்கமாகப் பயபக்தியோடு நிற்கிற அமைப்பை வேறு எந்தச் சிற்பத்திலும் நீங்கள் கண்டிருக்க முடியாது. பயபக்தியையும் அடக்க ஒடுக்கத்தையும் இந்தக் கருடாழ்வான் உருவத்தில் அமைத்துக் காட்டிய அந்தச் சிற்பியின் திறனே திறன்!

கருடாழ்வானுக்கு அருகில் பெருமாள் நிற்கிறார். நீண்ட முடிதரித்து அரையிலிருந்து கணுக்கால் வரையில் வேட்டியணிந்து குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்கள் விளங்கத் திருமால் காட்சியளிக்கிறார். அவரது வலதுகை அபயங் கொடுக்கிறது. இடது கையைக் கருடாழ்வான் தோளின்மேல் தாங்கியிருக்கிறார். மற்ற வலதுகை இடது கைகளில் சக்கரமும் சங்கும் ஏந்தியிருக்கிறார். (படம் காண்க.)

21 அரசனும் அரசியும்: நடுநாயகமாக அமைந்துள்ள கருட வாகனப் பெருமாளுக்கு வலதுபுறத்துக் கோட்டத்தில், ஓர் அரசனும் அரசியும் நிற்பது போன்ற சிற்பம் காணப்படுகிறது. இந்தச் சிற்பம் பல்லவ அரசனும் அவன் மனைவியாகிய அரசியும் என்று கருதப் படுகிறது. இவர்களின் உருவ அமைப்பு காட்சிக்கு இன்பமளிக்கிறது இதற்கப் பக்கத்துக் கோட்டத்தில் துவாரபாலகன் உருவம் அமைந் திருக்கிறது.

அழிந்த சிற்பம்

கருடவாகனப் பெருமாளுக்கு இடது பக்கத்தில் உள்ள கோட்டத் திலும் ஆதிகாலத்தில் அரசன் அரசியின் உருவச் சிற்பம் அமைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். இப்போது இந்தக் கோட்டத்தில் சிற்ப உருவம் இல்லை. இருந்த சிற்ப உருவங்கள் முழுவதும் செதுக்கி அழிக்கப்பட் டுள்ளன. இந்தக் கோட்டத்தின் அடிப்புறத்தில், கருவறையிலிருந்து

அபிஷேக நீர் வெளிவருவதற்காக ஒரு துளை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. துளை அமைக்கப்பட்டதும் இந்தக் கோட்டத்துச் சிற்பங்கள் அழிக்கப்பட்டதும் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளாகும். யாரால் எப்போது ஏன் அழிக்கப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை.

இதற்கு அடுத்த கோட்டத்தில் துவார பாலகரின் உருவச் சிற்பம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (படம் காண்க.)

22. இந்திரன்: இனி, இதை யடுத்துள்ள கிழக்குப் புறச் சுவருக்குப் போவோம். இந்தச் சுவரிலும் ஐந்து கோட்டம் வகுக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு கோட்டத்திலும் சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சிற்பங்களில் நடுநாயகமாக இருப்பது யானைமேல் அமர்ந்துள்ள இந்திரன் உருவம். இந்திரன் தன் வாகனமாகிய ஐராவதம் என்னும் யானையின் மேல் அமர்ந்திருக்கிறான். சிற்பத்தில் யானையின் முன்பக்கம் மட்டும் தெரிகிறது. முன்கால்கள் இரண்டும் நீண்டு தொங்கும் துதிக்கையும் தலையும் முகமும் அகன்ற காதுகளும் தெரிகின்றன. யானை நிற்கும் இயற்கைத் தோற்றம் நமக்கு எதிரில் காணப்படுகிறது. யானையின் கழுத்தின் மேல், இந்திரன் தலையில் மகுடம் அணிந்து காதுகளில் குழை விளங்க அமர்ந்திருக்கிறான். (படம் காண்க.)

23. முனிவர்: இந்திரனுக்கு இடதுபுறக் கோட்டத்தில், தலையில் சடா முடியும் முகத்தில் தாடி மீசைகளும் உள்ள ஒரு முனிவர் நிற்பது போலச் சிற்பம் அமைந்திருக்கிறது. முனிவர் தமது வலது தோளின் மேல் எதையோ (வீணை?) வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த முனிவர் நாரதராக இருக்கக்கூடும். இவர் பக்கத்தில் ஒருவர் நிற்கிறார். (படம் காண்க.)

24. துவாரபாலகன்: இதற்கு அடுத்த கோட்டத்தில் துவார பாலகன் உருவம் காணப்படுகிறது. இவன் இடது கையைத் தொடை மேல் வைத்து வலது கைவிரலால் முனிவரையும் இந்திரனையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான். (படம் காண்க.)

25. இராணிகள்: இந்திரனுக்கு வலது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் இரண்டு இராணிகளின் உருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இதில், இராணி ஒருத்தி தலையில் மகுடம் தரித்து வலது காதில் பருத்த

குழையையும் இடது காதில் கனமான குண்டலத்தையும் அணிந்திருக்கிருள். கழுத்தில் அணிந்த மணிமாலைகள் மார்பில் தொங்குகின்றன. வலது கையை இடுப்பில் ஊன்றி இடது கையை மடக்கித் தோளின் மேல் வைத்து, இடது புறமாகச் சிறிது தலைசாய்த்து எழில்பெற நிற்கிருள். இவள் இந்திரன் மனைவியான இந்திராணி போலும். இந்த அரசியின் பக்கத்தில் நின்று தனது இடது கையினுல் இராணியின் வலது தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு இன்னொருத்தி நிற்கிருள். இவளும் தலையில் மகுடம் அணிந்து காதுகளில் பருத்த குழைகள் தொங்க எழிலுடன் நிற்கிருள். இவள் அரசியின் தோழியோ?

இதற்கு அடுத்த கோட்டத்தில் உள்ளது துவார பாலகன் உருவம், இடது கையினுல் வாயில் நிலையைப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையை இடுப்பில் ஊன்றிக்கொண்டு நிற்கிருன். (இந்த உருவங்களைப் படத்தில் காண்க.)

26. இடபாருடர்: இனி, தெற்குப்புறச் சுவருக்கு வருவோம். இங்குள்ள ஐந்து கோட்டங்களில் நடுவில் உள்ள கோட்டத்தில் இடபாருட மூர்த்தம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில், சிவபெருமான் எருதின் கழுத்தின்மேல் வலது கையை ஊன்றி, முசுப்பின்மேல் சாய்ந்து நிற்கிருர். இடது கை அபயங் காட்டுகிறது. மற்ற இரண்டு கைகளில் ஏதோ (மான்மழு?) ஏந்தியிருக்கிருர் காலைக் கத்திரிபோலக் குறுக்காக வைத்து, சடாமகுடமணிந்த தலையைச் சற்றுச் சாய்த்து நிற்கும் இவர் அமைப்பு எழிலாக விளங்குகிறது. இவரைத் தாங்கி நிற்கும் காளை எருது இளமையுடையது என்பதை இதன் கொம்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இதன் முன்கால்களும் கழுத்தும் முகமும் சிற்பத்தில் காணப்படுகின்றன. மற்றப் பகுதிகள் மறைந்துள்ளன.

27. அரசனும் அரசியும்: இடபாருட மூர்த்திக்கு வலதுபுறக் கோட்டத்தில் அரசனும் அரசியும் நின்றிருப்பது போன்ற சிற்பம் அமைந்திருக்கிறது. அரசன் தன் கையினுல் இடபாருட மூர்த்தியைச் சுட்டிக்காட்டுகிருன். இவர்களின் உருவ அமைப்பு கண்ணையும் மனத்தையும் கவரும் மாண்புடையது. மன்னர் குலத்துப் பெருமிதம் இவர்களின் முகத்தில் நன்கு புலப்படுகிறது. இவை பல்லவ அரசன் அரசியின் தோற்றத்தை யுடையன.

28. துவாரபாலகர் : இதற்கு அடுத்த கோட்டத்தில் உள்ளது துவார பாலகரின் உருவம். இவன் வலது கையை இடுப்பில் ஊன்றி நின்று, இடது கை விரலினால் அரசன் அரசியரையும் இடபாரூட மூர்த்தியையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

29. அரசன் அரசியர் : இடபாரூட மூர்த்திக்கு வலதுபுறக் கோட்டத்தில் இன்னொரு அரசன் அரசியர் நிற்பதுபோன்ற சிற்பம் அமைந்திருக்கிறது. இவர்களின் உருவ அமைப்பும் எழில் பெற விளங்குகின்றன. அரச குலத்துக் கம்பீரமும் பெருமிதமும் இவர்கள் முகத்தில் மிளிர்கின்றன. இந்தச் சிற்பமும் பல்லவ அரசன் அரசியரின் தோற்றத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்த அரசனும் தன் கையினால் சிவபெருமானைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

30. துவாரபாலகன் : அடுத்த கோட்டத்தில் இருப்பது துவார பாலகன் உருவம். இவன் இடது கையை இடுப்பில் வைத்து நின்று வலது கையினால் அரசன் அரசியையும் சிவபெருமானையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான். இவன் தோளின்மேல் சாமரையை வைத்திருக்கிறான். (இந்தச் சிற்ப உருவங்களைப் படத்தில் காண்க.)

இந்தக் கருவறைக்கு மேலே மாடியில் இருக்கவேண்டிய திரு வுண்ணாழிகை அறை, குடைந்து அமைக்கப்படவில்லை. ஆனால், அக் கருவறையின் வெளிப்புறச் சுவர்கள் நன்கு அமைக்கப்பட்டு வாயில்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு வாயிலின் இரண்டு பக்கத்திலும் அரசன் அரசியரின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட் டுள்ளன.

தர்மராச இரதத்துச் சிற்பங்கள்

இது மூன்று நிலையுள்ள மாடக்கோயில். மேற்கு நோக்கியுள்ள இந்தக் கோயிலின் தரைப்பகுதியை முதலில் கவனிப்போம். திரு வுண்ணாழிகை (கருவறை) அமைக்கப்படவில்லை. அர்த்த மண்டபம் அரைகுறையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது ; கருவறையைச் சுற்றி வலம் வருவதற்கு அமைக்கப்படவேண்டிய இடைகழியும் அமைக்கப்படவில்லை. ஆனால், இடைகழியின் நான்கு பக்கங்களிலும் இருக்கவேண்டிய தூண்கள் - இவை சிங்கத் தூண்கள் — அரைகுறையாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. எனவே, இக் கோயிலின் அடிப்புறம் சரிவர அமைக்கப்

படவில்லை. ஆனால், இப் பகுதியின் நான்கு பக்கங்களின் கோடி களிலும் கோஷ்ட பஞ்சரங்கள் அமைக்கப்பட்டு, அப் பஞ்சரங்களில் தெய்வ உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அழகாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பக்கத்தின் இருகோடியிலும் இரண்டு சிற்பம் வீதம் நான்குபக்கத்துக்கு எட்டுச் சிற்ப உருவங்கள் உள்ளன. அவற்றை விளக்குவோம்.

31 சிவபெருமான்: மேற்குப்புறத்து இருகோடியிலும் உள்ள சிற்பங்கள் :- தென்கோடியில் உள்ளது: சிவபெருமான் திருவுருவம்; நின்ற கோலம்; நான்கு கைகள்; வலது மேல்கை ஏதோ ஆயுதம் தாங்கியிருக்கிறது. மற்றொரு வலதுகை பாம்பைப் பிடித்திருக்கிறது. இடது மேல்கை ஏதோ ஆயுதம் தாங்கியிருக்கிறது. மற்றொரு இடது கை இடுப்பில் தாங்கி யிருக்கிறது.

வடகோடியில் உள்ள உருவம்: சிவபெருமான் உருவம்; நின்ற கோலம்; தலைமயிர் பின்புறம் தாழ்ந்து தொங்குகிறது. வலதுகை அபய முத்திரை, இடதுகை இடுப்பில் ஊன்றியிருக்கிறது. மற்ற இரண்டு கைகளில் ஏதோ ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன.

32. பிரமன்: வடக்குப் பக்கத்து இருகோடியில் உள்ள சிற்பங்கள்:- மேற்குக் கோடியில் உள்ளது: பிரமன் நின்றவண்ணம். எதிர்ப் புறத்திலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆக மூன்று முகங்கள். மற்றொரு முகம் பின்புறத்தில் இருப்பதாகக் கருதவேண்டும். வலதுகையில் அபய முத்திரை, இடதுகை இடுப்பில் தாங்குகிறது. மற்றொரு வலது கையில் ஜபமாலையும் இன்னொரு இடது கையில் கெண்டியும் உள்ளன.

33. சிவன்: கீழ்க்கோடியில் உள்ளது: சிவபெருமான். நின்ற கோலம். காதுகளில் உள்ள குண்டலங்கள் தோள்மேல் தொங்கு கின்றன. வலது கை அபய முத்திரை, இடதுகை இடுப்பின்மேல். இன் னொரு வலது கையில் மழு, மற்றொரு இடது கையில் ஏதோ ஆயுதம் ஏந்தியிருக்கிறார்.

34. அர்த்தநாரி: கிழக்குப் பக்கத்தில் இருகோடிகளில் உள்ளவை: வடகோடிச் சிற்பம் :—அர்த்தநாரீசுவரர் எனப்படும் மாதொருபாகர். நின்றகோலம். வலப்புறம் ஆண்வடிவமும் இடப்புறம் பெண் வடிவமும் உள்ள ஒரே உருவம்; இடது புறத்து மார்பில் ஒற்றைக் கொங்கை

யுள்ளது. வலது புறக்கைகள் இரண்டில் ஒன்று அபய முத்திரையும் மற்றொன்றில் மழு (கோடரி)வும் அமைந்துள்ளன. இடது புறக்கைகள் இரண்டில் ஒரு கை எழில் பெறத் தொங்குகிறது. மற்றொரு கையில் பூச் செண்டு (கண்ணாடி?) ஏந்திபிருக்கிறது. வலது காதில் குண்டலமும் இடது காதில் குழையும் விளங்குகின்றன. வலது புறத்து இடுப்பின் கீழ், பாம்பு ஒன்று படமெடுத்தாடுகிறது.

35. சிவன் : தென்கோடிச் சிற்பம் சிவபெருமான், நின்றகோலம். தலைப்பாகை போன்ற தலையணி, வலதுகை அபய முத்திரை, இடது கை இடுப்பில் தாங்கியுள்ளது. மற்ற இரண்டு வலது இடது கைகள் ஏதோ ஆயுதங்களைத் தாங்கி யிருக்கின்றன.

36. சிவபெருமான் : தெற்குப் பக்கத்து இருகோடிகளிலும் உள்ளவை:- கிழக்குக் கோடி: சிவபெருமான் நின்ற கோலம் வலதுகை அபய முத்திரை, இடதுகை இடுப்பில் ஊன்றியுள்ளது. மற்றொரு வலது கையில் மழுவும் இடதுகையில் மானும் ?) இருக்கின்றன. காதுகளில் அணிந்துள்ள குண்டலங்கள் தோள்களின்மேல தாழ்ந்துள்ளன.

37. நரசிம்மவர்மன் : மேற்குக் கோடி : அரசன் உருவம் ; நின்ற கோலம். மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய உருவம் என்று கருதப் படுகிறது. கழுத்தில் மணிமாலைகள். தலையில் உயர்ந்து நீண்ட கிரீடம். இரண்டு கைகள். வலது கையைத் தொங்கவிட்டு இடதுகையை இடுப்பில் வைத்திருக்கிறது. இந்த உருவத்தைப்பற்றி 9 ஆம் பக்கத்தில் கூறியுள்ளேன். (படம் காண்க.)

இரண்டாவது நிலை

இனி, இந்த மாடக்கோயிலின் இரண்டாவது நிலைக்குச் செல்வோம். மேலே ஏறிச் செல்லப்படிகள் இல்லை. ஆனால், தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை மரப்படிகளை அமைத்திருக்கிறது. இப் படிகளை ஏறி இரண்டாவது மாடியை யடைவோம். முதலில் திருவுண்ணாழிகையாகிய கருவறைக்குச் செல்வோம்.

கருவறை

இரண்டாவது மாடியில் மேற்குப்பார்த்த திருவுண்ணாழிகை (கருவறை) சிறியதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கருவறையில் சிவ

லிங்கம் இல்லை. கருவறைச் சுவரில் சோமஸ்கந்த மூர்த்தியின் உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கருவறைக்கு வெளியே துவார பாலகர் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இடதுபுறத்து உருவம் சரியாக அமையவில்லை. வலதுபுறத்து உருவம் நன்கு அமைந்திருக்கிறது. கருவறைக்கு வெளியே சிறிய அர்த்தமண்டபம் இருக்கிறது. இந்தக் கருவறையை வலமாகச் சுற்றி வருவதற்கு, ஒருவர்மட்டும் போகக்கூடிய குறுகிய இடம் இருக்கிறது.

திருவுண்ணாழிகையைச் சுற்றிலும் வெளிப்பக்கத்தில் பல சிற்ப உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனைச் சுற்றி வலம்வருவோர், மிகக் குறுகிய வழியாக வரவேண்டி யிருப்பதால், இங்குள்ள சிற்ப உருவங்களைக் கருத்தூன்றிப் பார்ப்பது இல்லை. பார்ப்பார்களானால், பல தெய்வ உருவங்களின் இனிய காட்சியைக் கண்டு மகிழ்வார்கள். இங்குள்ள சிற்ப உருவங்களை விளக்கிக் கூறுவோம்.

கருவறையைச் சுற்றி வலமாக வரும்போது முதலில் வடக்குப் பக்கச் சுவரில் உள்ள சிற்ப உருவங்களைக் காண்கிறோம். இந்தச் சுவரை ஏழு கோட்டங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு கோட்டத்திலும் ஒவ்வொரு உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக[1] அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

38. கங்காதர மூர்த்தி: இந்தச் சிற்பங்களில் நடுநாயகமாக இருப்பது கங்காதரமூர்த்தி. இதில், சிவபெருமான் நின்றவண்ணம் காட்சியளிக்கிறார். அவருடைய வலது கையில் ஏதோ ஆயுதந் தாங்கியிருக்கிறார். இடதுகையில் தமது சடா மகுடத்திலிருந்து ஒரு புரி சடையை எடுத்துப் பிடித்திருக்கிறார். அந்தச் சடையிலே வானத்திலிருந்து ஆகாயகங்கை வந்து தங்குகிறது கங்கையின் உருவம் பெண்ணின் உருவம்போலச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது இதுபோன்ற கங்காதர மூர்த்தியின் உருவம் வராகப் பெருமாள் குகைக்கோயிலிலும் இருக்கிறது.

39. கருடவாகனப் பெருமாள்: கங்காதர மூர்த்திக்கு வலதுபுறக் கோட்டத்தில் இருப்பது கருடவாகனப்பெருமாள். இது "அர்ச்சுனன் இரதம்" என்னும் கோயிலின் வடபுறச் சுவரில் காணப்படுகிறதுபோன்ற உருவம். திருமால் நின்றவண்ணம் வலதுகையில் சக்கரத்தையும் இடது கையில் சங்கையும் ஏந்தியிருக்கிறார். மற்றொரு வலது கையை அபயங்

1. Bas Relief.

காட்டி, இன்னொரு இடதுகையைப் பக்கத்தில் தாழ்ந்து குனிந்து நிற்கும் கருடனுடைய தோளின்மேல் வைத்திருக்கிறார். கருடனுக்கு இறக்கையில்லை. கருடப்பறவையின் அலகுபோன்ற மூக்கும் இல்லை. முழுமனித உருவத்தோடு திருமாலின் பக்கத்தில் பயபக்தியோடு தாழ்ந்து குனிந்து மண்டியிட்டு நின்று, இடதுகால் தொடையின்மேல் இடதுகையை ஊன்றி நிற்கிறான்.

40 காலசம்மார மூர்த்தி: இதற்கு வலது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் இருப்பது காலசம்மார மூர்த்தி. சிவபெருமானுடைய காலடியில் காலன் (எமன்) விழுந்து செயலற்றுக்கிடக்கிறான். சிவபெருமான் சடாமுடியில் மண்டை யோட்டை அணிந்து, காலைத்தூக்கி நடனம் ஆடுகிறார். அவருடைய வலதுகை, விரல்களை விரித்து வியப்புக்குறி காட்டுகிறது. இடதுகை விரல்களை நீட்டிக் காலனைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மற்ற இரண்டு இடது வலது கைகளில் ஏதோ ஆயுதங்களை ஏந்தியிருக்கிறார்.

41. இடபாரூடர்: இதற்கு வலது பக்கத்தில் கடைசிக்கோட்டத்தில் உள்ளது இடபாரூடமூர்த்தி என்னும் ஏறுகந்த பெருமான். தலை தாழ்த்தி இயற்கை யழகுடன் நிற்கிற எருதின் பக்கத்தில் சிவபெருமான் சாய்ந்து நிற்கிறார். வலது கையை எருதின் முசுப்பின்மேலும் இடது கையை அதன் முதுகின்மேலும் வைத்துச் சாய்ந்து நிற்கும் எழில் அழகுடையது. அவருடைய மற்ற இரண்டு வலது இடது கைகளில் கோடரியையும் மானையும் ஏந்தியிருக்கிறார். அவருடைய புரிசடை, தலைப்பாகையைப் போலச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. வலது காதில் ஒன்றும் இல்லை இடது காதில் குழை இருக்கிறது. இது, "அர்ச்சுனன் இரதம்" என்னும் கோயிலின் தென்புறச் சுவரில் காணப்படுகிற இடபாருட மூர்த்தியின் உருவம் போன்றது.

42. பார்வதி பரமசிவன்: மத்திய கோட்டமாகிய கங்காதர மூர்த்திக் கோட்டத்தின் இடது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் இருப்பது சிவன் பார்வதி திருவுருவங்கள்.

43. பார்வதி நடனம்: இதற்கு இடது புறத்துக் கோட்டத்தில் இருப்பது சிவன் பார்வதி திருவுருவங்கள். பார்வதி இடது காலைத் தூக்கி நடனம் ஆடுகிறார். சிவபெருமான், புரிசடையைத் தலைப்பாகை போன்று சுற்றிக் கட்டியிருக்கிறார். நான்கு கைகள். இரண்டு கைகளில் கோடரியையும் திரிசூலத்தையும் ஏந்தி நிற்கிறார்.

44. வீணாதர மூர்த்தி: இதற்கு இடது புறத்தில் கடைசிக் கோட்டத்தில் வீணாதர மூர்த்தி உருவம் இருக்கிறது. நின்ற வண்ணம் இருக்கிற சிவபெருமான், தண்டு என்னும் வீணையை வலது கையினாலும் இடது கையினாலும் இடது மார்பின்மேல் சாய்த்துப் பிடித்து வீணை வாசிக்கிறார். வீணையின் இசையில் ஈடுபட்டுச் செவிசாய்த்திருக்கிறார். இசையின்பத்தை வியப்பதுபோல, மற்றொரு வலது கையைத் தூக்கி விரல்களை விரித்து வியப்புக் குறியைக் காட்டுகிறார். இன்னொரு இடது கைவிரல்கள் தாளம் அமைப்பது போலக் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமான் வீணை வாசித்துக்கொண்டு அந்த வீணை இன்பத்தில் முழுவதும் ஈடுபட்டிருக்கிற காட்சி இது.

45. முனிவர், அடியார்: இனி, கிழக்குப்புறச் சுவருக்குச் செல்வோம். கிழக்குச் சுவரின் மத்திய பகுதியில், மூன்றும் மாடிக்குப் போகப் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனால் இந்தச் சுவரில் நான்கு சிற்ப உருவங்கள் மட்டும் உள்ளன. படிகளுக்கு வடக்குப் புறத்தில் உள்ளவை இரண்டு சிற்பங்கள். இவற்றில் ஒன்று துறவியின உருவம். இந்த உருவம் ஆடை அணிகள் இல்லாமல் கோவணத்தோடு இருக்கிறது. தலைமயிர் பின்புறமாக அடர்த்தியாகத் தொங்குகிறது. இதற்கு அடுத்த சிற்பம், ஓர் ஆள் பூக்கூடையைத் தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு வளைந்த கோல் ஒன்றை இடது கையில் தாங்கித் தோளின்மேல் வைத்திருப்பது போன்ற உருவம்.

படிகளுக்குத் தெற்குப் பக்கத்திலும் இரண்டு சிற்ப உருவங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஒன்று மீசை/தாடிகளுடைய ஒரு முனிவர் உருவம். இதற்கு அடுத்தது இன்னொரு ஆள் உருவம்.

கருவறையின் தெற்குப் பக்கத்துச் சுவருக்கு வருவோம்.

46. திருமால்: இச் சுவரின் மத்தியில் உள்ள கோட்டத்தில் நடுநாயகமாக இருக்கிற சிற்பம் திருமால் திருவுருவம். நீண்ட மகுடம் தரித்த திருமால், நின்ற கோலமாகக் காட்சியளிக்கிறார். வலது கையில் சக்கரமும் இடது கையில் சங்கும் ஏந்தி, மற்றொரு வலது கையில் அபயமுத்திரை அளித்து இன்னொரு இடது கையை இடுப்பில் ஊன்றி இருக்கிறார்.

47. சிவன் : இதற்கு இடது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் சிவ பெருமான் திருவுருவம் காணப்படுகிறது. நான்கு கைகள். ஓர் இடது கையை இடது பக்கத்தில் நிற்கும் குள்ளமான பூதகணத்தின் மேல் தாங்கி நிற்கிருர்.

48. காலசம்மார மூர்த்தி : இதற்கு இடது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் இருப்பது கால சம்மார மூர்த்தி. காலன் (எமன்), சிவபெருமான் காலடியில் சோர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கிருன். சிவபெருமான், வலது கையில் கோடரியையும் இடது கையில் பாம்பையும் ஏந்தியிருக்கிருர். மற்ருெரு இடது கையில் சூலத்தைத் தலைகீழாகப் பிடித்திருக்கிருர். இன்னெரு வலதுகை உடையுண்டிருக்கிறது.

49. சிவன் : இதற்கு இடது பக்கத்தில் கடைசிக் கோட்டத்தில் இருப்பது சிவபெருமான் திருவுருவம். நின்ற நிலை. வலது கையில் செபமாலையும் இடது கையில் சாமரையும் ஏந்தியிருக்கிருர். மற்ருெரு வலது கை உபதேச முத்திரை காட்டுகிறது. இன்னெரு இடது கையைத் தொங்கவிட்டிருக்கிருர்.

50. கருடவாகனன் : மத்திய கோட்டத்தில் உள்ள திருமால் உருவத்திற்கு வலது பக்கத்துக் கோட்டத்தில் இருப்பது கருடவாகன மூர்த்தி. முன்பு கூறிய வடக்குச் சுவரில் உள்ள கருடவாகன மூர்த்தி உருவம் போன்றது.

51. காளிங்கமர்த்தனன் : இதற்கு வலது பக்கத்தில் இருப்பது கண்ணன் காளிங்கமர்த்தனக் காட்சி. காளிங்கன் உருவம் இதில் புதுமையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேல் பகுதி மனித உருவமும் வயிற்றுக்குக் கீழ்ப்பகுதி பாம்பின் உடலும் அமைந்து காளிங்கன் காணப்படுகிருன். காளிங்கன் தலைக்குமேல் மூன்றுதலை நாகம் படம் எடுத்து நிற்கிறது. வருத்தத்தைக் காட்டும் முகத்துடன் தரையில் கைகளையூன்றிக் காளிங்கன் களைப்புடன் காணப்படுகிருன். கண்ணன் அவன்மேல் ஒரு காலை யூன்றி நின்று, இரண்டு கைகளினுலும் அவனது நீண்டு பருத்த பாம்புடலைத் தூக்கிப் பிடித்திருக்கிருர். இவ்வளவு அழகான காளிங்கமர்த்தனச் சிற்பத்தை வேறு எங்கும் காணமுடியாது.

52. சிவன் : இதற்கு வலது பக்கத்தில் உள்ள கடைசிக் கோட்டத்தில் உள்ளது சிவபெருமான் உருவம். வலது கையில்

கோடரியும் இடது கையில் சூலமும் ஏந்தி மற்ருெரு வலது கையை அபயம் காட்டி இன்ெருரு இடது கையில் பாம்பைப் பிடித்திருக்கிருர். சடையில் மண்டையோடும் நிலாப்பிறையும் அணிந்திருக்கிருர்.

53. சோமஸ்கந்தர்: இனி மூன்ருவது மாடிக்குச் செல்வோம். இங்கும், மேற்கு நோக்கிய சிறிய திருவுண்ணழிகை இருக்கிறது. திருவுண்ணழிகையில் முன்பு இருந்த சிவலிங்கத் திருவுருவம் இப்போது இல்லை. ஆனல், சுவரில் சோமஸ்கந்த உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், சிவபெருமான் கட்டில் போன்ற ஆசனத்தில் சுகாசனமாக அமர்ந்திருக்கிருர். திருமுடியில் பிறைச் சந்திரனை அணிந்திருக்கிருர். நான்கு திருக்கைகள் உள்ளன. இவருக்கு இடது பக்கத்தில் பார்வதியும் சுகாசன மூர்த்தமாக அமர்ந் திருக்கிருர் பார்வதிக்கு இரண்டு கைகள் மட்டும் உள்ளன. இருவருக்கும் இடையில் கந்தப்பெருமான் குழந்தை உருவமாகக் காணப்படுகிருர். இவர்களுக்குப் பின்புறம் பூதகணங்கள் சாமரை வீசுகின்றன.

இந்தச் சோமஸ்கந்த உருவத்திற்கு வலதுபுறத்திலும் இடது புறத்திலும் நான்முகன் திருமால் திருவுருவங்கள் நிற்பதுபோல அமைந்திருக்கின்றன. கருவறைக்கு வெளியே நான்கு துவாரபாலகர் உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக உள்ளன. இவை இரண்டு கைகளை யுடையவை. இவற்றில் ஒன்று அரசன் உருவம்போலக் காணப் படுகிறது

54. சூரியன்: இந்தக் கருவறையின் வெளிப்புறச் சுவர்களில் மூன்று பக்கங்களிலும் சிற்ப உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பக்கத்துக்கு ஐந்தாகப் பதினைந்து உருவங்கள் உள்ளன. வடபுறச் சுவரில் நடுநாயகமாக அமைந்திருப்பது சூரிய மூர்த்தியின் உருவம். நான்கு கைகளுடன் சூரியமூர்த்தி நின்ற வண்ணம் காட்சியளிக்கிருர். தலையைச்சுற்றி வட்டமான ஒளிப்பிழம்பு காணப்படுகிறது. காதுகளில் அணிந்துள்ள தோடுகள் தோள்களின் மேல் தொங்குகின்றன. இனிய முகத்துடன் கையில் பூ பிடித்து நிற்கிருர்.

சூரியனுக்கு வலது புறத்திலும் இடது புறத்திலும் நான்கு உருவங்கள், துவாரபாலகர் முனிவர் உருவம் போன்றவை அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

55. சந்திரன் : கருவறையின் தெற்குப் பக்கத்துச் சுவரிலும் ஐந்து உருவங்கள் புடைப்புச் சிற்பமாக அமைந்துள்ளன. இதில் நடு நாயகமாக நிற்பது சந்திரன் திருவுருவம். தலையின் இடது பக்கத்தில் அரைவட்டம் காணப்படுகிறது. நான்கு கைகளுடன் காதுகளில் குண்டலம் அணிந்து இருக்கிறார்.

சந்திரனுக்கு இடது புறத்தில் இரண்டும் வலது புறத்தில் இரண்டும் ஆக நான்கு துவாரபாலகர் முனிவர் உருவங்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

கருவறையின் பின்புறச் சுவராகிய கிழக்குப் பக்கத்துச் சுவரில் துவாரபாலகர் தெய்வங்களின் உருவங்கள் ஐந்து புடைப்புச் சிற்பங் களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

வராகப்பெருமாள் குகைக்கோயில் சிற்பங்கள்

இக் குகைக்கோயிலில் இரண்டு அரசரின் சிற்ப உருவங்கள் இருக்கின்றன. இக் கோயிலின் வலது பக்கத்துச் சுவரிலும் இடது பக்கத்துச் சுவரிலும் எதிரெதிராக இந்தச் சிற்ப உருவங்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றின் மேற்புறத்தில் இந்த அரசர்களின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

56. நரசிம்மவர்மன் : முதலாவது சிற்பம், வடபுறச்சுவரில் தெற்கு நோக்கியிருப்பது ஓர் அரசன் வட்டமான முக்காலிபோன்ற ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். இடது காலை மடக்கி ஆசனத்தின்மேல் வைத்து, வலது காலைக் கீழே தொங்கவிட்டுச் சுகாசனமாக அமர்ந்திருக்கிறான். தலையில், நீண்ட குல்லாய்போன்ற மகுடம் அணிந்திருக்கிறான். காது களில் குண்டலங்களும் கழுத்தில் மணிமாலையும் அணிந்திருக்கிறான். அரையில்மட்டும் வேட்டியணிந்து வெற்றுடம்போடு இருக்கிறான். இடதுகையை இடது தொடைமேல் வைத்து, வலதுகையில் ஏதோ (பூ) பிடித்திருப்பதுபோலக் காணப்படுகிறான். இவனுக்கு வலது இடது புறங்களில் இவனுடைய மனைவியரான இராணிகள் நிற்கிறார்கள். காது

களில் மிகப்பெரிய பொற்குழைகளையும் தலையில் மகுடமும் அணிந்திருக்கிருர்கள். இந்த உருவத்துக்கு மேற்புறத்தில், பல்லவர் காலத்து எழுத்தினுல் ஸ்ரீசிம்மவிண்ண போத்ராதிராஜன் என்று கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ சிம்மவிஷ்ணு போத்ராதிராஜன் என்னும் அரசன் இவன் என்பதை இந்த எழுத்துக்களினுல் அறியலாம். போத்ராதிராஜன் என்ருல் போத்தராசன் என்பது பொருள். பல்லவர்களுக்குப் போத்தராசன், போத்தரசன் என்னும் பொதுப் பெயர் உண்டு.

57. **மகேந்திரவர்மன் :** இதற்கு எதிர்ப்புறத்தில் வடக்கு நோக்கியிருக்கும் சிற்ப உருவத்தில், ஓர் அரசன் தன்னுடைய இரண்டு மனைவியரான இராணிகளுடன் நின்றுகொண்டிருக்கிருன். பக்கத்தில் நிற்கும் அரசியின் வலதுகையைத் தன்னுடைய இடது கையினுல் பிடித்துக்கொண்டு, தனது வலது கைவிரலினுல் (வராகப்பெருமாளைச்) சுட்டிக்காட்டுகிருன். இவன், தலையில் குல்லாய்போன்ற நீண்ட மகுடம் அணிந்திருக்கிருன். காதுகளில் அணிந்துள்ள பொற்குண்டலங்கள் தோள்களின்மேல் தொங்க, கழுத்தில் மணிமாலை தரித்திருக்கிருன். அரையில்மட்டும் வேட்டியுடுத்து வெற்றுடம்பாக இருக்கிருன். இவனுக்கு இடது பக்கத்தில் நிற்கிற இரண்டு இராணிகளும் தலையில் மகுடம் அணிந்து இருக்கிருர்கள். ஓர் இராணிக்கு வலதுகாதில் கனமான குண்டலமும் இடதுகாதில் மிகப் பெரிய பொன் ஓலையும் காணப்படுகின்றன. மற்ருேர் இராணியின் வலக்காதில் மிகப்பெரிய பொன் ஓலையும் இடதுகாதில் கனமான குண்டலமும் காணப்படுகின்றன. இந்தச் சிற்ப உருவத்துக்கு மேலே பல்லவர் காலத்து எழுத்தினுல் ஸ்ரீ மஹேந்த்ர போத்ராதிராஜன் என்று கல்லில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது அஃதாவது இந்த உருவம் மகேந்திரவர்மனுடைய உருவம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே, இந்தச் சிற்ப உருவங்கள் முறையே சிம்ம விஷ்ணுவையும் அவன் மகன் (முதலாம்) மகேந்திர்வரமனையும் குறிக்கின்றன என்பது தெரிகிறது.

சில அபிப்பிராயங்கள்

ஆனுல், அரசாங்கத்துச் சாசன இலாகாவில் இருந்த காலஞ் சென்ற ராவ்பகதூர் H. கிருஷ்ண சாஸ்திரி என்பவர் இச் சிற்பங்களைப் பற்றி வேறு விதமாகக் கூறிச்சென்ருர். உட்கார்ந்திருக்கும் அரசன்

நரசிம்மவர்மன் I (வாதாபி கொண்டவன்) என்றும், எதிரில் நிற்கும் அரசன், அவனுடைய தகப்பனை மகேந்திரவர்மன் I என்றும் எழுதினர். இதற்குக் காரணம், இந்த எழுத்துக்கள் நரசிம்மவர்மன் I மகனை பரமேசுவரவர்மன் I காலத்து எழுத்துக்களைப் போல இருக்கின்றனவாம். ஆகையால், பரமேசுவரவர்மன் தன் தகப்பனை நரசிம்மவர்மனையும், தன் பாட்டனை மகேந்திரவர்மனையும் சிற்ப உருவமாக அமைத்தானாம்.

இதில் இவர் பெரிய தவறு செய்கிறார். சிற்பத்தின் மேற் புறம் எழுதப்பட்டிருப்பது ஸ்ரீ சிம்மவிண்ண போத்ரா திராசன் என்பது. சிம்ம விஷ்ணு என்னும் பல்லவ அரசனை இது குறிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், கிருஷ்ண சாஸ்திரி, சிம்மவிஷ்ணு என்னும் பெயரை நரசிம்மவிஷ்ணு என்று மாற்றுகிறார். மாமல்லனாகிய முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்கும், ராஜசிம்மனாகிய இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுக்கும் நரசிம்மவிஷ்ணு என்னும் பெயர்கள் உண்டாம். நரசிம்மவிஷ்ணு என்னும் பெயர் சுருக்கமாகச் சிம்மவிஷ்ணு என்றும் கூறப்படுமாம். ஆகவே இந்தச் சிற்பத்தின் மேற்புறத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள சிம்ம விஷ்ணு என்பது நரசிம்மவிஷ்ணு என்பவனை, அஃதாவது வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மனைக் குறிக்கிறது, என்று எழுதுகிறார். இவர், சிம்மவிஷ்ணுவை நரசிம்ம விஷ்ணுவாக்குகிறார். பல்லவ சாசனங்களில் சிம்மவிஷ்ணுவை நரசிம்ம விஷ்ணு என்றும், நரசிம்மனைச் சிம்மவிஷ்ணு என்றும் கூறப்படவில்லை.

இந்தச் சிற்பத்துக்கு எதிரில் நிற்பதுபோல அமைத்துள்ள சிற்பம் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன் தந்தை முதலாம் மகேந்திரவர்மன் உருவம் என்றும் கூறுகிறார்.[1]

வேறுசில ஆராய்ச்சிக்காரர்கள், உட்கார்ந்திருக்கும் சிற்பம் சிம்ம விஷ்ணு (வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மனுடைய பாட்டன்) என்றும் நிற்கும் உருவம் சிம்மவிஷ்ணுவின் மகன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் என்றும் சான்று காட்டி எழுதினார்கள். கிருஷ்ணசாஸ்திரி சொல்வது போல, உட்கார்ந்திருக்கும் உருவம் நரசிம்மவர்மனும், நிற்கும் உருவம்

---

1. P P 3 and 4. Two Statues of Pallava Kings and Five Pallava Inscriptions in a Rock-temple at Mahabalipuram H. Krishna Sastri, M. A S. No. 26.

அவன் தகப்பனுன மகேந்திரவர்மனுமானல் மகனை உட்காரவைத்தும் தகப்பனை நிற்கவைத்தும் சிற்ப உருவங்களை அமைக்கமாட்டார்கள்; அது இந்திய நாட்டு வழக்கம் அல்ல. ஆகவே, சாஸ்திரி கூறுவதுபோல உட்கார்ந்த உருவம் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன் உருவம் அல்ல, அவன் பாட்டனுன சிம்மவிஷ்ணுவின் உருவம். நின்றுகொண்டிருப்பது சிம்மவிஷ்ணுவின் மகனுன முதலாம் மகேந்திரவர்மன் உருவம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினுர்கள். இதற்குள் கிருஷ்ணசாஸ்திரி காலஞ் சென்றுவிட்டார்.

பிறகு, அரசாங்கத்துச் சாசன இலாகாவைச் சேர்ந்த ராவ்பகதூர் சி. ஆர். கிருஷ்ணமாசார்லு அவர்களும் வி. வெங்கடசுப்ப அய்யர் அவர்களும் சேர்ந்து வெளியிட்ட தென்னிந்திய சாசனங்கள் பன்னிரண்டாம் பகுதியில்[1] இந்தச் சிற்பங்களைப்பற்றி எழுதியிருக்கிருர்கள். இவர்கள், உட்கார்ந்திருக்கும் சிற்ப உருவம நரசிம்மவிஷ்ணு (நரசிம்மவர்மன்1) என்றும், நிற்கும் உருவம் அவன்மகன் இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் (கிருஷ்ண சாஸ்திரி கூறுவதுபோல முதலாம் மகேந்திரவர்மன் அல்லன்) என்றும் எழுதியிருக்கிருர்கள். அஃதாவது, தகப்பனுகிய முதலாம் மகேந்திரவர்மனை நிற்பதுபோலவும் அவன் மகன் முதலாம் நரசிம்மவர்மனை உட்கார்ந்திருப்பதுபோலவும் சிற்பம் அமைத்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதற்கு விடைகூறுவதுபோல இவர்கள், உட்கார்ந்திருப்பவன் வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மன்தான், ஆனுல், நின்றுகொண்டிருப்பவன் அவன் தகப்பனுன மகேந்திரவர்மன் அல்லன் அவன் மகனுன இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் என்று எழுதியிருக்கிருர்கள்.[2] அன்றியும் நிற்பதுபோன்ற சிற்பத்தின் போட்டோ படத்தை இந்நூலில் அமைத்து அதன்கீழ் ''இரண்டாம் மகேந்திரவர்மனும் அவனுடைய இராணிகளும்'' என்று எழுதி வைத்துவிட்டார்கள்.

முடிவு என்ன?

வெறும் எழுத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு காலத்தை ஆராய்வது பல தவறுகளுக்கு இடமாகிறது. சாசனத்தில் சிம்மவிஷ்ணு என்றிருப்பதை இவர்கள் தங்கள் விருப்பம்போல நரசிம்மவிஷ்ணு என்று

1. S. I. I. Vol. XII, The Pallavas.
2. do. Introduction, Vol III and Page 16.

மாற்றுவது ஏன்? பிறகு நரசிம்மவிஷ்ணுவை நரசிம்மவர்மன் என்று மாற்றுவது ஏன்? இவர்களுக்கு முன்பு சிம்மவிஷ்ணு என்னும் அரசன் பல்லவ பரம்பரையில் இருந்ததை இவர்கள் ஏன் கருதவில்லை?

இந்தக் குகைக்கோயிலில் உள்ள இந்த உருவங்களில் உட்கார்ந் திருப்பது சிம்மவிஷ்ணுவையும் நின்றிருப்பது அவன் மகனான முதலாம் மகேந்திரவர்மனையும் காட்டுகின்றன என்பதே அறிஞர்கள் கண்ட முடிபு

மேலும், இந்தக் குகைக்கோயிலை அமைத்தவன் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் என்றும், இதற்குச் சான்று பிற்காலத்துச் சோழனாகிய இராஜேந்திரதேவன் காலத்துச் சாசனம் இந்தக் குகைக்கோயிலைப் பரமேசுவர மகா வராக விஷ்ணுக்கிருகம் என்று கூறுவதையும் காட்டு கிறார்கள். பரமேசுவர மகா வராகம் என்பதற்குப் பரமேசுவரனாகிய மகா வராகம் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். பரமேசுவரவர்மனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதா யிருந்தால் பரமேசுவரவர்ம மகா வராக விஷ்ணு கிருகம் என்று பெயர் இருக்கவேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு பெயர் இல்லை. எனவே ஐயத்திற்கும் மறுப்புக்கும் இடமான சிலவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு இவர்கள் இவ்வாறு எல்லாம் எழுதுவது குழப்பத் துக்குக் காரணமே தவிரத் தெளிவையும் உண்மையையும் தெரிவிப்பதாக இல்லை.

இந்தக் கோயிலில் இருக்கிற ஏனைய சிற்ப உருவங்களைப்பற்றி (வராகப்பெருமாள், கொற்றவை, கஜலக்ஷ்மி, திருமால், நான்முகன், கங்காதரமூர்த்தி) முன்னமே கூறியுள்ளேன்.

அ. தேவார ஆராய்ச்சி[1]

1. இயற்கைக் காட்சிகள்

ஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரப் பதிகங்களில் ஆங்காங்கே இயற்கைக் காட்சிகளைக் கூறுகிறார். ஒவ்வோர் ஊரிலும் இவர் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டது கண்டபடியே கூறுகிறார். சில இடங்களில் அக் காட்சிகளை உருவகப்படுத்திக் கூறுகிறார். இவர் அமைத்துக் காட்டிய சொல் ஓவியங்களை வர்ண ஓவியங்களாகத் தீட்டினால் அவை, இயற்கை யழகு வாய்ந்த அழகுள்ள படங்களாக அமையும். அவர் கூறிய சொல் ஓவியச் சித்திரக் காட்சிகளைக் கீழே தருகிறோம். அவற்றைப் படித்து அப் படங்களை அகக் காட்சியிலே கண்டு களிக்கலாம்.

''செய்யருகே புனல்பாய வோங்கிச்
செங்கயல் பாயச் சிலபலர்த்தேன்
கையருகே கனிவாழை யீன்று
காலெலாங் கமழ் காட்டுப்பள்ளி.''

''தலையவிழ் தண்ணிற நீலம் நெய்தல்
தாமரை செங்கழுநீரும் எலாம்
கலையவிழுங் குழலார் கடியக்
காதலிக்கப்படுங் காட்டுப்பள்ளி.''

''பொன்னியல் தாமரை நீலம் நெய்தல்
போதுகளால் பொலிவெய்து பொய்கைக்
கன்னியர் தாங்குடை காட்டுப்பள்ளி.''

''தெங்குயர் சோலைசேர் ஆலை சாலி
திளைக்கும் விளைவயல் சேரும் பொய்கை.''

---

1. இங்கு ஞானசம்பந்தர் தேவாரம் மட்டும் ஆராயப்படுகிறது. இவர்காலத்திலிருந்த நாவுக்கரசர் தேவாரம், இந் நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள மகேந்திரவர்மன் என்னும் நூலில் ஆராயப்பட்டிருக்கிறது.

"வண்தாமரை மலர்மேல் மடஅன்னம் நடைபயில
வெண்தாமரை செந்தாது உதிர் வீழிமிழலை."

"பங்கயங்கள் மலரும் பழனத்துச்
செங்கயல்கள் திளைக்கும் திருப்புன்கூர்."

"நீருள் கயலும் வயல்வாளை வராலொடு
ஆரும் புனல் அன்பிலாலந் துறை."

"குரவம் சுரபுன்னையும் வன்னி மருவும் மயிலாடுதுறை."

"சங்கமதார் குறமாதர் தங்கையில் மைந்தர்கள் தாவிக்
கங்குலின் மாமதி பற்றுங் கற்குடி மாமலை."

"மருங்களியார் பிடிவாயில் வால்வெதிரின் முளைவாரிக்
கருங்களியானை கொடுக்கும் கற்குடிமாமலை"

"கார்க்கொள் கொடிமுல்லை குருந்தமேறிக் கருந்தேன் மொய்த்து
ஆர்க்கும் பழையனூர்."

"தவழுங் கொடி முல்லை புறவம்சேர நறவம்பூத்து
அவிழும் பழையனூர்."

"நடையடைந்த களைகளாகச் செழுங்கழுநீர் மலர்கள்
செய்யடைந்த வயல்கள் சூழ் சிரபுரம்."

"அந்தலாய மல்லிகையும் புன்னை வளர்குரவின்
பந்தலாரும் பட்டினத்துப் பல்லவனீச்சரம்."

"ஈளைப்படுகிலையார் தெங்கிற்குலையார் வாழையின்
பாளைக் கமுகின் பழம்வீழ் சோலைப் பழனநகர்."

"வண்தாமரையின் மலர்மேல் நறவமது வாய்மிக உண்டு
பண்தான் கெழும வண்டுயாழ் செய்யும் பழனநகர்."

"வெஞ்சொற் பேசும் வேடர் மடவார் இதணமது வேறி
அஞ்சொற் கிளிகள் ஆயோவென்னும் அண்ணாமலை."

"கனைத்த மேதி காணாது ஆயன் கைமேல்குழல் ஊத
அனைத்துஞ் சென்று திரளும் சாரல் அண்ணாமலை."

"பொன்தாழ் கொன்றை செருந்தி புன்னை பொருந்து செண்பகம்
சென்றார் செல்வத் திருவார் நறையூர்ச் சித்தீச்சரம்."

"குயில்ஆர் கோலமாதவிகள் குளிர்பூஞ் சுரபுன்னை
செயிலார் பொய்கை சேரும் நறையூர்ச் சித்தீச்சரம்."

"பூவார் பொய்கை அலர்தாமரை செங்கழுநீர், புறவெலாம்
கூவார் குயில்கள் ஆலும்மயில்கள் இன்சொல் கிளிப்பிள்ளை
காவார் பொழில் சூழ்ந்து அழகார் குடந்தைக் காரோணம்."

"கானமான் வெருவுறக் கருவிரல் ஊகம் கடுவனொடு உகளும்ஊர்,
கற்கடுஞ்சாரல் ஏனமான் உழிதரும் இலம்பையங் கோட்டூர்."

"மைச்செறி குவளை தவளைவாய் நிறைய
மதுமலர்ப் பொய்கையில் புதுமலர் கிழியப்
பச்சிறவு எறிவயல் வெறிகமழ் காழிப்பதி."

"கருமைகொள் வடிவொடு சுனைவளர் குவளைக்
கயலினம் வயல்இள வாளைகள் இரிய
எருமைகள் படிதர இளவனமாலும் இடைச்சுரம்."

"குரவம் சுரபுன்னை குளிர் கோங்கு இளவேங்கை
விரவும் பொழில் அந்தண் வீழிமிழலை."

"செல்வமல்கு செண்பகம் வேங்கை சென்றேறிக்
கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பீனும் குற்றாலம்."

"பெருந்தண் சாரல் வாழ் சிறைவண்டு, பெடைபுல்கிக்
குருந்தம் ஏறிச் செவ்வழிபாடும் குற்றாலம்."

"அள்ளல்விளை கழனி அழகார் விரைத்தாமரை மேலன்னம்
புள்ளினம் வைகி எழும் புகலிப்பதி."

"மாதவி வான் வகுளமலர்ந்தும் விரைதோயவாய்ந்த
போதலர் சோலைகள் சூழ் புகலிப்பதி."

"செங்கயல் நின்றுகளும்செறுவில் திகழ்கின்ற சோதிப்
பங்கயம் நின்றலரும் வயல்சூழ்ந்த பாதாளேச்சரம்."

"இஞ்சாயல் இளந்தெங்கின் பழம்வீழ
இளமேதி யிரிந்தங் கோடிச்
செஞ்சாலிக் கதிர் உழக்கிச் செங்கமல
வயல்படியுந் திருவையாறு."

"மூத்தாறு,
வகையாரும் வரைப்பண்டம் கொண்டு இரண்டு
கரையருகும் மறிய மோதித்
தகையாரும் வரம்பிடறிச் சாலிகழுநீர்
குவளை சாயப் பாய்ந்து
முகையார் செந்தாமரைகள் முகமலர
வயல்தழுவும் மூதுகுன்றம்."

"குருந்தம் மல்லிகை கோங்குமாதவி நல்லகுராமாவிற்
திருந்து பைம்பொழில் கச்சி யேகம்பம்."

"கோலமாய்க் கொழுந்தீன்று பவளம் திரண்டதோர் ஆலமரம்."

"நீலம் நெய்தல் நிலவி மலரும் சுனை, நீடிய
சேலும் ஆலுங்கழனி வளம் மல்கிய சிக்கல்."

"வாளையும் கயலும் மிளிர் பொய்கை
வார்புனற்கரை அருகெலாம் வயல்
பாளையொண் கமுகம் புறவார் பனங்காட்டூர்."

"அந்தண்மாதவி புன்னை நல்லவசோகமும் அரவிந்தம் மல்லிகை
பைந்தண் நாழல்கள்சூழ் புறவார் பனங்காட்டூர்."

"பாசித்தடமும் வயலும் சூழ்ந்த பாசூர்."

"வெண்தாமரைமேல் கருவண்டுயாழ்செய் வெண்காடு."

"கள்ளார் நெய்தல் கழுநீர் ஆம்பல் கமலங்கள்
புள்ளார் பொய்கைப் பூப்பல தோன்றும் புத்தூர்."

"கொம்பார் குரவு கொகுடி முல்லை குவிந்தெங்கும்
மொய்ம்பார் சோலை வண்டுபாடும் முதுகுன்று."

"கயல்வளாவிய கழனிக் கருநிறக் குவளை கண்மலரும்
வயல்வளாவிய புகலூர் வர்த்தமானீச்சரம்."

"செய்யில் வாளைகளோடு செங்கயல் குதிகொளும் புகலூர்."

"சேறும் வாளையும் கயலும் செறிந்துதன் கிளையொடுமேய
ஆலுஞ்சாலி நற்கதிர்கள் அணிவயற்காழி நன்னகர்."

"துள்ளிவாளை பாய்வயல், சுரும்புலவும் நெய்தல்வாய்,
அள்ளல் நாரை ஆரல் வாரும் அந்தண் ஆரூர்."

"செருந்தி ஞாழல் புன்னை வன்னி செண்பகம் செழுங்குரா
அரும்பு சோலை வாசம் நாறும் அந்தண் ஆரூர்."

"முறித்து மேதிகள் கரும்பு தின்று வாவியின் மூழ்கிட இளவாளை
வெறித்துப் பாய்வயல் சிரபுரம்."

"செம்பொனார்தரு வேங்கையுஞாழலுஞ் செருந்தி செண்பகமானைக்
கொம்புமாரமு மாதவி சுரபுனை குருந்தலர்போந்துந்தி
அம்பொனேர்வரு காவிரிவடகரை மாந்துறை."

"கோங்கு செண்பகம் குருந்தொடு பாதிரி குரவிடை மலருந்தி
ஓங்கி நீர் வரு காவிரிவடகரை மாந்துறை."

"நறவ மல்லிகை முல்லையு மௌவலு நாண்மலரவை வாரி
யிறவில் வந்தெறி காவிரி வடகரை மாந்துறை."

"மடையின் நெய்தல் கருங்குவளை செய்ய மலர்த்தாமரை
புடைகொள் செந்நெல் விளைகழனி மல்கும் புகலூர்."

"தெண்டைபாய மடுவில் உயர் கேதகை மாதவி
புண்டரீக மலர்ப் பொய்கை நிலாவும் புகலி."

"கண்டலும் ஞாழலும் நின்று பெருங்கடல் கானல்வாய்ப்
புண்டரீகம் மலர்ப் பொய்கை சூழ்ந்த புனவாயில்."

"ஞாழலும் செருந்தியும் நறுமலர்ப் புன்னையும்
தாழை வெண்குருகு அயல் தயங்கு கானல்."

"குரவமர் சுரபுன்னை கோங்கு வேங்கைகள்
விரவிய பொழிலணி விசய மங்கை."

"கோங்கமே குரவமே கொன்றையும் பாதிரி
மூங்கில் வந்தணை தரும் முகலியின் கரை."

"கரும்பும் செந்நெலும் காய்கமுகின் வளம்
நெருங்கு தண்டலை நீணெறி."

"பாய்திமிலர் வலையோடு மீன்வாரிப் பயின்றெங்கும்
காசினியில் கொணர்ந்தட்டுங் கைதல்சூழ் கழிக்கானல்."

"பானிலவும் பங்கயத்துப் பைங்கானல் வெண்குருகு
கானிலவும் மலர்ப்பொய்கை கைதல்சூழ் கழிக்கானல்."

"கோங்கமே குரவமே கொழுமலர்ப்
புன்னையே கொகுடி முல்லை
வேங்கையே ஞாழலே விம்மு பாதிரி
களேவிரவி யெங்கும்
ஓங்குமா காவிரி வடகரை யடை
குரங்காடு துறை."

"குருந்துயர் கோங்கு கொங்கு கொடிவிடு
முல்லை மல்லிகை செண்பகம் வேங்கை,
கருந்தடங் கண்ணின் மங்கைமார்
கொய்யும் கழுமல நகர்."

"தேங்கொள் பூங்கமுகு தெங்கு இளங்கொடிமாச்
செண்பகம் வண்பலா இலுப்பை,
வேங்கை பூமகிழ் ஆல் வெயில்புகா வீழிமிழலை."

"இஞ்சிக் கேகதலிக் கனி விழக் கமுகின்
குலையொடும் பழம் விழத் தெங்கின்,
மிஞ்சுக்கே மஞ்சுசேர் பொழில் வீழிமிழலை."

"தேனூர்ந்தெழு கதலிக்கனி உண்பான் திகழ்மந்தி
மேநோக்கி நின்றிரங்கும் பொழில்."

"தவமுயல்வோர் மலர்பறிப்பத் தாழவிடு
கொம்புதைப்பக் கொக்கின் காய்கள்
கவணெறிகல்போற் சுனையின் கரைசேரப்
புள்ளிரியுங் கழுமலமே."

2. உவமைகள்

ஞானசம்பந்தர் தம்முடைய பாடல்களில் சிற்சில இடங்களில் அழகான உவமைகளை நயமாகக் கூறுகிறார். அப் பகுதிகள் சில வருமாறு:

ஒரு பூம்பொழிலிலே வண்டு ரீங்காரஞ் செய்து இசை பாடிக் கொண்டிருக்க, அங்கு ஒரு மயில் தனது தோகையை விரித்து ஆடிக் கொண்டிருக்க, பொன்போன்ற தாதுகள் நிறைந்த மலரைப் புன்னை மரம் பூத்திருந்தது. இந்தக் காட்சி, அரங்கத்திலே இசைப்பாட்டிற்கு

ஏற்ப நடனமாது ஒருத்தி நாட்டியம் ஆட, அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர் அவளுக்குப் பொன்னைத் தாராளமாக வழங்குவது போல இருந்தது என்று உவமை கூறுகிறார் ஞானசம்பந்தர்.

''மாதவி மேயவண்டு இசைபாட மயில் ஆடப்
போது அலர் செம்பொன் புன்னை கொடுக்கும் புறவம்.''

பொய்கைகளில் தாமரை குமுதம் குவளை நெய்தல் ஆகிய மலர்கள் பூத்து மலர்ந்திருப்பது, தாமரைப்பூ மகளிரின் முகம் போலவும் செங்குமுதம் வாய் போலவும் குவளையும் நெய்தலும் கண்கள் போலவும் காணப்பட்டன என்று உவமை கூறுகிறார்:

''வாவி தொறும் வண்கமலம் முகங்காட்டச்
செங்குமுதம் வாய்கள் காட்டக்
காவியிருங் கருங்குவளை கருநெய்தல்
கண்காட்டும் கழுமலமே.''

மகளிரின் முகத்துக்கும் வெண்ணகைக்கும் கருங் கண்ணுக்கும் செவ்வாய்க்கும் இன்னொரு உவமை கூறுகிறார்:

''கொழுந் தரளம் நகைகாட்ட கோகனகம்
முகங்காட்டக் குதித்து நீர்மேல்
விழுந்த கயல் விழிகாட்ட விற்பவளம்
வாய்காட்டும் மிழலை யாமே.''

வயலைச் சார்ந்த ஒரு நீர் நிலையிலே தாமரைப் பூ பூத்திருந்தது. அந்தப் பூவின்மேலே ஓர் இளம் அன்னப்பறவை அமர்ந்திருந்தது. பூவிற்கு மேலே உயர்ந்து நீண்டு வளர்ந்திருந்த ஒரு தாமரை இலை குடைபிடிப்பது போல நின்றது. அருகிலே வளர்ந்திருந்த செந்நெற் கதிர் பூவின் அருகில் காற்றினாலே அசைந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் காட்சி, அரசிளங்குமரன் ஒருவன் கொற்றக்குடையின் கீழே பொன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்க, தாதிப் பெண்கள் சாமரை வீசிக் கொண்டிருப்பது போலக் காணப்பட்டது என்று உவமை கூறுகிறார்:

''செறியிலைத் தாமரைத் தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும்
இலைக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்
வெறிகதிர்ச் சாமரை யிரட்ட இளவன்னம்
வீற்றிருக்கும் மிழலை யாமே.''

கடற்கரையை யடுத்த ஒரு கானல் கழியின் ஓரத்திலே அடர்ந்து வளர்ந்த தாழம் புதரில் தாழம்பூ பூத்திருந்தது. அதன் அருகில் தண்ணீரிலே தாமரை மலர் அலர்ந்திருந்தது. அக் கழியில் வாழும் கெண்டைமீன் அவ்விடத்திற்கு வந்தபோது, தண்ணீரில் காணப்படுகிற தாழம்பூவின் நிழல் ஒரு பறவைபோல் தோன்ற அதைக் கண்டு கெண்டைமீன் அச்சங்கொண்டு தாமரைப் பூவின் கீழே ஓடி ஒளிந்தது. கெண்டை மீனின் அறியாமையைக் கண்ட கழிக்கரையில் கிடந்த முத்துக்களும் சிப்பிகளும் நகைப்பது போலத் தோன்றின என்று கூறுகிறார்:

> "மடல் விண்ட முடத்தாழை மலர்நிழலைக் குருகென்று
> தடமண்டு துறைக்கெண்டை தாமரையின் பூ மறையக்
> கடல் விண்ட கதிர் முத்தம் நகை காட்டுங் காட்சியதே."

குடவாயில் தோட்டத்திலே வாழை மரங்களின் மஞ்சள் நிறமான வாழைப்பழங்கள் பொன் காய்த்தது போலவும், பாக்கு மரங்களின் செந்நிறமாகப் பழுத்த காய்கள் பவழம் காய்த்தது போலவும் தோன்றின என்பதை,

> "குலைவாழை கமுகம் பொன் பவளம் பழுக்கும் குடவாயில்"

என்று கூறுகிறார்.

புங்கமரத்தின் பூக்கள் தரையில் உதிர்ந்து கிடப்பது நெல் பொறியைச் சிதறியிருப்பது போலத் தோன்றிற்று என்றும், கோங்கு மலர் பொன் பூத்தது போல மஞ்சள் நிறமாக இருந்தது என்றும், பசுமையான இலைகளுக்கு இடையிலே செந்நிறமான ஆலங்காய்கள் காய்த்திருப்பது திரண்ட பவளங்களைப் போல இருந்தன என்றும் உவமை கூறுகிறார்:

> "பொரியேர் புன்கு சொரி பூஞ்சோலை."

> "பொன்போதலர் கோங்கோங்கு சோலை."

> "கோலமாய்க் கொழுந்து ஈன்று பவளம்
> திரண்டதோர் ஆலமரம்."

பாம்பின் வாயிலே அகப்பட்ட சிறு தேரையின் வாயில் உள்ள பறவை புதரிலேயுள்ள பூவின் தேனைச் சுவைத்து இன்புற்றதுபோல நோய், மூப்பு, சாக்காடு என்பவைகளினால் பிணிப்புண்டுள்ள இந்த உடம்பு சிற்றின்பத்தை விரும்புகிறது என்று கூறுகிறார்:

"செடிகொள் நோயாக்கையைப் பாம்பின் வாய்த்
தேரைவாய்ச் சிறுபறவைக்
கடிகொள் பூந்தேன் சுவைத்தின் புறலாமென்று
கருதினாயே....................."

கழிக்கரையில் தாழம்புதரின் அருகே நின்றிருந்த ஒரு கொக்கு தாழைமடல் தொங்குவதைத் தன் மனைவியாகிய கொக்கு என்று கருதி அதைத் தழுவிற்றும்!

"ஏழை வெண் குருகயலே யிளம்பெடை தனதெனக் கருதித்
தாழை வெண் மடல்புல்குந் தண்மறைக் காடு."

ஆண் அன்னப் பறவை பெண் அன்னத்துடன் தாமரைப் பூவின் மேலே அமர்ந்திருப்பதும் அருகிலே நின்ற நெற்கதிர்கள் காற்றில் அசைவதும் ஆன காட்சி, அரசனும் அரசியும் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்க அவர்களுக்கு இருபுறத்திலும் மங்கையர் சாமரை வீசுவது போலிருந்தது என்று கூறுகிறார்:

"தலையவிழ் கமலத் தவிசின் மேல் அன்னம்தன்
இளம்பெடை யொடும் புல்கி
விளைகதிர் கவரிவீச வீற்றிருக்கும்."

3. சிறுத்தொண்டர்

ஞானசம்பந்தர் "சிறுத்தொண்டரை"க் குறிப்பிடுகிறார். சிறுத்தொண்டர் என்பது சிறுத்தொண்ட நாயனாராகிய பரஞ்சோதியாரை அன்று. அவரைத் தவிர்த்து வேறு சிறுத்தொண்டரையும் குறிப்பிடுகிறார். செங்காட்டங்குடியில் கணபதீச்சரம் அமைத்துத் திருத்தொண்டு செய்து வந்த பரஞ்சோதியாராகிய சிறுத்தொண்ட நாயனாரை ஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரப் பதிகத்தில் கூறுவது யாவரும் அறிவர். அந்தச் சிறுத்தொண்டர் நரசிம்மவர்மனின் யானைப் படைத்தலைவராக இருந்து, வாதாவி நகரத்திற்குச் சென்று போர்புரிந்தார் என்றும், பின்னர் அரசரது ஊழியத்தை விட்டுப் பக்தியில் ஈடுபட்டு இருந்தார் என்றும், அவருடன் ஞானசம்பந்தரும் அப்பரும் நட்புக்கொண்டிருந்

தனர் என்றும் முன்னமே கூறியுள்ளோம். ஞானசம்பந்தர் அவரைத் தமது திருப்பதிகங்களில் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

"பொடிநுகரும் சிறுத்தொண்டர்க் கருள் செய்யும் பொருட்டாகக்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதீச் சரத்தானே"

என்றும்,

"செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டன்"

என்றும்,

"செருவடிதோட் சிறுத்தொண்டல்"

என்றும்,

"சீராளன் சிறுத்தொண்டன்"

என்றும்,

"சிறப்புலவன் சிறுத்தொண்டன்"

என்றும்,

"வெந்த நீறணி பார்பன் சிறுத்தொண்டன்"

என்றும் கூறுகிறார்.

இந்தச் சிறுத்தொண்டரைத் தவிர வேறு சிறுத்தொண்டர்களையும் ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார். அவர் கூறுவது இது :

"வணங்கும் சிறுத்தொண்டர் வைகலேத்தும் வாழ்த்தும் கேட்டு
அணங்கும் பழையனூர் ஆலங்காட்டெம் அடிகளே."

"வெள்ளமெல்லாம் விரிசடை மேலோர் விரிகொன்றை
கொள்ளவல்லான் குரைகழல் ஏத்தும் சிறுத்தொண்டர்
உள்ளமெல்லாம் உள்கின்றுங்கே உடனுடும்
கள்ளம் வல்லான் காதல்செய் கோயில் கழுக்குன்றமே."

"பழகவல்ல சிறுத்தொண்டர் பாவின்னிசை
குழகரென்று குழையா வழையாவரும்
கழல்கொள் பாடலுடையார் கருகாவூரெம்
அழகர் வண்ணம் அழலும் அழல்வண்ணமே."

இப் பாடல்களில் கூறப்படுகிற சிறுத்தொண்டர் என்பவர் யாவர்? அவர் ஏன் சிறுத்தொண்டர் என்று கூறப்படுகின்றனர்? என்பன ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இதனை ஆராயவேண்டுவது அறிவுடையவர் கடனாகும்.

4. கழியில் மீன்பிடித்தல்

பௌத்தப் பள்ளிகளையடுத்த கழிகளிலே பௌத்தத் துறவிகளில் சிலர் ஒருவருமறியாமல் மீன்பிடித்த செய்தியை ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார். துறவிகளுக்குரிய சீலங்களில் உயிர்களைக் கொல்ல கூடாது என்பதும் ஒன்று. பௌத்தத் துறவிகளில் சிலர் இவ்வாறு உயிர்க்கொலை செய்து வந்தது பௌத்த ஒழுக்கத்துக்குப் புறம்பானது. ஒவ்வொரு சமயத்திலும் கால வேறுபாட்டினாலே சிற்சிலர் சமய ஒழுக்கத்தைத் தவறி நடப்பது உண்டு. அவ்வாறு தவறி நடந்த செய்தியை ஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

> "கடுக்கள் தின்று கழிமீன் கவர்வார்கள்"

என்றும்,

> "கழிக்கரைப் படுமீன் கவர்வார்"

என்றும்,

> "கழியருகு பள்ளியிடமாக வடுமீன்கள் கவர்வாரும்"

என்றும், பௌத்தத் துறவிகள் மீன்பிடித்த செய்தியைக் கூறுகிறார். சமண சமய நூலாகிய நீலகேசி உரையிலும் பௌத்தர் கழிகளிலே மீன்பிடித்த செய்தி கூறப்படுகிறது.

5. அரசரைப்பற்றிய செய்திகள்

சம்பந்தர் காலத்துக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, சங்க காலத்தின் கடைசியில் இருந்த செங்கணசோழனை இவர் தமது தேவாரத்தில் சிற்சில இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். அவரைத் தவிர, வெங்குரு, சிரபுரம், புறவம், சண்பை என்னும் வேறு பெயர்களையுடைய சீகாழியில் இவர் காலத்துக்கு முன்பு அரசாண்ட சில அரசர்களின் பெயரைக் கூறுகிறார். அவ்வரசர்கள் தருமன், சிலம்பன், தேர்வலவன், சண்டன், நந்தன் என்பவர்கள்.

> "செங்கோல் நடாவிப் பல்லுயிர்க்குஞ் செய்வினை மெய்தெரிய
> எங்கோத் தருமன் மேவியாண்ட வெங்குரு மேயவனே."

"தலையாய்க் கிடந்திவ் வையமெல்லாந் தன்னதோராணை நடாய்ச்
சிலையால் மலிந்த சீர்ச்சிலம்பன் சிரபுர மேயவனே."

"ஒருதேர் கடாவி ஆரமருள் ஒருபது தோள்தொலையப்
பொருதேர் வலவன் மேவி யாண்ட புறவமர் புண்ணியனே."

"தவர்செய் நெடுவேல் சண்டனுளச் சண்பை யமர்ந்தவனே."

"நட்டார் நடுவே நந்தனுள நல்வினையா லுயர்ந்த
கொட்டாறுடுத்த தண்வயல்சூழ் கொச்சை யமர்ந்தவனே."

இதில் கூறப்படுகிற தருமன், சிலம்பன், தேர்வலவன், சண்டன், நந்தன் என்பவர் யாவர்? சோழநாட்டை யாண்ட இவர்கள் சோழ அரசரா, பல்லவ அரசரா அல்லது வேறு குலத்து அரசரா? என்பது தெரியவில்லை. இதில் தேர்வலவன் என்பவன் ஐந்து பகையரசரின் (ஒருபது தோள்களை) அழித்தான் என்று கூறப்படுகிறான். அந்தப் பகை யரசர் யாவர்?

திருமூக்கீச்சரக் கோயிலைக் கட்டியமைத்தவர் சேர சோழ பாண்டியர் என்று கூறுகிறார். "தென்னவன் கோழியெழில் வஞ்சியும் ஓங்கு செங்கோலினன் செய்த மூக்கீச்சரம்" என்றும், "வடமனீடு புகழ்ப் பூழியன் தென்னவன் கோழிமன்" செய்த மூக்கீச்சரம் என்றும், "அந்தணமாதன னேரியன் செம்பிய னாக்கிய" மூக்கீச்சரம் என்றும், "சீரினலங்கொளிர் தென்னவன் செம்பியன் வில்லவன்" சேரும் மூக்கீச்சரம் என்றும் கூறுகிற இவர், மூவேந்தரின் கொடிகளையும் கூறுகிறார்.

"செருவிலாரும் புலி செங்கயல் ஆனையினான் செய்த
பொருவின் மூக்கீச்சரத்தெம் அடிகள்"

என்று கூறுகிறார். இதில் சோழருடைய புலிக் கொடியையும் பாண்டியருடைய மீன் கொடியையும் கூறி, சேரருடைய விற்கொடியைக் கூறாமல் ஆனைக் கொடியைக் கூறுகிறார். சேரர்களுக்கு யானைக் கொடியும் இருந்ததென்பது இதனால் தெரிகிறது. யானைக் கொடி எந்தக் காலத்தில் சேரர்களுக்குரியதாயிருந்தது என்பதை ஆராய்வது சரித்திர வரலாற்றுக்கு முக்கியமாகும். தென்னாட்டிலே யானை பொறித்த காசுகள் வழங்கி வந்தன என்று நாணய ஆராய்ச்சியாளர்கள்

(Numismatics) கூறுகிருர்கள். இவற்றை யாராய்வது தமிழ்நாட்டுச் சரித்திர வரலாற்ருசிரியர் கடமையாகும்.

சம்பந்தர் தமது காலத்திலோ அல்லது தமக்கு முற்பட்ட காலத்திலோ இருந்த பல்லவ மன்னர்களைத் தமது தேவாரத்தில் குறிப்பிடவில்லை. ஆனல், தமது காலத்திலிருந்த சோழ அரசனைக் குறிப்பிடுகிருர். அந்தச் சோழ மன்னன் பெயரைக் கூறவில்லை. நெடுமாறன் என்னும் கூன்பாண்டியன் மனைவியாராகிய பாண்டிமா தேவியராகிய மங்கையர்க்கரசியாரின் தந்தையாகிய சோழனை அவர் குறிப்பிடுகிருர்: அந்தச் சோழனை மணிமுடி தரித்துப் பெரிய இராச்சியத்தை யரசாண்டவன் என்று கூறுகிருர் :

"மண்ணெலாம் திகழ மன்னனுய் மன்னு
மணிமுடி சோழன்றன் மகளாம்
பண்ணினேர் மொழியாள் பாண்டிமாதேவி
பாங்கினுற் பணிசெய்து பரவும்"

ஆலவாய்த் திருக்கோயில் என்று கூறுகிருர். இது சரித்திரத்துக்கு முரண்பட்ட செய்தி. மங்கையர்க்கரசியின் தந்தையாரான சோழ அரசன், பல்லவ அரசருக்குக்கீழ் (மகேந்திரவர்மன் நரசிம்மவர்மனுக்குக் கீழ்) குறுநில மன்னனுக இருந்தார் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது.

ஞானசம்பந்தர், சமண சமயத்தவனுக இருந்த பாண்டியன் நெடுமாறனைச் சைவசமயத்தில் சேர்த்தனர் என்பதை முன்னமே கூறியுள்ளோம்.

6. பழமொழி, திருக்குறள்

ஞானசம்பந்தர் தம்முடைய தேவாரப்பதிகங்களில் எடுத்தாளும் பழமொழிகளும் திருக்குறளும் வருமாறு :—

"மடங்கொண்ட விருப்பியராய் மயங்கியோர் பேய்த் தேர்ப்பின்
குடங்கொண்டு நீர்க்குச் செல்வார்........................"

"தாமலார் போலவே தக்கனூர் வேள்வியை
ஊமனுர்தங் கனவாக்கினுன் ஒரு நொடி."

"எழுந்துவகை நலிந்துழலும் அவுணர்கடம்
புரமூன்றும் எழிற்கணுடி
உழுந்துருளுமளவையி னொள்ளெரி கொளவெஞ்
சிலை வளைத்தா னுறையுங் கோயில்."

"அகர முதலானை அணியாப்ப னூரானைப்
பகரு மனமுடையார் வினைபற்றறுப்பரே." (திருஆப்பனூர் ரு.)

"செடிகணோ யாக்கைப் பாம்பின்வாய்த்
தேரைவாய்ச் சிறுபறவைக்
கடிகொள் பூந்தேன் சுவைத்தின்
புறலாமென்று கருதினயே" (சம்பந்தர் II திருவாரூர் சு)

7 சமணமுனிவர் குன்றுகளில் தங்கியது

சமண முனிவர்கள் மலைக் குகைகளில் தங்கித் தவம் செய்து வந்தனர். மலைக் குகைகளுக்குப் பாழி என்பது பெயர். குன்றுகளிலுள்ள பாழிகளில் சமண முனிவர் தங்கியிருந்த செய்தி, அப் பாழிகளில் இப்போதும் காணப்படுகிற கற்படுக்கைகளினாலும், கல்வெட்டுச் சாசனங்களினாலும் தெரிகிறது. ஞான சம்பந்தரும் தமது தேவாரத்தில் "பாழியுறை வேழநிகர் பாழமணர்" என்று கூறுகிறார். அன்றியும், இவர் காலத்திலே மதுரை மாநகரத்தைச் சூழ இருந்த யானை மலை முதலிய மலைகளிலே சமணமுனிவர் இருந்த செய்தியையும் கூறுகிறார் :

"ஆனைமாமலை யாதியாய விடங்களில் பல அல்லல் சேர்
ஈனர்கட் கெளியேனலேன் திருவாலவாய் அரனிற்கவே"

என்று திருவாலவாய்ப் பதிகத்தில் கூறுகிறார். இவர் கூறுகிற யானை மலையாதியாய இடங்கள் என்பது மதுரையைச் சூழ்ந்துள்ள யானை மலை, நாகமலை, இடபமலை, சமணமலை முதலான எட்டு மலைகள். இந்த எட்டு மலைகளில் சமண முனிவர் இருந்தனர் என்பதைப் பெரியபுராணம், "எண்பெருங் குன்றத்து எண்ணாயிரஞ் சமணர்," என்று கூறுகிறது.

யானைமலை என்பது, யானை படுத்திருப்பதுபோல அமைந்த மலை. நாகமலை என்பது நாகப்பாம்பு படுத்திருப்பதுபோன்ற மலை. இயற்கையாக யானையும் நாகப்பாம்பும் போன்று அமைந்துள்ள இந்த மலைகளைப்

பற்றி இடைக்காலத்திலே சில கதைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. சமணர் தமது மந்திர சக்தியினாலே யானையை மலைப்பாம்பு விழுங்குவதுபோலக் காட்டிப் பாண்டிய அரசனை வசப்படுத்தினார்கள் என்பது ஒரு கதை. இந்தக் கதையைத் தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் தமது உரையில் குறிப்பிடுகிறார். இந்தக் கதை சமணர் மந்திர சக்தியுடையவர் என்பதைக் காட்டக் கற்பிக்கப்பட்டது போலும். ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இந்தக் கதை கற்பிக்கப்படவில்லை. அவர் காலத்தில் இக் கதை வழங்கியிருந்தால் இதனைத் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருப்பார். அவர் காலத்தில் இக் கதை வழங்காதபடியால், சமணர்கள் வசித்த யானைமலை முதலிய மலைகள் என்று மட்டும் கூறினார்.

இன்னும் பிற்காலத்தில் யானையைப் பாம்பு விழுங்கிய கதை வேறு விதமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. சமணர் தமது மந்திர சக்தியினால் யானையை யுண்டாக்கி, அதனை மதுரையை யழிக்கும்படி விட்டனர் என்றும் அதனைச் சிவபெருமான் நரசிங்க அம்பு எய்து கொன்றார் என்றும், பிறகு மலைப்பாம்பை யுண்டாக்கி, அனுப்ப அதனையும் அவர் அம்பு எய்து கொன்றார் என்றும் அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட யானையும் பாம்பும் மலையாக அமைந்து யானைமலை நாகமலை எனப் பெயர்பெற்றன என்றும் பிற்காலத்தில் கதைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. இக் கதைகளைத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் காணலாம்.

ஞானசம்பந்தர் காலத்துக்குச் சற்றேறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு யானைமலையிலிருந்த குகையில் வைணவர் நரசிங்கப் பெருமானை அமைத்தனர் என்னும் செய்தி அங்குள்ள கல்வெட்டுச் சாசனம் கூறுகிறது. யானைமலை முதலிய எண்பெருங் குன்றுகளைப் பற்றி இந் நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள சமணமும் தமிழும் என்னும் நூலில் காணலாம்.

பின்னிணைப்பு

க. மகாவம்சம் சஎ ஆம் அதிகாரம்

இலங்கைத்தீவின் வரலாற்றைக் கூறுகிற மகாவம்சம் என்னும் நூலின் பிற்பகுதியாகிய சூலவம்சம் என்னும் பகுதியில் சஎ ஆம் அதிகாரத்தில் மானவம்மனின் வரலாறு இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது :

"இந்த அரசன் (ஹத்த தாட்டன் II.) இறந்த பிறகு மானவம்மன்[1] அரசனானான். இவன் எந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்? இவன் யாருடைய மகன்? இவன் எப்படி அரசனானான்?

மஹாசம்மத குலத்தைச் சேர்ந்தவனும் அந்தக் குலத்து நல்ல குணங்களை வழிமுறையாகப் பெற்றவனும் தூபாராம விகாரையைக் கொள்ளையடித்தவனுமாகிய கஸ்ஸபனுடைய மகன் இவன். மலயராசனின்[2] மகளான சங்கமாளு என்பவளை மணஞ்செய்துகொண்டு அவளுடன் உத்திரதேசத்தில்[3] யாருக்குந் தெரியாமல் தனிமையாக வாழ்ந்து வந்தான். இந்தச் செய்தியை ஹத்த தாட்ட அரசன் ஒற்றரால் அறிந்து கொண்டபோது, இவன் ஜம்புத்தீவிற்குப் போய்[4] நாரசீஹன்[5] என்னும் அரசனையடைந்து தன்பெயரைக் கூறி அவனுடைய ஊழியத்தில் அமர்ந்தான். இவன் அந்த அரசனைப் பலவகையிலும் திருப்திசெய்தான். அரசனுடைய நட்பை நன்கறிந்துகொண்ட பிறகு இவன், தன் மனைவியை வரவழைத்துக்கொண்டு அங்கே (காஞ்சீபுரத்தில்) வாழ்ந்து கொண்டு இரவும் பகலும் அரசனுக்குத் தொண்டு செய்து

---

1. மானவம்மனைச் சிங்களமொழியில் மஹலா - பானோ என்று கூறுகின்றனர்.

2. மலயராசன் - மலையநாட்டின் அரசன். மலையநாடு என்பது இலங்கையின் நடுவில் உள்ள மலைப்பிரதேசம்.

3. உத்திரதேசம் என்பது இலங்கையின் வடபகுதி; நாக நாடு என்பது இதன் பழைய பெயர்.

4. ஜம்புத்திவு - பாரதநாடு; இந்தியாதேசம்.

5. நாரசிஹன் - நரசிம்மவர்மன், மாமல்லன்.

கொண்டிருந்தான். நாடு முழுவதையும் அரசாண்ட கண்டு வெட்டி[1] அரசன், இவன் செய்யும் ஊழியத்துக்கு மகிழ்ந்து இவனுக்குப் பெரும் பொருள் வழங்கினன். சங்கா என்னும் இவன் மனைவி நான்கு ஆண் மக்களேயும் நான்கு பெண்மக்களேயும் ஈன்றனள்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள், அரசன் மானவம்மனுடன் யானை மேல் அமர்ந்து உலாப்போனன். வழியில் நீர் வேட்கை கொண்டு இளநீர் ஒன்றை யானைமேல் இருந்தபடியே பருகினன். பருகின பிறகு கவனப் பிசகாக ஏவலாளன் என்று எண்ணி அதை மானவர்மனிடம் கொடுத்தான். மானவம்மன் இளநீரை வாங்கிக்கொண்டு, "என் நண்பனன இவர் அரசன். அரசர் அன்புடன் கொடுப்பதை எச்சில் என்று ஒதுக்குவது தகாது. இதனைப் பருகுவது தகுதியே" என்று எண்ணி அதைப் பருகினன். தமக்குள்ள துன்பங்களைப்போக்கி மேன்மைபெற விரும்புகிறவர் இத்தகைய அடக்கமுள்ள காரியத்தைச் செய்கிருர்கள். இதனைக் கண்டு அரசன் பதைபதைத்து இவன் கையிலிருந்த இளநீரை வாங்கி எஞ்சியிருந்த நீரைத் தான் குடித்தான். இவ்வாறு செய்வது சிறந்தவரின் செயலாகும். இதன்பிறகு அரசன் இவனைத் தனக்குச் சமமாக வைத்து உணவு உடை உறையுள் ஊர்தி முதலியவற்றில் எல்லாம் சமமாக நடத்தினன்.

இவ்விருவரும் இவ்வாறு இருந்த காலத்திலே வல்லப அரசன்[2] நரசீகன்மேல் போர் செய்ய வந்தான். அப்போது நரசீகன் தனக்குள் இவ்வாறு எண்ணினன். "இவன் (மானவம்மன் தனக்கு உரிமையாகக் கிடைக்கவேண்டிய அரச பதவியை என் உதவியினல் அடைய எண்ணி இரவும்பகலும் சலிப்பில்லாமல் எனக்கு உழைத்து வருகிருன். இப்போது இவன் என்னுடன் போர்க்களத்துக்கு வந்து அதில் இறந்து விடுவானனல், நாங்கள் இருவரும் கலந்து யோசித்திருக்கும் காரியம் நிறைவேருமல் போய்விடும்," என்று இவ்வாறு எண்ணி, மானவம்மனை நகரத்திற்குப் போகும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தான் மட்டும் வல்லப அரச

1. கண்டு வெட்டி என்பது காடுவெட்டி என்பதன் திரிபு. காடுவெட்டி, காடவர் என்னும் பெயர்கள் பல்லவ அரசர்களைக் குறிக்கின்றன.

2. வல்லப அரசன் - சளுக்கிய அரசன். சளுக்கிய அரசருக்கு வல்லபர் என்னும் பெயர் உண்டு.

னுடன்போர் செய்யச் சென்றான் மானவம்மன் அதுபோலவே தனக்குள் எண்ணினான். "நான் உயிருடன் இருந்து அரசன் போரில் இறந்து விடுவானானால் பிறகு நான் உயிர் வைத்திருப்பதனால் எனக்கு என்ன நன்மை? போர்க்களஞ் சென்று போர் செய்யாமலிருப்பேனானால், இவ் வரசன் என்மேல் வைத்துள்ள நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனாகமாட்டேன். தனக்குச் சமமாக என்னை வைத்திருப்பவனன்றோ இவ்வரசன்? அரச னுடன் போர்க்களம் செல்லுவதுதான் தகுதியாகும். வாழ்ந்தால் அரச னுடன் உயிர்வாழ்வேன், இன்றேல் அரசனுடன் போர்க்களத்தில் உயிர் விடுவேன்," என்று இவ்வாறு எண்ணி, ஆயுதங்களை ஏந்தி யானைமேல் அமர்ந்து போர்க்களஞ் சென்றான். போர்க்களத்தில் அரசன் இவனைக் கண்டபோது மகிழ்ச்சி பொங்க, "நட்புக்கொள்ளத் தகுந்தவன் இவன்," என்று கூறினான். போரிலே மானாவின் சேனையும் அரசனுடைய சேனையும் வல்லப அரசனுடைய சேனையைச் சிதற அடித்தன. தேவர் களின் போர்க்களத்திலே நாராயணன் போர் புரிந்ததுபோல மான வம்மன் தன் வீரத்தைக் காட்டிப் போர்புரிந்தான். நரசீகன் மானவம் மனின் வீரத்தை மெச்சி அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு "நீதான் எனக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தாய்," என்று புகழ்ந்து கூறினான்.

அவன் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடி மானவம்மனுடைய சேனைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய எல்லாச் சிறப்புக் களையும் செய்தான். பிறகு அரசன் தனக்குள் சிந்தித்தான்: "என் நண்பன் எனக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்துவிட்டான். நானும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வேன். நன்றி நினைக்கும் மக்களைக் காண்பது அரிது,"என்று சிந்தித்து, அமைச்சர்களை யழைத்து இவ்வாறு கூறினான்: "இந்த நண்பனுடைய செயலை நீங்கள் எல்லோரும் கண்டீர்கள். நான் எனது அன்பையும் மகிழ்ச்சியையும் இவனுக்குச் செலுத்தவேண்டும். உதவி செய்தவருக்கு உதவிசெய்வது பெருமக்களின் கடமையாதலின், இவன் எனக்குச் செய்த உதவிக்குப் பதில் உதவியை நான் செய்யவேண்டும்." இதைக்கேட்ட அவர்கள் எல்லோரும், "அரசர் பெருமான் என்ன விரும்புகிறாரோ அதற்கு நாங்கள் உடன்படுகிறோம்" என்று கூறினார்கள். அதன்மேல் அரசன், மானவம்மனுக்குத் தன் சேனையைக் கொடுத்து மெய்க்காப்பாளரையும் அளித்து மற்றும் வேண்டிய ஊழியர்களையும் கொடுத்து "இலங்கைக்குப் போ," என்று கூறினான். மானவம்மன் சேனையை அழைத்துக்கொண்டு

போனான். தூரதேசத்திற்குப் போகும் தன் மகனின் பிரிவைப்பொறாத தந்தைபோல அரசன் கண்ணீர்விட்டான். மானவம்மன் கடற்கரையில் மரக்கலம் ஏறிக் கடலைக் கடந்து விரைந்து வந்தான். இவன் வந்த செய்தியைக் கேட்ட (இலங்கை) அரசன் தாட்டோபதிஸன் (தலைநகரான அநுராதபுரத்தை விட்டு) ஓடினான். மானவம்மன் தலைநகருக்கு வந்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு, ஓடிப்போன அரசனைக் கொல்லக் கருதி அவனைத் தொடர்ந்தான். அப்போது தமிள (தமிழ) சேனை, தன்னுடைய அரசன் (நரசீகன்) நோயாய்க் கிடக்கிறான் என்று பரவிய செய்தியைக் கேள்விப்பட்டது. இச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் அந்தச் சேனை திரும்பிப் போய்விட்டது. தமிழச் சேனை போய்விட்ட செய்தியைத் தாட்டோப திஸ்ஸன் அறிந்து, பலத்த சேனையுடன் திரும்பி வந்து மானவம்மனுடன் போர் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது மானவம்மன் இவ்வாறு எண்ணினான்: "என்னுடைய சேனை முழுவதும் போய்விட்டது. நான் போர்க்களத்தில் உயிர்விட்டால், என் பகைவனுடைய எண்ணம் நிறைவேறும். ஆகையால், நான் ஜம்புத் தீவிற்குப் போய் அங்கிருந்து சேனையை அழைத்து வந்து அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவேன்," என்று எண்ணி, மீண்டும் தன் நண்பன் நரசீகனை அடைந்து அவனது ஊழியத்தில் அமர்ந்தான். (இலங்கையை) நான்கு அரசர்[1] ஆட்சி செய்த காலம்வரையில் மானவம்மன் அங்கே (காஞ்சீபுரத்தில்) தங்கியிருந்தான்.

பிறகு நரசீகன் தனக்குள் எண்ணினான்: "என் நண்பன் ஊக்கம் குறையாமல் அரச பதவியைப் பெறுவதற்காக எனக்குத் தொண்டுபுரிந்து வருகிறான். இவனுக்கு நரையும் மூப்பும் வந்துவிடும் போலிருக்கிறது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நான்மட்டும் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருப்பதா? என் சேனையை அனுப்பி அரசைக் கைப்பற்றி இவனுக்குக் கொடுக்காவிட்டால் நான் அரசனாக இருந்து என்ன பயன்?" இவ்வாறு எண்ணித் தன் சேனைகளைக் கூட்டி அவர்களுக்குவேண்டிய பொருளையும் பொன்னையுங் கொடுத்து, தானே முன்னின்று அவர்களைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துச் சென்று, பல உருவங்களுடன் அலமந்திருந்த பலமுள்ள கணக்கற்ற மரக்கலங்களை அமைத்துக்கொடுத்து, "இதோ இவருடன்

1. நான்கு அரசர் பெயர்களாவன: தாட்டோப திஸ்ஸன் II அக்கபோதி VI, தத்தன், ஹத்ததாட்டன் என்பன.

போங்கள்'' என்று கூறினான். ஆனால் அவர்கள் மரக்கலத்தில் ஏற மறுத்து விட்டார்கள். அப்போது நரசீகன் தனக்குள் யோசித்துப் பார்த்து மான வம்மனை அழைத்து, தான் அணியும் போர்க் கவசங்களையும் மற்ற அணிகளையும் அவனுக்குக் கொடுத்து அணிந்துகொள்ளச்செய்து, ''நீ போய் மரக்கலம் ஏறி, கோட்ட என்னும் இந்த முரசைக் கொட்டுக,'' என்று கூறித் தான் ஒருவரும் அறியாமல் ஒளிந்துகொண்டான். மான வம்மன் அவ்வாறே மரக்கலத்தில் ஏறியிருந்து முரசு கொட்டினான். அதைக் கேட்டு, 'அரசன் தான் மரக்கலம் ஏறிச் செல்கிறான் என்று நினைத்துச் சேனைவீரர்கள் எல்லோரும் மரக்கலம் ஏறினார்கள். மான சேனையுடன் பிரயாணப்பட்டான். கடலில் சேனை செல்வது நகரமே மிதந்து செல்வதுபோல் காணப்பட்டது. துறையை யடைந்து கரை யிறங்கிச் சிலநாள் தங்கிச் சேனைக்கு ஓய்வு கொடுத்தபிறகு, (இலங் கையின்) உத்தரதேசத்தைக் கைப்பற்றி அந்நாட்டுமக்களைத் தன் வயப் படுத்திக்கொண்டு, தலைநகரின்மேல் சேனையை நடாத்திச் சென்றான். பொத்த குட்டன்[1] இச் செய்தியைக்கேட்டுப் பெருஞ்சேனையுடன் போர் செய்யவந்தான்.

இரண்டு சேனைகளும் கடல்மடை திறந்ததுபோல ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து தாக்கிப் போர்புரிந்தன. யானைமேல் அமர்ந்து போர் செய்த மானவம்மன், பொத்தகுட்டனையும் அரசனையும் (ஹத்ததாதன்) வெவ் வேறாகப் பிரியும்படி செய்து, போர்புரிந்து அவர்களை ஓடச் செய்தான். ஹத்ததாதன் தோற்று ஓடியபோது வீரர்கள் அவனைக் கொன்று அவன் தலையைக் கொண்டுவந்து மானவம்மனுக்குக் காட்டினார்கள். பொத்த குட்டனோ(மலையநாட்டில் உள்ள) மேருகுண்டர நகரத்துக்குப் போனான். அங்கிருந்த அந்நாட்டு அரசன் அவனைக்கண்டு இவ்வாறு தனக்குள் எண்ணினான்: ''இவன் என்னுடைய நெடுங்கால நண்பன். ஆகையால் இவனுடைய துன்பக் காலத்தில் என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். நான் இவனைக் கைவிடக் கூடாது. ஆனால், என்னுடைய அரசனுக்கும் துரோகம் செய்யாமல், என் நண்பனுக்கும் துரோகம் செய்யாமல், நான் எவ்வாறு இருக்கமுடியும்?'' என்று இவ்வாறு எண்ணிய இவன் நஞ்சு

---

1. பொத்தகுட்டன் என்பவன் இலங்கையின் அரசாட்சியை நடாத்திய ஒரு தமிழன். ஹத்ததாதன் என்பவனைப் பெயருக்கு அரசனாக்கி, பொத்தகுட்டனே அரசாட்சியை நடாத்திவந்தான்.

இடப்பட்ட அப்பங்களைத்தின்று உயிரை விட்டான். பொத்தகுட்டனும் அவ்வாறே அந்த அப்பங்களைத் தின்று உயிர் நீத்தான். இவ்வாறு மானவம்மன், தனக்கு முள்போல் இருந்த பகைவர்களினின்றும் விடுபட்டான்.

இதுமுதல் மானவம்மன் (கொற்றக்) குடையின்கீழ் அமர்ந்து தீவின் குடிமக்களுக்கு வந்த தீங்குகளைக் களைந்து அரசாண்டான். இவன் புகழத்தக்க அனேக காரியங்களைச் செய்தான்.....................''

(பின்னிணைப்பு - ௬ காண்க.)

௨. மூவர்கோயில் சாசனம்

I

புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த குளத்தூர் தாலுகா கொடும்பாளூரில் மூவர்கோயில் என்னும் இடத்தில் கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்ட வடமொழிச் சாசனம் ஒன்று இருக்கிறது. கொடும்பை என்னும் கொடும்பாளூரை அரசாண்ட பூதி விக்கிரம கேசரி என்னும் வேளிர்மரபைச் சேர்ந்த சிற்றரசன் இந்தச் சாசனத்தை எழுதினன். இவன் தன் மனைவியர் இருவர் பேராலும் தன்பேராலும் ஆக மூன்று கோயில்களைக் கட்டியதோடு பெரிய மடம் ஒன்றையும்கட்டி, அந்த மடத்தைக் காளமுகச் சைவ குருவாகிய மல்லிகார்ச்சுனர் என்பவருக்குத் தானம் செய்தான். அன்றியும், 50 துறவிகளுக்கு உணவுக்காகப் பதினொரு கிராமங்களையும் தானம் செய்தான். இந்தச் செய்தியைக் கூறுகிற இந்தச் சாசனத்தில், பூதி விக்கிரம கேசரியின் முன்னோர்களான ஏழு தலைமுறையில் இருந்தவர்களின் செய்திகளும் கூறப்படுகின்றன. இந்தச் செய்திகள் பழைய வரலாற்றினைக் கூறுகிறபடியினால் மிகவும் பயன் உள்ளவை.

இந்தச் சாசனத்தின் முதல் பகுதியும் கடைசிப் பகுதியும் அழிந்துவிட்டன. இந்த மூவர்கோவில் சாசனத்தை முதன்முதல் கண்டுபிடித்த வெங்கையா அவர்கள் 1907-8 ஆம் ஆண்டு, சென்னை எபிகிராபி அறிக்கையில் வெளியிட்டார். பிறகு இந்தச் சாசனம் புதுக்கோட்டை சாசனங்கள் என்னும் நூலில் 14 ஆம் எண் சாசனமாக வெளியிடப்பட்டது.[1] சரித்திரப்பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள்

1. Inscriptions (Texts) of the Pudukkottai State No. 14.

கீழ்நாட்டு ஆராய்ச்சி என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டில், 1933இல் இந்தச் சாசனத்தை வெளியிட்டதோடு இதன் கருத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.[1]

நமது ஆராய்ச்சிக்கு இந்தச் சாசனம் பெரிதும் வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆகையினால், இந்தச் சாசனக் கருத்தைத் தமிழில் தருகிறேன்.

கொடும்பாளூர்ச் சாசனம்—தமிழாக்கம்

....................பாண்டியனுடைய யானைக் கூட்டத்தை வென்றவன்.................

1. இவன் வழியில், மழவரை வெற்றிகொண்ட புகழ்பெற்ற வீர துங்கனை பிரவீரஜித்து இவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தான். இவனுக்கு அதிவீர அநுபமன் என்பவன் பிறந்தான். இவனுக்குச் சங்ககிருத்து என்பவன் பிறந்தான். இவனுக்குப் பிறந்தவன், இளவயதிலே பாம்புகளோடு வளர்ந்து புகழ்பெற்ற நிருபகேசரி ஆவன். இவன் மகன் வாதாபியை வென்ற பரதுர்க்கமர்த்தனன் என்பவன்.

2. இவனுடைய மகன், திவ்விய புகழொளி பெற்றவனும், அதிராஜ மங்கலத்தில் சளுக்கியனை வென்ற (கொன்ற?)வனுமாகிய சமராபிராமன் என்பவன்.

3. இவன் மகன் யதுவம்சத்தின் கொடிபோன்றவனான, தன் பெயருக்கேற்றபடி இணையற்றவனான அநுபமன் என்பவன். இவன் சோழ அரசன் மகளை மனைவியாகப் பெற்றவன். இவள், திருமாலின் மனைவி திருமகளைப் போன்றும், பிரமன் மனைவி கலைமகளைப் போன்றும், அரனுடைய மனைவி மலைமகளைப் போன்றும் சிறப்பு வாய்ந்தவள்.

4. இவருக்குப் பிறந்தவன் புகழ்பெற்ற பூதி என்னும் பெயருடைய மின்னுமலை என்பவன். இவன் போரிலே விக்ரமகேசரி என்னும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றான்.

---

1. The Kodumbalur Inscription of Vikrama Kesari; Prof. K. A. Nilakanta sastri P. 1—10. J.O.R. Vol. VII—1933.

5. பல்லவர் சேனையின் இரத்தந் தோய்ந்தபடியினாலே, காவிரி ஆற்றின் நீர் செந்நிறமாயிற்று. மேலும் இந்த வீரன், போரிலே வீர பாண்டியனை வென்று வஞ்சிவேளைக் கொன்றான்.

6. பகைவராகிய யானைக்கூட்டத்தை வென்றபிறகு விக்ரமகேசரி கொடும்பாளூர் நகரத்திலே வாழ்ந்திருந்தான்.

7. புலவர்களுக்குக் கற்பகத் தருவாகவும், அரசரின் கையாகிய தாமரைகளுக்குத் தண்மதியாகவும், மண்மகளுக்கும் திருமகளுக்கும் நாமகளுக்கும் புகழ்மகளுக்கும் தலைவனாகவும் இருந்து இவன் அரசாண்ட போது, கூர்மையானது மகளிர் கண்களிலேயும், நிலையின்மையானது அவர்களின் இமையிலேயும், கருமையானது அவர்கள் கூந்தலிலேயும், நெருக்கமானது அவர்கள் தனத்திலேயும் காணப்பட்டன. (மற்ற இடங்களில் காணப்படவில்லை.)

8. இவனுடைய இரண்டு நல்ல மனைவியர் கற்றளி, வரகுணை என்பவர். கற்றளி இரண்டு அழகான பிள்ளைகளாகிய பராந்தகன், ஆதித்யவர்மன் என்பவரைப் பெற்றாள்.

9. தவவொழுக்கத்தில் சிறந்தவரான வித்தியாராசி என்பவரின் சீடரும் அத்ரேய கோத்திரத்தில் பிறந்து வேதங்களைக் கற்று மதுரையில் வசித்து வந்தவருமாகிய புகழ் பெற்ற மல்லிகார்ச்சுனர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார்.

10. தன் பெயரினாலும் தனது இரண்டு மனைவியர் பெயரினாலும் மூன்று விமானங்களை அமைத்து அவற்றில் மகேசுவரரை எழுந்தருளி வித்து இவன் (விக்கிரமகேசரி) அவனுக்கு (மல்லிகார்ச்சுனருக்கு) ஒரு பெரிய மடத்தை அளித்தான்.

11. இந்த யாதவன், காளமுக வழிபாட்டைச் செய்யும் முனிவர் தலைவனுக்கு ஒரு பெரிய மடத்தையும் அதனுடன் சேர்ந்த பதினொரு கிராமங்களையும் கொடுத்தான்.

12. அசித வக்த்ர (காளமுக) துறவிகள் ஐம்பதின்மருக்காகப் பெரிய மடத்தையும்............சந்தனம், புஷ்பம், அட்சதை, தூபம், தீபம், தாம்பூலம்.........அரசன்........ ...''

இந்தச் சாஸனத்திலிருந்து கீழ்க்கண்ட சிற்றரசர், யாதவ குலத்தைச் சேர்ந்த வேளிர், கொடும்பாளூரில் இருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது.

பாண்டியனுடைய யானைப்படையை வென்றவன்.
பெயர் காணப்படவில்லை.

|

1. பிரவீரஜித்து

|

2. வரதுங்கன். (மழவரை வென்றவன்')

|

3. அதிவீர அநுபமன்

|

4. சங்க கிருத்து

|

5. நிருபகேசரி
(இளமையில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தவன்)

|

6. பரதுர்க்கமர்த்தனன்.
(வாதாபிஜித்)

|

7. சமராபிராமன்
(சளுக்கியனை அதிராசமங்கலத்தில் வென்றவன்,
யதுவம்சகேது என்னும் சிறப்புப் பெயருள்ளவன்,
சோழன் மகளான அநுபமை என்பவளை மணந்தவன்)

|

8. பூதி விக்ரமகேசரி (பல்லவர் சேனையை
வென்றவன். பாண்டியனை வென்று வஞ்சிவேளைக்
கொன்றவன். கற்றளி, வரகுணா என்பவரை மணந்தவன்.
கற்றளி வயிற்றில் பிறந்தவர்)

|

பராந்தக வர்மன் — ஆதித்ய வர்மன்

II

இந்தச் சாசனத்தை ஆராய்வோம். முதலில் 5ஆவது எண்ணில் கூறப்பட்ட நிருபகேசரியை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு முன்பு இந்தச் சாசனத்தை ஆராய்ச்சி செய்த வெங்கையா, நீலகண்ட சாஸ்திரி

மீனாட்சி, ஹீராஸ் பாதிரியார், ஆரோக்கியசாமி முதலியவர்கள் நிருப கேசரியைப் பற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லை ஏன் ஆராயாமல் விட்டார், களோ தெரியவில்லை. இவனைப்பற்றிச் சிறப்பான செய்தி கூறப்படுவ தால் இவனைப்பற்றி நாம் ஆராய்வோம்.

நிருபகேசரி என்பது அரசர் சிங்கம் என்று பொருள் பெறும். இஃது இவனுடைய சிறப்புப் பெயராகத் தெரிகிறது. இவன் இளமையில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று இந்தச் சாசனம் இவனைப்பற்றிக் கூறு கிறது. இதன் கருத்து என்ன? பாம்புகளோடு இருந்து மனிதன் வாழ முடியுமா? அஃது இயற்கையா? நிருபகேசரி, சிறுவயதில் பாம்புக ளுடன் வளர்ந்தான் என்பதன் பொருள் என்ன?

பாம்பு என்றாலும் நாகம் என்றாலும் ஒன்றே. தென்னிந்தியா விலே நாகர் என்னும் ஓர் இனத்தார் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பாம்பு அல்லது நாகம் அடையாளச் சின்னம். பல்லவ அரசர்களில் ஒருவன், நாக அரசன் மகளை மணஞ்செய்து கொண்டு அரசுரிமையைப் பெற்றான் என்று வரலாறு கூறுகின்றது. விஜய நந்திவர்மனுடைய வேலூர்ப் பாளையத்துச் செப்புச் சாசனம், பல்லவ அரசர் வழியில் வந்த வீரகூர்ச்சன் என்பவன், நாக அரசனுடைய மகளை மணஞ் செய்து கொண்டு நாகர் அரசுரிமையைப் பெற்றான் என்று கூறுகின்றது.[1] நாகர் சம்பந்தம் பெற்றபடியினாலே, பல்லவருக்கு நாகர் என்னும் பெயரும் உண்டு எனத் தெரிகிறது.

மேலும், நாகருக்குரிய பாம்புக்கொடியைப் பல்லவ அரசரும் கொண்டிருந்தார்கள். காஞ்சீபுரத்து வைகுண்ட பெருமாள் கோயிலைக் கட்டிய இரண்டாம் நந்திவர்மனை பரமேசுவரவர்மன் பாம்புக்கொடியை யுடையவன் என்று திருமங்கை ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

"தேம்பொழில் குன்றெயில் தென்னவனைத்
திசைப்பச் செருமேல் வியந்து அன்றுசென்ற
பாம்புடைப் பல்லவர்கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே"

என்று கூறுகிறார்.[2]

---

1. S. I. I. Vol. II. P. 501-517.
2. 2ஆம் பத்து. 9ஆம் திருமொழி. 5.

இதனால் பல்லவருக்குப் பாம்புக்கொடி உண்டென்பது தெரிகிறது. அன்றியும் நாகர் (பாம்பர்) என்னும் பெயரும் அவருக்கிருந்ததென்பது விளங்குகிறது. கொடும்பாளூர் அரசனான நிருபகேசரி, இளமையில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று கூறப்படுவதன் கருத்து, அவன் பல்லவர் குடும்பத்தில் வளர்ந்தான் என்பதாகும். பல்லவ இராச்சியத்தின் அருகில் இருந்த கொடும்பாளூர் சிற்றரசர், பல்லவரோடு நட்புடையவராய் இருந்தனர். ஆகவே சங்ககிருது தன் மகனான நிருபகேசரியைப் பல்லவர் அரண்மனையில் வளரவிட்டான் என்பதனால் அவன் பல்லவருடன் நட்பு முறையில் இருந்தான் என்பது தெரிகிறது. சங்ககிருது பல்லவ அரசனான சிம்ம விஷ்ணுவின் காலத்திலும், நிருபகேசரி முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்திலும் இருந்தவராதல் வேண்டும். எனவே, நிருபகேசரி தனது இளமையில் மகேந்திரனுடன் வளர்ந்தான் போலும்.

நிருபகேசரியின் மகனான பரதுர்க்கமர்த்தனன் (பகைவர் கோட்டையை அழிப்பவன் என்பது பொருள்.) வாதாபிஜித் (வாதாபி நகரத்தை வென்றவன்) என்று கூறப்படுகிறான். எனவே இவன், மாமல்லனான நரசிம்மவர்மன் புலிகேசியின் வாதாபி நகரத்தின் மேல் படையெடுத்தபோது அவனுடன் வாதாபிக்குச் சென்று அப் போரில் கலந்துகொண்டு அந் நகரை வென்றான் என்பது தெரிகிறது.

இவன் மகன் சமராபிராமன் (போர் செய்வதில் உவகை கொள்பவன்), அதிராசமங்கலத்தில் சளுக்கியனைக் கொன்றவன் (வென்றவன்) என்று கூறப்படுகிறான். "அதிராஜமங்கலாஜெள யோ நிஜகான சளுக்கிம்'' என்பது வாசகம். இதில் நிஜகான என்னும் வினைச் சொல்லுக்குக் கொன்றான் என்றும் எதிர்த்தான் என்றும் இரண்டு பொருள் உண்டு. இவ்விரண்டு பொருள்களில் கொன்றான் என்பதே இங்குக் கொள்ளத்தகுந்தது. ஏனென்றால் வின்சன் ஸ்மித் முதலிய சரித்திர ஆசிரியர்கள், இரண்டாம் புலிகேசி பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்த போது போரில் கொல்லப்பட்டான் என்று எழுதுகிறார்கள். ஆகையினாலே, சமராபிராமன் சளுக்கியனை (இரண்டாம் புலிகேசியைக்) கொன்றான் என்று கூறுவதே பொருத்தமானது.

இதனால், பரதுர்க்கமர்த்தனனும் அவன் மகனான சமராபிராமனும் மாமல்லனான முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பதும்,

மகனான சமராபிராமன் புலிகேசியைப் போரில் கொன்றான் என்பதும் தகப்பனான பரதுர்க்கமர்த்தனன் வாதாபி போரில் கலந்து கொண்டான் என்பதும் தெரிகின்றன.

புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்கிரமாதித்யனின் கர்னூல் சாசனங்களில் தன் தந்தையாகிய புலிகேசியை மூன்று அரசர்கள் சேர்ந்து தோல்வியடையச் செய்தார்கள் என்று கூறுவது இங்கு நினைவு கொள்ளத் தக்கது. இரண்டாம் புலிகேசியைவென்ற மூன்று அரசர்கள் யாவர்? மாமல்லனான நரசிம்மவர்மன் ஒருவன்; அவனுடன் தங்கியிருந்த இலங்கை மன்னனான மானவம்மா என்பவன் இரண்டாமவன்; கொடும்பாளூரை அரசாண்ட யதுகுலவேள் (தந்தையும் மகனுமான பரதுர்க்கமர்த்தனனும் சமராபிராமனும். இவர் இருவரும் ஒரே குடும்பத்தவர் ஆகையால் இருவரையும் ஒருவரரகக் கொள்க.) மூன்றாமவன்.

சமராபிராமன், வாதாபிகொண்ட நரசிம்மவர்மனுக்குப் பிறகும், இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் ஆகிய பல்லவ அரசர் காலத்திலும் இருந்தவனாகத் தெரிகிறான். இவனைப்பற்றிய இன்னொரு சிறப்பான செய்தி என்னவென்றால், இவன், சோழன் மகளான அனுபமை என்பவளை மணஞ்செய்து கொண்டான் என்பதே. முடியுடைவேந்தராகிய சேர சோழ பாண்டியர், சிற்றரசராகிய வேளிரிடம் பெண்கொள்வது மரபு; ஆனால், வேளிருக்குத் தம் பெண்ணைக் கொடுப்பதில்லை. முடியுடை மன்னருக்குப் பெண்கொடை கொடுப்பவர் வேளிர் என்பது தொன்றுதொட்டு வந்த வழக்கம். இதனை நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் கூறுகிறார்.

இந்தப் பழைய வழக்கத்துக்கு மாறாகச் சிற்றரசனும் வேளிர் மரபைச் சேர்ந்தவனுமாகிய சமராபிராமனுக்குச், சோழன் தன் மகளை மணஞ்செய்து கொடுத்தான் என்று கொடும்பாளூர்ச் சாசனம் கூறுகிறது. இந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் என்ன? இக்காலத்தில் சோழமன்னர், பல்லவ அரசருக்குக் கீழ்ப்பட்டு அவருக்கு அடங்கியிருந்தனர். அஃதாவது முடியுடைமன்னர் வழியில்வந்தவராக இருந்தும் சோழர் பல்லவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தனர்: ஆனால், முடியுடை வேந்தரல்லாத சிற்றரசராகிய கொடும்பாளூர் வேளிர், பல்லவருக்கும் பாண்டியருக்கும் கீழடங்காமல் சுதந்தரராக வாழ்ந்திருந்தார்கள். அன்றியும் பல்லவ

அரசருக்கு நண்பர்களாக அவரைச் சார்ந்து பெருமைபெற்றிருந்தனர். ஆகவே, பல்லவரின்கீழ் சிற்றரசனுக இருந்த சோழன் தன் மகளைச் சமராபிராமனுக்கு மணஞ்செய்வித்தான் போலும்.

சமராபிராமன் மகன் பூதிவிக்ரமகேசரியும் சோழர் குடும்பத்தில் மணஞ்செய்து கொண்டவனுகத் தெரிகிருன். இவனுக்கு முன்னர் மூன்று தலைமுறையில் இருந்தவர்கள், பல்லவருடன் நண்பராக இருந்திருக்க, இவன் பல்லவரோடு பகைத்து அவர்கள் சேனையை வென்ருன் என்று சாசனம் கூறுகிறது. பூதிவிக்கிரமகேசரி, இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுன இராஜசிம்மன் காலத்தில் இருந்தவனுதல் வேண்டும். இவன் பல்லவரைப் பகைத்தபடியினுல், இவனுடைய இரண்டாம் பாட்டனுன நிருபகேசரி பல்லவ அரசருடன் வளர்ந்தான் என்று கூருமல், பல்லவர் மீது இவனுக்கிருந்த வெறுப்புத் தோன்றும்படி பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று இவனுடைய கொடும்பாளூர்ச் சாசனம் கூறுகிறது போலும்.

III

பூதிவிக்கிரமகேசரியின் கொடும்பாளூர்ச் சாசனத்தை ஆராய்ந்தவர்களில் சிலர் தவருன கருத்தையும் வெறும் யூகத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு பூதிவிக்ரமகேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்ருண்டில் இருந்தவன் என்று முடிவுகட்டியுள்ளனர்.[1] ஆனுல், வேறு சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் பூதி விக்கிரமகேசரி கி. பி. 7 ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அல்லது 8 ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவன் என்று கூறுகின்றனர். கி. பி. 7 ஆம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் இருந்தவர் என்பதே ஆராய்ச்சிக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

பூதிவிக்கிரமகேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்ருண்டில் இருந்தவன் என்று கூறுவோர் என்ன காரணம் காட்டுகிருர்கள் என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. விக்ரமகேசரியின் கொடும்பாளூர்ச் சாசன எழுத்து கி. பி 10 ஆம் நூற்ருண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் காணப்படுவதனுலே, விக்ரம

1. Epi. Rep. Madras. G.O. No. 574. 17th July 1908. P.87-89; J. O. R. Madras Vol VII P. 1 - 10.

கேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவனாதல் வேண்டும் என்பது இவர்கள் கருத்து.

இந்தச் சாசனத்தின் முன்பகுதி அழிந்துவிட்டது; பின்பகுதியும் அழிந்துவிட்டது. எனவே, இதுதான் மூலசாசனமா என்பதில் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. இது, பழைய சாசனத்தின் பிரதியாகப் பிற்காலத்தில் கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாக இருக்கக் கூடும் அல்லவா? ஆகவே இது மூல சாசனமா அல்லது பிற்காலத்துப் படிஎழுத்துச் சாசனமா என்பது தெரியாத நிலையில், வெறும் எழுத்தின் சான்றுகொண்டு காலத்தைத் தீர்மானிப்பது தவறு. பழைய சாசனங்களைப் பிற்காலத்தில் படிஎடுத்துப் புதுப்பிக்கிற வழக்கம் உண்டு. உதாரணமாக நந்திவர்மன் III காலத்துச் சாசனத்தைப் பிற்காலச் சோழர் படிஎடுத்து எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். 144 of 1928 - 29; S. I. I. Vol. XII. No. 55. மூன்றாம் நந்தியின் மற்றொரு சாசனத்தையும் பிற்காலச்சோழர் படிஎடுத்து எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். 480 of 1954 No. 58 S. I. I. Vol XII. எனவே, முற்பகுதியும் கடைப்பகுதியும் மறைந்துபோன கொடும்பாளூர்ச் சாசனத்தைக் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனம் என்று கூறுவது தவறு. சாசனத்தில் கூறப்படும் செய்திகள் கி. பி. ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுச் செய்தியாக இருப்பதனாலே இந்தச் சாசனம் பழைய சாசனத்தின் படியாக இருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

2. பூதிவிக்ரமகேசரி, வீரபாண்டியன் என்பவனை வென்றான் என்று இச் சாசனம் கூறுகிறது. இந்த வீரபாண்டியன், இராஜராஜ சோழனுடைய மூத்த தமையனான ஆதித்ய கரிகாலன், தன் இளமைப் பருவத்தில் போர்செய்த வீரபாண்டியன் என்று சிலர் யூகிக்கிறார்கள். இந்த யூகத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு பூதிவிக்ரமகேசரி, ஆதித்தியன் கரிகாலன் இருந்த கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 970-க்குமுன்) இருந்தவன் என்று கூறுகிறார்கள்.

இந்த முடிவும் ஏற்கத்தக்கதன்று. ஏனென்றால், வெறும் பெயர் ஒற்றுமையைமட்டும் சான்றாகக்கொண்டு இது முடிவு செய்யப்பட்டது. பூதிவிக்ரமகேசரி போர் செய்த வீரபாண்டியனும், ஆதித்த கரிகாலன் போர் செய்த வீரபாண்டியனும் ஒரே ஆளா? வீரபாண்டியன் என்னும் பெயருள்ள வேறு பாண்டியரும் இருந்திருக்கக்கூடும் அல்லவா?

இருவரும் ஒரே பாண்டியனுடன் போர்செய்தார்கள் என்பதற்குச் சான்று என்ன? வீரபாண்டியன் என்னும் பெயர் ஒற்றுமை மட்டுந் தானே சான்றாக இருக்கிறது? எனவே, பெரிதும் ஐயத்திற்கிடமானதும் தெளிவான சான்று இல்லாததுமான இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

3. பூதிவிக்ரமகேசரியின் பாட்டனான பரதுர்க்கமர்த்தனன், வாதாபிஜித் (வாதாபிநகரத்தை வென்றவன்) என்னும் சிறப்புப்பெயருடையவன் என்று கொடும்பாளூர்ச் சாசனம் கூறுகிறது. வாதாபிநகரம் கி. பி. 642 இல் நரசிம்மவர்மனால் வெல்லப்பட்டது என்று சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கண்டறிந்து முடிவுகட்டிய உண்மை. அந்த வாதாபிப்போரில், கொடும்பாளூர் அரசன் பரதுர்க்க மர்த்தனனும் கலந்துகொண்டு போரை வென்று வாதாபிஜித் என்னும் சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றான். ஆனால், பூதிவிக்ரமகேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன் என்று சாசன எழுத்தை மட்டும் ஆதாரமாகக்கொண்டு முடிவு செய்துகொண்ட சிலர், பூதிவிக்ரமகேசரியின் பாட்டனான பரதுர்க்கமர்த்தனன் வாதாபிப் போரை கி. பி. 642-இல் வென்று வாதாபிஜித் என்று பெயர்பெற்றான் என்று கூறினால், அஃது இவர்கள் காட்டும் 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பொருந்தவில்லையாகையால், பரதுர்க்கமர்த்தனன் செய்த வாதாபிப் போர் பிற்காலத்தில் நடந்த இன்னொரு வாதாபிப் போராக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். அஃதாவது, இரண்டு வாதாபிப் போர் நடந்ததென்றும் முதலாவது போர், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்திலும், இரண்டாவது போர் 9-ஆம் நூற்றாண்டிலும் நடந்ததென்று இவர்கள் யூகிக்கிறார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் யூகிக்கிறார்களே தவிர, சாசனங்களோ சரித்திரமோ இலக்கியமோ யாதொரு சான்றையும் இவர்கள் காட்டவில்லை. ஆதாரமற்ற வெறும் யூகத்தைமட்டும் சான்றாகக்கொண்டு சரித்திரம் எழுதுவது பைத்தியக்காரத்தனமாகும்.

பூதிவிக்ரமகேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன் என்று சரித்திர ஆசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் எழுதியதற்கு ஏற்பவே, அவருடைய மாணவியாகிய டாக்டர் மீனாட்சியும் "பல்லவர் ஆட்சி" என்னும் நூலில் எழுதுகிறார்.[1] இவரும் சான்றுகள் இல்லாமலே யூகம் செய்துகொண்டு எழுதுகிறார். தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன்

1. Pallva Administration Etc. by C. Minakshi, P. 303.

காலத்தில் இரண்டாவது வாதாபிப்போர் நடந்ததாக இவர் கூறுகிருர். குறுகோடு என்னும் குறுகோட்டையை நந்திவர்மன் வென்றதை நந்திக் கலம்பகம் கூறுகிறது. இதைச் சுட்டிக்காட்டி, நந்திவர்மன் கீழ் விக்ரம கேசரியின் பாட்டனுன பரதுர்க்கமர்த்தனன் சிற்றரசனுக இருந்து குறுகோட்டைப்போரில் கலந்திருக்கக்கூடும் என்று இவர் யூகிக்கிருர். இராஷ்டிரகூட அரசனுடன் நிகழ்ந்த அந்தக் குறுகோட்டைப்போரிலே, ராஷ்டிரகூடருக்கு உதவியாகச் சளுக்கிய அரசனும் வந்திருக்கக்கூடும். அப்படி உதவிக்கு வந்த சளுக்கிய அரசனைப் பரதுர்க்கமர்த்தனன் கொன்றிருக்கக் கூடும். அதனுல் அவனுக்கு வாதாபிஜித் என்று பெயர் வந்திருக்கக்கூடும். அல்லது, குறுகோட்டையை வென்றபிறகு, வாதாபி நகரத்தில் சென்று போர்செய்து அந் நகரை வென்றிருக்கக் கூடும். இவ்வாறு எல்லாம் இந்த ஆசிரியர் பொறுப்பில்லாமல் ஆதாரங்களையும் சான்றுகளையும் காட்டாமல் மனம் சென்றபடியெல்லாம் யூகித்துக்கொண்டு போகிருர்.

இவர் யூகிக்கும் யூகமும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாயிராமல் முரண் படுகிறது. குறுகோட்டைப்போரை வென்ருல் "குறுகோடு ஜித்" என்று பெயர் ஏற்படுமே தவிர வாதாபிஜித் என்று பெயர் உண்டாகக் காரணம் இல்லை அல்லவா? ஆகவே, மூன்ரும் நந்திவர்மன் குறு கோட்டையை வென்றபிறகு, வாதாபி நகரத்தையும் வென்ருன் என்று இவர் யூகிக்கிருர். இதற்கு யாதொரு சான்றும் கிடையாது. நந்திக் கலம்பகம், நந்திவர்மன் வாதாபியை வென்ருன் என்று எங்கும் கூறவில்லை, அன்றியும் சாசனங்களும் இல்லை. இவ்வாறு இல்லாத ஒன்றைக் கற்பித்துக்கொள்கிருர் இந்த ஆசிரியர்.

கொடும்பாளூர்ச் சிற்றரசர் கி. பி. 8 ஆம் நூற்ருண்டில், முத்தரையரால் அடக்கப்பட்டுப் பெருமை குன்றி யிருந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் 8 ஆம் நூற்ருண்டுக்குப் பின்னர் நடந்த குறுகோட்டைப்போரில் கலந்து கொண்டனர் என்று கூறுவதே பொருந்தாது. 8, 9 ஆம் நூற்ருண்டு களில், பல்லவருக்கு உதவியாக இருந்த சிற்றரசர் முத்தரையர் என்பது சாசனங்களினுல் தெரிகிறது. முத்தரையர், கொடும்பாளூர் அரசரை வென்று அடக்கியபிறகே சிறப்படைந்தனர் என்பதும் அறியத்தக்கது.

இவற்றையெல்லாம் ஆராயும்போது, கொடும்பாளூர் அரசன் பரதுர்க்கமர்த்தனன் வாதாபிநகரப் போரில் கலந்துகொண்டது,

மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் நிகழ்ந்த வாதாபிப்போரிலே தான் என்பது தெளிவாகிறது.

கி. பி 642 இல், இரண்டாம் புலிகேசி காலத்தில், பல்லவ நரசிம்ம வர்மன் நடத்திய வாதாபி போருக்குச் சாசனச் சான்றுகளும் இலக்கியச் சான்றுகளும் உள்ளன. அதன்பிறகு மற்றொரு வாதாபிப் போர் நடந்த தாக இதுவரையில் யாதொரு சான்றும் கிடையாது. ஆனால், மேற் கூறியவர்கள் மட்டும் இரண்டாவது வாதாபிப் போர் நடந்ததாக யூகிக் கிறார்கள். பேரனான பூதிவிக்ரமகேசரியைக் கி. பி 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன் என்று இவர்கள் முடிவு செய்துவிட்டபடியால், பாட்டனான பரதுர்க்கமர்த்தனன் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து வாதாபிப் போரை வென்றான் என்று கூறினால் உலகம் நகைக்கும் அல்லவா? ஆகவே, ஆதாரம் இல்லாவிட்டாலும் பிற்காலத்தில், இரண்டாவது வாதாபிப் போர் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் யூகித்துக் கற்பனை செய்துகொண்டார்கள். நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் நடந்த வாதாபிப் போரில், வாதாபி ஜித்தாகிய பரதுர்க்கமர்த்தனன் இருந்தான் என்று சொல்ல இவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆகவே ஆதாரம் இல்லாத இரண்டாவது வாதாபிப் போரை இவர்கள் கற்பனை செய்து எழுதிவைத்து விட்டார்கள். இவர்கள் கற்பனையை, உண்மையை நாடுவோர், எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? கொடும்பாளூர் மூவர்கோயில் சாசனம் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டுச் செய்திகளைக் கூறுகிறது என்று [1] ஹீராஸ் பாதிரியாரும் ஆரோக்கியசாமியும் கூறுகிற முடிபு சரியானதென்று கொள்கிறோம்.

4. வெறும் யூகம் ஒன்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்கிற இவர்கள் மேலும் "ஆராய்ந்து" முடிவு கூறு கிறார்கள். இவர்கள் கூறுவது வருமாறு:

இராஜகேசரி வர்மன் காலத்துச் சாசனமும் பரகேசரிவர்மன் காலத்துச் சாசனமும்[2] இளங்கோவேள் ஆன மறவன் பூதி என்பவர் பெயரைக் கூறுகின்றன. இவற்றில் ஒன்று மறவன் பூதியின் மனைவியான கற்றளிப் பிராட்டியைக் கூறுகிறது. இவற்றில் பூதி,

---

1. J. R. A. S. 1934.
2. Nos. 258 and 273 of 1903. No. 306 of 1903.

கற்றளி என்னும் பெயர்கள் கூறப்படுவதால், பூதி விக்ரம கேசரிக்கு இளங்கோவேள் மறவன் பூதி என்னும் பெயரும் உண்டு என்றும், மறவன் பூதியின் மனைவி கற்றளிப் பிராட்டி, பூதி விக்ரம கேசரியின் மனைவி கற்றளி என்றும் பெயர் ஒற்றுமை ஒன்றை மட்டும் கொண்டு முடிவு கட்டிவிட்டார்கள். பூதிவிக்கிரம கேசரி வேளிர் குலத்தவன் என்பதும் யதுவம்சத்தவன் (யாதவ வம்சத்தவன்) என்றும் கொடும்பாளூர்ச் சாசனம் கூறுகிறது. பெயர் ஒற்றுமை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயும் இவர்கள், யதுவம்சத்து பூதிவிக்ரம கேசரி மறவ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் தீர்மானம் செய்து விட்டார்கள்.[1] இதுமட்டுமா ?

இன்னொரு சாசனம்[2] செம்பியன் இருக்குவேள் என்பவரையும் அவர் மனைவி வரகுணை என்பவரையும் கூறுகிறது. பூதிவிக்ரம கேசரியின் மற்றொரு மனைவியின் பெயர் வரகுணை யாகையினாலே, இந்தச் சாசனத்தில் கூறப்படும் வரகுணை, பூதிவிக்ரம கேசரியின் மனைவிதான் என்று பெயர் ஒற்றுமை ஒன்றுமட்டும் சான்றாகக் கொண்டு, பூதிவிக்ரம கேசரிக்குச் செம்பியன் இருக்குவேள் என்னும் பெயரும் உண்டு என்று யூகித்துக் கொணடு அதையே முடிவுகட்டி விட்டார்கள்.

வேறு இரண்டு சாசனங்கள்[3] மதுராந்தக இருக்குவேளான ஆதித்தன் விக்ரம கேசரி என்பவன் பெயரைக் கூறுகின்றன. இப் பெயரில் விக்ரம கேசரி என்று இருப்பதனாலே, இந்த ஆளும் பூதிவிக்ரம கேசரியே என்று முடிவு கட்டிவிட்டார்கள். இவ்வாறு பெயர் ஒற்றுமை மட்டும் இவர்களுக்குச் சான்றாக உள்ளன !

வரகுணை, கற்றளி என்னும் பெயர் உள்ள பெண்கள் எல்லாரும் பூதிவிக்ரம கேசரியின் மனைவியராகத்தான் இருக்கவேண்டுமோ ? வரகுணை, கற்றளி என்னும் பெயர்கள் வேறு பெண்களுக்குச் சூட்டப்பட வில்லையா ? பூதி என்னும் பெயரும், விக்கிரம கேசரி என்னும் பெயரும் வேறு எவருக்கும் உரியனவன்றோ ? கொடும்பாளூர்ச் சாசனத்

---

1. The date of Bhuti vikrama kesari, K. A. Nilakanta Sastri, J. R. A. S. July, 1935.
2. 377 of 1914.
3. 335 and 336 of 1904.

தலைவனாகிய பூதிவிக்ரம கேசரிக்கு மட்டுந்தான் இப் பெயர்கள் உரியனவோ? இவ்வாறு சாசனங்களில் காணப்படுகிற இப் பெயர்களை யெல்லாம் ஒருவரைத்தாம் குறிப்பிடுகின்றன என்று முடிபோடுவது என்ன ஆராய்ச்சியோ? இந்த ஆராய்ச்சியை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

முக்கியமாக இரண்டு செய்திகளைக் கவனிக்கவேண்டும். விக்ரம கேசரியின் இரண்டாம் பாட்டனான நிருப கேசரி, இளமைப் பருவத்தில் பாம்புகளோடு வளர்ந்தான் என்று சாசனம் கூறுகிறது. இந்தச் செய்தியைச் சரித்திரக்காரர்கள் எல்லோரும் இதுவரையில் ஆராயாமலே விட்டுவிட்டார்கள். நாம் மேலே கூறியபடி, பாம்புகளோடு (நாகருடன்) வளர்ந்தான் என்பதற்குப் பல்லவ அரசருடன் வளர்ந்தான் என்பது கருத்து. பூதிவிக்ரம கேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தான் என்றால் அவனுடைய இரண்டாம் பாட்டனான விக்ரம கேசரி கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவனாதல் வேண்டும். 9 ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ அரசர் ஆதிக்கம் ஆட்டம் கண்டுவிட்டது. வீழ்ச்சியடையும் நிலையில் இருந்த பல்லவருடன் கொடும்பாளூர் விக்ரம கேசரி தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்பது பொருந்தாது. பல்லவர் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் விக்ரம கேசரி, பல்லவருடன் தொடர்பு கொண்டு அவர் களோடு வளர்க்கப்பட்டான் என்பதே பொருத்தமாகும், பல்லவர் சிறப்பு உச்சநிலையில் இருந்தது கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில். ஆகவே, விக்ரம கேசரி கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவனாதல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாகக் கருதவேண்டியது இது: பூதிவிக்ரம கேசரியின் பாட்டனான பரதுர்க்க மர்த்தனன், வாதாபிஜித் (வாதாபியை வென்றவன்) என்று சாசனம் கூறுகிறது. சளுக்கிய அரசன் இரண்டாம் புலிகேசியினுடைய தலைநகரமான வாதாபி நகரத்தை வென்றவன் நரசிம்மவர்மன். இவன் இந் நகரத்தை கி. பி. 642 இல் வென்றான். இதனால் இவனுக்கு வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்று சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டது. இவனுடைய சேனைத் தலைவனாக இருந்தவர் பரஞ்சோதி எனப்படும் சிறுத்தொண்டநாயனார். இந்தப் போரில், பரதுர்க்க மர்த்தனனும் கலந்துகொண்டு வாதாபி நகரத்தை வென்றதில் பெரும் பங்கு எடுத்திருக்கக் கூடும். ஆகையால்

இவனுக்கு வாதாபிஜித் என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். வாதாபிப் போரில், நரசிம்மவர்மன் நேரில் கலந்து கொள்ளவில்லை. தன் சேனைத் தலைவனாகிய பரஞ்சோதியாரை அனுப்பினான். பல்லவ அரசரின் நண்பர்களாக இருந்த கொடும்பாளூர்ச் சிற்றரசனான நிருப கேசரியும், வாதாபிப் போரில் கலந்துகொண்டிருக்கவேண்டும். பரதுர்க்க மர்த்தனனின் தந்தையான நிருப கேசரி, பல்லவருக்கு நெருங்கிய நண்பனாய் நாக குலத்தவராகிய பல்லவரோடு வளர்ந்தான் என்று மேலே கூறினோம். எனவே, தந்தையாகிய நிருப கேசரி பல்லவ அரசருக்கு நெருங்கிய நண்பனாக இருந்ததுபோலவே மகனான பரதுர்க்க மர்த்தனும் பல்லவ அரசருக்கு நண்பனாக இருந்து நரசிம்மவர்மன் நிகழ்த்திய வாதாபிப் போரில் கலந்துகொண்டு அதனை வென்று வாதாபிஜித் என்னும் சிறப்புப் பெயரையடைந்தான் என்று கருதுவது உண்மைக்கும் யுக்திக்கும் பொருந்துகிறது.

ஆகவே, பரதுர்க்கமர்த்தனனாகிய வாதாபிஜித், நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவன் என்பதும் அவன் கி. பி. 642 இல் நிகழ்ந்த வாதாபிப் போரில் கலந்துகொண்டு அப்போரை வென்றவன் என்பதும் தெளிவாகிறது. எனவே, அவன் பேரனாகிய பூதி விக்ரம கேசரியும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அல்லது கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தவனாவன் என்பது தெரிகிறது. பிற்காலத்தில் மற்றொரு வாதாபிப் போர் நடந்திருக்கக்கூடும் என்று சிலர் கருதுவதற்குச் சான்றுகள் ஒன்றேனும் இல்லை.

பேர்பெற்றுப் புகழுடன் இருந்த கொடும்பாளூர் அரசர்கள் கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிலே, முத்தரைய மரபினரால் வெல்லப்பட்டுப் பெருமை குன்றிவிட்டார்கள். ஆகவே, கொடும்பாளூர் அரசரில் சிறப்புடன் இருந்த பூதிவிக்ரம கேசரி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டிலே இருந்திருக்க முடியாது. கி. பி 8 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் அல்லது கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பூதிவிக்ரம கேசரி இருந்திருக்கவேண்டும் என்று கருதுவது தவறாகாது.

ஹீராஸ் பாதிரியாரும், ஆரோக்கியசாமியும் இக் கருத்தைக் கொண்டிருப்பதும் கருதத்தக்கது. எழுத்தை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மூவர் கோயில் சாசனம் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு என்று கூறுவது ஏற்கத்தக்கதல்ல. எழுத்துக்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி, நமது

நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. ஆகவே எழுத்துக்களை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு காலத்தை ஆராய்வது சிறந்ததாகாது. சாசனத்தில் கூறப்பட்ட மற்ற விஷயங்களையும் நோக்கவேண்டும். இந்தச் சாசனம் முதலும் கடைசியும் இல்லாத படியினாலே இது மூலசாசனம் என்று எப்படிக் கருதக்கூடும்? மூல சாசனத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டபடியாக இருக்கக்கூடும் அல்லவா?

எனவே, மூவர் கோயில் சாசனத்தில் கூறப்படுகிற கொடும்பாளூர் அரசராகிய பரதூர்க்க மர்த்தனனும் (வாதாபிஜித்) அவன் மகன் சமராபிராமனும், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பதும் பல்லவ அரசன் சார்பாகச் சளுக்கியருடன் போர் செய்து வாதாபி நகரத்தை வென்றவர் என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்குகிறது.

௬. யுவான் சுவாங் யாத்திரைக் குறிப்பு

யுவான் சுவாங் என்னும் சீனயாத்திரிகர், இந்திய தேசத்தில் செய்த யாத்திரையைப் பற்றி எழுதிய குறிப்பிலே, தமிழ் நாட்டைப் பற்றிய குறிப்புக்களைக் கூறுவோம்.

சுலிய

"தனகடகத்திலிருந்து யாத்திரிகர் தென்மேற்காக 1000லீ கடந்து சுலியவுக்குச் சென்றார். இந்த நாடு 2400லீ சுற்றளவுள்ள தென்றும் இதன் தலைநகரம் 10லீ சுற்றளவுள்ளதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கே ஜன நெருக்கமில்லாத காடடர்ந்த பிரதேசம் அதிகம். வழிப்பறிக் கொள்ளைக்காரர் அதிகம். சதுப்பான வெப்பமுள்ள பிரதேசம். ஜனங்கள் பயங்கரமாகவும் துன்மார்க்கராகவும் இருக்கின்றனர். தீர்த்தங்கரரை வழிபடுகிறார்கள். பௌத்த விகாரைகள் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. சிலவற்றில் மாத்திரம் பிக்ஷுக்கள் இருக்கிறார்கள். தேவாலயங்களும் அநேக திகம்பர ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. தலைநகருக்குத் தென்கிழக்கில் அசோகர் கட்டிய சேதியம் ஒன்று உண்டு........."[1]

---

1. On Yuan Chuang's Travels in India By Thomas Watters, Vol. II, P. 224 - 225.

இதில், தனகடகம் என்று கூறப்படுவது தான்ய கடகம் என்னும் பெயரையுடைய அமராவதி நகரம். இது கிருஷ்ண நதிக்கரையில் இருக்கிறது. இந்த நகரத்திலிருந்து சுலிய நாடு தென்மேற்கில் இருப்பதாகக் கூறப்பட்ட போதிலும் யாத்திரிகரின் வரலாற்று நூலில் ஓர் இடத்தில் மேற்கில் என்றும் இன்னோர் இடத்தில் தெற்கில் என்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சுலிய என்பது சோட அல்லது சோழ என்பதாகும். கன்னிங்காம் அவர்கள், சுலிய என்னும் இடம் தற்போதய கர்னூல் மாவட்டம் என்று கூறுகிறார்.[1] மேலும் தரணி கோட்டையிலிருந்து (தனகடகம்) மேற்கு தென்மேற்கில் 255 கி. மீ. உள்ளதென்று கூறுகிறார்.

திராவிடம்

"சுலிய நாட்டிலிருந்து கல்லும் காடும் உள்ள 1500 அல்லது 1600 லீ தூரத்தைக் கடந்து த-லொ-பி-து நாட்டுக்கு யாத்திரிகர் சென்றார். இது 6000 லீ-க்கு மேற்பட்ட சுற்றளவுள்ளது. இதன் தலைநகரம் கஞ்-சிஹ்-பு-லொ என்பது. இது 30லீ சுற்றளவுள்ளது. செழிப்பான நிலவளம் உள்ளது. பூக்களும் பழங்களும் நிறைந்து, உயர்ந்த பொருள்களை விளைவிக்கின்றன. இந் நாட்டுமக்கள் அச்ச மற்றவர்களாய் முழுதும் நம்பத்தக்கவர்களா யுள்ளனர். பொதுநலக் கருத்துள்ளவரும் கல்விக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுக்கிறவரும் ஆக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பேசும் எழுதும் மொழி மத்திய இந்தியாவின் மொழிக்கு மாறுபட்டது. இங்கு 100-க்கு மேற்பட்ட பௌத்தப் பள்ளிகள் உள்ளன. இவற்றில் 1000-க்கு மேற்பட்ட பிக்ஷுக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஸ்தவிர பௌத்தப் பிரிவினர் தேவாலயங்கள் 80-க்கு மேற்பட்டவையுள்ளன. இவைகளில் பெரும்பாலும் திகம்பரர் களுக்குரியது. இந்தத் தேசத்திற்கு முற்காலத்தில் புத்தர் பெருமான் அடிக்கடி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்தப் பிரதேசத்திலே புத்தர் பெருமான் எங்கெங்கு எழுந்தருளி உபதேசம் செய்து மக்களைப் பௌத்தராக்கினாரோ அங்கங்கெல்லாம், அசோக சக்கரவர்த்தி பள்ளி களைக் கட்டினார். இந் நாட்டுத் தலைநகரம், தர்மபால பூசா அவர்கள் பிறந்த நகரமாகும்..............."

1. Ancient geography of India by General Cunningham P. 545.

"தலைநகருக்கு அருகிலே பௌத்த விகாரையுண்டு. இந்த விகாரை, இந்நாட்டிலே கற்றுத் தேர்ந்த அறிஞர்கள் கூடுகிற இடமாக வுள்ளது. இங்கு 100 அடி உயரம் உள்ளதும், அசோகர் காலத்தில் கட்டப்பட்டதும் ஆன ஒரு பள்ளி இருந்தது. இந்த இடத்தில் புத்தர் பெருமான் தீர்தகரரை உபதேசத்தினால் வென்று பெருந்தொகை யினரான மக்களைப் பௌத்தராக்கினர். நான்கு புத்தர்கள் முற் காலத்தில் இங்குத் தங்கின இடமும் உண்டு" [1]

இதில் த-லொ-பி-து என்பது திராவிட என்பதாகும்: அஃதாவது திராவிட தேசம். கஞ்சிஹ்புலொ என்பது காஞ்சீபுரம்.[2]

யுவான் சுவாங் உடைய வரலாறு காஞ்சீபுரத்தைப் பற்றிய சில செய்திகளைக் கூறுகிறது. அது வருமாறு:—காஞ்சீபுரம் இலங்கைக்குச் செல்வதற்குரிய ஒரு துறைமுகப் பட்டினமாக இருக்கிறது. இங்கிருந்து இலங்கைக்குப் போக மூன்று நாளாகும். யாத்திரிகர் (யுவான் சுவாங்) இந் நகரத்தைவிட்டு இலங்கைக்குப் போகு முன்னரே, இலங்கை அரசன் இறந்துவிட்டான். அங்குப் பஞ்சமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்து 300 பிக்குகள் இந்தியாவுக்கு வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் காஞ்சீபுரத்திற்கு வந்தபோது, சீனயாத்திரிகர் அவர்களைச் சந்தித்து இவ்வாறு கேட்டார்:—

உங்கள் நாட்டிலே பத்தந்தர் (புத்தர்), ஸ்தவிர பௌத்த மதத்தைப் போதித்துத் திரிபிடகத்தையும் யோக சாஸ்திரத்தையும் அருளிச் செய்தார் என்று அறிகிறேன். அவற்றைக் கற்றுக் கொள்ள நான் அங்கே போக விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்து விட்டீர்கள்?

அதற்கு அந்தப் பிக்குகள். பஞ்சம் ஏற்பட்டதால் இங்கு வந்து விட்டதாகவும், அன்றியும் புத்தர் பிறந்து வளர்ந்த ஜம்புத்தீவில் (பாரத நாட்டில்) உள்ள பௌத்த திருப்பதிகளைக்கண்டு வணங்கு வதற்காக வந்ததாகவும் கூறினர்கள். மேலும் அவர்கள் சொன்னர்கள்:

---

1. P. 226. on Yuan Chwang's Travels in India by Thómas-watters, Vol II.

2. P. 548. Ancient geography of India by General Cunaingham.

'எங்களுக்குமேல் அதிகமாகக் கற்றவர்கள் அங்கு இல்லை. தங்களுக்கு ஏதேனும் தெரிய வேண்டுமானால் எங்களைக் கேட்கலாம்' என்று கூறினார்கள். அதன்மேல் சீன யாத்திரிகர், யோக சாத்திரத்தில் தமக்கிருந்த சில ஐயங்களைப்பற்றி அவர்களிடம் கேட்டார். அதற்கு இலங்கைப் பிக்குகள் கூறிய விடை சீலபத்திரர்[1] கூறியதற்கு மேற்பட்டதாக இல்லை."

மோ லோ கூட, (மலகூட)

"காஞ்சீபுரத்தை விட்டு சீனயாத்திரிகர் தெற்கே 3000லீ சென்று மொலெகூட தேசத்தை யடைந்தார். இந்தத் தேசம் 5000லீ சுற்றளவுள்ளதென்றும், தலைநகரம் 40லீ சுற்றளவுள்ளதென்றும் கூறுகிறார். நிலம் புதர்களடர்ந்த கரம்பாகவும் விளைவில்லாமலும் இருந்தன. இங்கு அதிக வெப்பமாகவும் மக்கள் கருநிறமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். அநேக பௌத்த விகாரைகள் இருந்தன. ஆனால் சில விகாரைகள் மட்டும் நன்னிலையில் இருந்தன. பிக்குகள் சொற்பத்தொகையினர் இருந்தனர். வெவ்வேறு பிரிவினருக்குத் தேவாலயங்கள் இருந்தன. முக்கியமாகத் திகம்பரர்கள் அதிகமாக இருந்தார்கள் தலைநகருக்குக் கிழக்குப்புறத்தில், அசோக சக்கரவர்த்தியின் தம்பியாரான மகேந்திரன் கட்டிய பழைய பௌத்த விகாரையின் இடிந்துபோன கட்டிடம் இருந்தது. இது புத்தர் பெருமான் உபதேசம் செய்த இடமாகையால், அதை நினைவு கூர்தல் பொருட்டு இது கட்டப்பட்டது. காலப் பழைமையுள்ள இந்த இடம் அடியவர் விரும்பிய கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைக்கும் சக்தியுடையது என்று நம்பப்பட்டு, அவ்வாறே இன்றும் தொழப்படுகிறது. இந்தத் தேசத்தின் தெற்கில் கடலுக்கு அருகிலே மொலொய (மலய)மலை இருந்தது. இம் மலையில் சந்தனமரம் கற்பூர மரம் முதலிய மரங்கள் இருந்தன. இதற்குக் கிழக்கில் பொடலக மலை இருந்தது. இதன் உயரமான உச்சியில் செல்லக் குறுகிய பாதை உள்ளதாயும் உச்சியில் தூயநீருள்ள ஏரியொன்று இருந்தது என்றும், அதிலிருந்து அருவியொன்று மலையை 20தடவை சுற்றிக்கொண்டு கடலில் சென்று விழுந்தது என்றும் கூறப்படுகிறது. ஏரியின்கரையில்

1. சீல பத்திரர் என்பவர் நளாந்தைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த பேராசிரியர். இவர் சீனயாத்திரிகரான யுவான் சுவாங்குக்கு வடமொழி கற்பித்த ஆசிரியர்.

தேவாலயம் ஒன்று இருந்ததாகவும் அங்கு குவான்-த்ஸு-த்ஸாய் பூசா அடிக்கடி சென்றதாகவும் கூறப்படுகிறது. பூசாவைக் காண்பதற்கு அருவியையும் மலையையும் அரிதில் கடந்து அடியவர் சென்றார்களென்றும், ஆனால் சிலர் மட்டுந்தான் கோயிலுக்குச் செல்ல முடிந்ததென்றும் கூறப்படுகிறது. மலையடிவாரத்திலிருந்து பிரார்த்தனை செய்தால் பூசா, சில சமயம் பாசுபத தீர்த்தகரராகவும் சில சமயம் மகேசுவரராகவும் காட்சியளிக்கிறாராம். பொதலக மலைக்கு வடகிழக்கே கடற்கரையோரத்தில் ஒரு நகரம் உண்டு. இது செங்கலொவுக்கு (சிங்களத்துக்கு) அடுத்துள்ள கடலில், இலங்கைக்குச் செல்லும் வழியில் இருக்கிறது. இங்கிருந்து இலங்கை 300-லீ தென்கிழக்கே உள்ளதென்று கூறுகிறார்கள்."[1]

இதில் கூறப்பட்ட மலகூடம் என்பது மலையகூடப் பிரதேசமாகிய பாண்டிய நாடு. இந்த மலையகூட நாடு என்று சீன யாத்திரிகர் கூறுவது, கிழக்கே தஞ்சாவூர் மதுரை மாவட்டங்களையும், மேற்கே கோயமுத்தூர் கொச்சி திருவாங்கூர் பிரதேசங்களையும் கொண்டது என்று கன்னிங்காம் கூறுகிறார்.[2]

௪. பாண்டியன் நெடுமாறன் கால ஆராய்ச்சி

அரிகேசரி மாறவர்மன் என்னும் பாண்டியன் நெடுமாறன் (கூன் பாண்டியன்) காலத்தை ஆராய்வோம். இந்தப் பாண்டியனைத் திருஞான சம்பந்தர் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்கு மாற்றினார். அன்றியும் ஞானசம்பந்தர் சிறுத்தொண்டர் என்னும் பரஞ்சோதியாரின் நண்பர். ஆகவே, ஞானசம்பந்தர், பாண்டியன் நெடுமாறன், சிறுத்தொண்டர் ஆகிய இவர்கள் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். சிறுத்தொண்டராகிய பரஞ்சோதியார், மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய சேனைத்தலைவராக இருந்தவர். இவ்வரசன் பொருட்டுச் சளுக்கிய அரசனான இரண்டாம் புலிகேசியின் தலைநகரமாகிய வாதாவி நகரத்தின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந்

1. P. 228 - 229. on yuan chwang's Travels in India by Tomas watters, Vol. II.
2. P. 549. Ancient geography of India by General Cunningham.

நகரத்தை வென்றார். வாதாபி நகரம் வெல்லப்பட்டது கி. பி. 642 இல். இந்தத் தேதி எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது ; ஐயப்பாட்டிற்கு இடமில்லாதது. ஆகவே கி. பி. 642 இல் சிறுத்தொண்டர், பாண்டியன் நெடுமாறன், ஞானசம்பந்தர் ஆகிய மூவரும் இருந்தார்கள் என்பதில் யாதோர் ஐயமும் இல்லை.

இம் மூவரில் ஞானசம்பந்தர் வயதில் இளையவர். சிறுத்தொண்டரும் நெடுமாறனும் வயதினால் சம்பந்தருக்கு மூத்தவர்கள். இஃது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. ஆனால், சரித்திரப் பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் எழுதிய "பாண்டிய இராச்சியம்" என்னும் ஆங்கில நூலிலே, பாண்டியன் நெடுமாறனை கூன்பாண்டியன் சம்பந்தருக்கு இளையவன் என்று கூறுகிறார்.[1] இது விசித்திரமான வியக்கத்தக்க புதிய செய்தி.

ஞானசம்பந்தர் தமது பதினாறாவது வயதில் இவ்வுலகத்திலிருந்து மறைந்தார். அவன் கூன்பாண்டியனைச் சைவனாக்கியபோது அவருக்கு உத்தேசம் வயது பதினான்கு. 14 வயதுள்ள சம்பந்தருக்குப் பாண்டியன் இளையவனாக இருந்தான் என்றால் அப்போது பாண்டியனுக்கு வயது 12 ஆக இருக்கவேண்டும். பாண்டிமாதேவிக்கு வயது 10 ஆக இருக்கவேண்டும். அப்படியானால் பாண்டியன் நெடுமாறன் 12 வயதுக்கு முன்னரே அரசாட்சி பெற்றிருக்கவேண்டும். இதற்குச் சான்று என்ன? சாஸ்திரியார் இதற்குச் சான்று எங்கே கண்டார்? இலக்கிய நூலிலா அல்லது சாசனங்களிலா? சாஸ்திரியார் சான்று காட்டாமல் மனம்போனபடி எழுதிவிட்டார். ஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரைப் போல நீண்ட ஆயுளுடன் இருந்தார் என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டு இப்படி எழுதிவைத்தார் போலும்.

12 வயதுடைய பாண்டியன் மதம் மாறியபோது அவன் அரசியான பாண்டிமாதேவிக்கு வயது 10 ஆக இருக்கவேண்டும் என்று கூறினோம். 10 வயதுள்ள பாண்டிமாதேவி 14 வயதுள்ள சம்பந்தரைப் பார்த்து, "நீர் சிறுபிள்ளை. சமணருடன் நீர் எப்படி வாது செய்யமுடியும்?" என்று சொல்லுவாரா? அதற்குப் பதிலாகச் சம்பந்தர்,

---

1. The Pandian Kingdom by K. A. Nilakanta Sastri, 1929, P. 54. Note 1.

"மானினேர் விழிமாதராய் வழுதிக்குமா பெருந்தேவிகேள்
பானல்வா யொரு பாலனீங்கிவ னென்றுநீ பரிவெய்திடேல்."
(சம்பந்தர். திருவாலவாய்ப் பதிகம்)

என்று கூறுவாரா? ஆகவே சரித்திரப் பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறுவது உண்மைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்த மற்றதாகும். மதம் மாறிய பாண்டியன் நெடுமாறன் சம்பந்தரைவிட மூத்தவன் என்பதும் அப்போது அவனுக்கு வயது 25 அல்லது 30-க்குக் குறையாமலிருக்கும் என்பதும் விளங்குகிறது. இதுநிற்க;

பாண்டியன் நெடுமாறன் கி. பி. 670 இல் அரசாளத் தொடங்கினன் என்று சாஸ்திரியார் கூறுகிருர்.[1] இந்தத் தேதியும் பொருத்தமாக இல்லை. ஏறக்குறைய 25 ஆண்டுகளைக் கூட்டிக் கூறுகிருர். இது பொருத்தமற்றது என்பதைக் காட்டுவோம்.

வாதாபி நகரம் அழிக்கப்பட்ட கி. பி. 642 இல் சிறுத்தொண்டர் வாழ்ந்தவர். இதனைச் சாஸ்திரியாரும் ஒப்புக்கொள்கிருர். வாதாபிப் போர் முடிந்தவுடன் சிறுத்தொண்டர், சேனைத்தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகிக்கொண்டு கணபதீச்சரத்தில் சைவத்தொண்டு செய்துவந்தார். அக் காலத்தில் அவருக்குச் சீராளன் என்னும் குழந்தை பிறந்தான். அக் குழந்தையின் ஐந்தாவது வயதில் ஞானசம்பந்தர் சிறுத்தொண்டர் இல்லஞ்சென்று சந்தித்தார். அப்போது ஞானசம்பந்தருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கலாம். இவற்றைப் பெரிய புராணத்தி லிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம். வாதாபிப் போர் நிகழ்ந்த பத்து ஆண்டுகட்குப் பிறகு சம்பந்தர் சிறுத்தொண்டரைச் சந்தித்ததாகக் கொள்ளலாம். அந்த ஆண்டு கி. பி. (642+10=)652 ஆகும். இரண்டு ஆண்டுக்குப் பிறகு, உத்தேசம் கி. பி. 654இல் சம்பந்தர் பாண்டியனைச் சைவனுக்கினுர்.

உத்தேசம் கி. பி. 670இல் பாண்டியன் நெடுமாறன் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டான் என்று நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறுகிருர். சம்பந்தர் பாண்டியனைச் சைவனுக்கியது உத்தேசம் கி. பி. 654இல் என்று மேலே காட்டினேம். 670இல் பட்டம் பெற்ற பாண்டியனை, 652இல் எவ்வாறு சம்பந்தர் சைவனுக்கியிருக்க முடியும்? பாண்டியன்

1. The Pandian Kingdom.

அரச பதவியிலிருந்தபோதுதான் சம்பந்தர் அவனைச் சைவனாக்கினார்; பட்டம்பெறுவதற்கு முன்பு அன்று. சம்பந்தரோ 16 ஆண்டு மட்டும் உயிர்வாழ்ந்திருந்தவர். சம்பந்தர் தமது 12ஆவது வயதில் கி. பி. 652இல் சிறுத்தொண்டரைச் சந்தித்தார். 14ஆது வயதில் கி பி. 654இல் பாண்டியனைச் சைவனாக்கினார். பிறகு தொண்டைநாட்டுக்குத் தலயாத்திரை சென்றார். தலயாத்திரை முடிய $1\frac{1}{2}$ அல்லது 2ஆண்டு சென்றிருக்கும். பிறகு சீகாழிக்கு வந்தார். அப்போது இவருக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அஃதாவது 16ஆவது வயதில் உத்தேசம் கி. பி. 656இல் திருமணத்தின்போதே உலக வாழ்க்கையிலிருந்து மறைந்தார்.

சாஸ்திரியார் கூறுவதுபோல 670இல் பாண்டியன் பட்டத்துக்கு வந்தான் என்றால், 656இல் மறைந்த சம்பந்தர் எப்படிப் பாண்டியனை மதமாற்றியிருக்க முடியும்? ஆகவே, சாஸ்திரியார் பாண்டியன் நெடுமாறனுக்கு அமைத்த ஆட்சி ஆண்டு தவறுகிறது. நெடுமாறன் ஆட்சிக்கு வந்த ஆண்டு உத்தேசம் கி. பி. 652-க்கு முன்னதாக இருக்கவேண்டும் என்று விளங்குகிறது.

(ஞானசம்பந்தர் கி. பி. 656இல் மறைந்தார் என்று கூறினோம். இவருக்கு முன்னரே இவருடைய நண்பர்களாகிய சிறுத்தொண்டரும் திருநாவுக்கரசரும் உலகத்திலிருந்து மறைந்தார்கள். எப்படி என்றால், ஞானசம்பந்தர் திருமணத்திற்கு அவருடைய நண்பர்களான நாயன்மார்கள் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். ஆனால் சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் வரவில்லை. வராத காரணம் இவ்விருவரும், திருமணத்திற்கு முன்னரே சிவபதவியடைந்தது தான். இவ்விரு நாயன்மாரும் உத்தேசம் கி. பி. 655இல் மறைந்தவராதல் வேண்டும்.)

எனவே, எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டதும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாததும் ஆன வாதாவி அழிந்த கி. பி. 642ஐ அடிப்படையாகக் கொண்டு, அப் போரில் சம்பந்தப்பட்ட சிறுத்தொண்டர் அவருக்கு நண்பரான ஞானசம்பந்தர், சம்பந்தரால் சைவனாக்கப்பட்ட நெடுமாறன் இவர்களின் காலத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால், பாண்டியன் நெடுமாறன் அரசாட்சிக்கு வந்தது கி. பி. 652-க்கு முன்னதாகவேண்டும் என்பது திட்டமாகத் தெரிகிறது. ஆகவே சாஸ்திரியார் கி. பி. 670இல் நெடுமாறன் ஆளத்தொடங்கினான் என்பது தவறுகிறது.

சம்பந்தர் - சிறுத்தொண்டர் - நெடுமாறன் இவர்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இவ்வளவு முரண்பாடான குழப்பங்களைத் தமது நூலில் எழுதிவைத்த வரலாற்றுப்பேராசிரியர் நீலகண்ட சாத்திரியார், இன்னொரு தவறையும் செய்து வைத்தார். தமது "பாண்டிய இராச்சியம்" என்னும் நூலில், இரண்டு வெவ்வேறு அரசர்களை ஒருவராகப் பிணைத்துக் கூறுகிறார். வேள்விக்குடி சாசனத்தில் கூறப்படுகிற அரிகேசரி மாறவர்மனையும் (இவனே கூன்பாண்டியன்), சின்னமனூர்ப் பெரிய சாசனம் கூறுகிற அரிகேசரி பராங்குசனையும் வெவ்வேறு அரசராகக் கொள்ள வேண்டியிருக்க, சாத்திரியார் இருவரையும் ஒரே அரசனாகக் கொண்டார். அரிகேசரி மாறவர்மனும் அரிகேசரி பராங்குசனும் முறையே பாட்டனும் பேரனும் ஆவார்கள். சாத்திரியார் இருவரையும் ஒருவனாக இணைக்கிறார். ராவ்பகதூர் H. கிருஷ்ண சாத்திரியும்,[1] மூவோ தூப்ராய் அவர்களும்[2] இந்த இரண்டு அரசர்களையும் பாட்டனும் பேரனும் ஆகக்கொண்டு ஆராய்கிறார்கள். இதுவே சரியாகும்.

கூன்பாண்டியனாகிய அரிகேசரி நெடுமாறன் காலத்தை சாத்திரியார் கி.பி. 670 முதல் 710வரையில் என்று கணக்கிடுகிறார். இது தவறு என்பதை மேலே காட்டினோம். பாட்டனையும் பேரனையும் ஒரே ஆளாகக் கருதிக்கொண்டு அதன்படி கணக்குப்போட்டதனால் ஏற்பட்ட தவறே இது. பாட்டனையும் பேரனையும் வெவ்வேறு அரசராகக்கொண்டு காலத்தைக் கணக்கிட்டால் கூன்பாண்டியனுடைய காலம் கி. பி. 650 முதல் 675 வரையில் என்பது ஆகும். வாதாபிகொண்ட கி. பி. 642-ஐ ஆதாரமாகக்கொண்டு மேலே நாம் ஆராய்ந்துகண்ட முடிவும் இந்தக் காலத்தை ஒத்திருக்கிறது. பாண்டியன் நெடுமாறன் கி. பி. 650இல் முடிசூடினான் என்பதைவிடக் கி. பி. 645 இல் முடிசூடினான் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

பாண்டிய அரசர் பரம்பரையை, வேள்விக்குடி சாசனம் சின்னமனூர்ச் செப்பேட்டுச் சாசனம் இரண்டையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு ராவ்பகதூர் கிருஷ்ண சாத்திரியாரும், மூவோ தூப்ராய் அவர்களும், K. A. நீலகண்டசாத்திரியும் முறைப்படுத்திய பட்டியலைக் கீழே தருகிறோம். நீலகண்டசாத்திரி பட்டியலில் இரண்டு இராசசிம்மர் மட்டும் காணப்படுகின்றனர். மற்றப் பட்டியலில் மூன்று இராசசிம்மர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

---

1. S. I. I. Vol. III, Part IV, P. 446.
2. The Pallavas, P. 67.

கிருட்டிண சாத்திரி, மூவோ தூப்ராய் பட்டியல்

வேள்விக் குடி செப்பேடு

1. கடுங்கோன்
2. மாறவர்மன்
   அவனி சூளாமணி
3. செழியன் சேந்தன்
4. அரிகேசரி மாறவர்மன்
   (கூன்பாண்டியன்)
5. கோச்சடையன்
6. தேர்மாறன்...............
   இராசசிம்மன்-I
7. ஜடிலன்..................
   பராந்தகன்

சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேடு

1. அரிகேசரி
   பராங்குசன்
2. ஜடிலன்
3 இராசசிம்மன்-II
4. வரகுணமகாரசன்-I
5. மாறன். ஏகவீரன்.
   ஸ்ரீவல்லபன்.
   பரசக்கரகோலாகலன்

வரகுணன்-II

பராந்தக
வீரநாராயணன்.
சடையன்

இராசசிம்மன்-III

நீலகண்ட சாத்திரி பட்டியல்

வேள்விக் குடி செப்பேடு

1. கடுங்கோன்
2. மாறவர்மன் அவனி சூளாமணி
3. சேந்தன்
4. அரிகேசரி............... மாறவர்மன்
5. கோச்சடையன்.........
6. மாறவர்மன் .... ராசசிம்மன் I
7. ஜடில பராந்தகன்......

சின்னமனூர்ப் பெரிய செப்பேடு

1. அரிகேசரி பராங்குசன்
2. ஜடிலன்
3. ராசசிம்மன்
4. வரகுணமகாராசன்
5. ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன்
6. வரகுணவர்மன்
7. பராந்தகன் வீரநாராயணன்

மாறவர்மன் இராசசிம்மன்-II

ரு. முதலாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் கால ஆராய்ச்சி

I

பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் இம் மூவரும் முதலாழ்வார் எனப்படுவர். இம் மூவரும் ஒரே காலத்தில் இருந்தவர்கள். இவர்கள் காலத்தில் இருந்த திருமழிசையாழ்வார் இவர்களுக்கு இளையவர். ஆனால், நால்வரும் ஒரே காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதற்கு இவர்களின் வரலாறு சான்று கூறுகிறது. வைணவ அடியார்களான இவர்கள், சைவ அடியார்களான நாவுக்கரசர், ஞானசம்பந்தர், சிறுத்தொண்டர், முருகநாயனர் முதலிய சைவ நாயன்மார்கள் வாழ்ந்திருந்த அதே காலத்தில், அஃதாவது மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர்கள். இந்த ஆழ்வார்களின் காலத்தை எளிதாகக் கண்டுகொள்ள இவர்கள் நூல்களிலே சான்றுகள் இல்லை. ஆனால், பூதத்தாழ்வார் தமது செய்யுளில் மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அந்தக் குறிப்பைக்கொண்டு, இவரும் இவருடனிருந்த மற்ற ஆழ்வார்களும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில், மாமல்லன் நரசிம்ம வர்ம பல்லவன் காலத்தில், இருந்தவர்கள் என்று தீர்மானிக்கலாம். இதனை ஆராய்வோம்.

பூதத்தாழ்வார் பாடிய திருவந்தாதியில்,

''தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளுந் தண்பொருப்பு வேலை—தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிட்குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல எந்தைக்கு இடம்''

என்னும் செய்யுளைப் பாடியுள்ளார்.[1]

இச் செய்யுளில் மாமல்லபுரத்தை **மாமல்லை** என்று கூறுகிறார். பூதத்தாழ்வார் பிறந்ததும் மாமல்லபுரந்தான். மாமல்லபுரம் இப்போது மகாபலிபுரம் என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

மாமல்லை என்னும் மாமல்லபுரம் பல்லவ அரசர்களின் துறைமுகப் பட்டினம். ஆகவே இங்குப் பல்லவ இளவரசர்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள். தந்தையாகிய மகேந்திரவர்மன் காலத்தில், இளவரசனாயிருந்த நரசிம்மவர்மன் இந் நகரத்தில் வாழ்ந்திருந்தான். நரசிம்மவர்மனுக்கு

1. நாலாயிரம், இரண்டாம் திருவந்தாதி : எ௦.

மாமல்லன் என்னும் சிறப்புப்பெயரும் உண்டு. இவன் காலத்துக்கு முன்பு இத் துறைமுகப்பட்டினத்துக்கு மாமல்லபுரம் என்னும் பெயர் இல்லை. வேறு பெயர் இருந்தது. மாமல்லன் காலத்தில் இவ்வூருக்கு இவன் பெயர் சூட்டப்பட்டு மாமல்லபுரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. மாமல்லபுரம் மாமல்லை என்று சுருக்கமாக வழங்கப்பட்டது. தமது செய்யுளிலே மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பிடுகிறபடியால், பூதத்தாழ்வார் மாமல்லன் காலத்திலாவது அவன் காலத்திற்குப் பின்னராவது வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

ழூவோ தூப்ராய் அவர்கள் தமது 'பல்லவர் பழைமை' என்னும் நூலிலே, நரசிம்மவர்மன் தன் சிறப்புப் பெயராகிய மாமல்லன் என்னும் பெயரினால் மாமல்லபுரத்தைப் புதிதாக உண்டாக்கினான் என்று கூறுகிறார்.[1] இவர் கூறுவதுபோல மாமல்லன் புத்தம்புதிதாக இவ்வூரை உண்டாக்கவில்லை. இவ்வூரின் பழைய பெயரை மாற்றித் தன் பெயரைச் சூட்டினான். அரசர்கள், ஊரின் பழைய பெயரை மாற்றித் தமது பெயரைச் சூட்டுவது மரபு. இதற்குச் சாசனங்களில் பல சான்றுகள் உள்ளன.

மாமல்லபுரம் சங்ககாலம் முதல் வேறு பெயருடன் இருந்து வந்ததென்றும், பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கூறப்படுகிற நீர்ப்பெயற்று அல்லது நீர்ப்பெயர்த்து என்பது அதன் பழைய பெயர் என்றுங் கூறுவர்.[2] நீர்ப்பாயல் என்று இவ்வூருக்குப் பெயர் இருந்ததென்றும் அப் பெயரையே பிற்காலத்தவர் 'சலசயனம்' என்று வழங்கினார்கள் என்றும் கருதுவோரும் உளர். கடல்மல்லை என்பது இதன் பழைய பெயர் என்றும், பிறகு மாமல்லன் தன் பெயரை இட்டு மாமல்லபுரம் என்று வழங்கினான் எனக் கூறுவோரும் உளர்.

இதன் பழைய பெயர் எதுவாக இருந்தாலும், கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த முதலாம் நரசிம்மவர்மனால் மாமல்லபுரம் என்னும் புதிய பெயர் இடப்பட்டதென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. பூதத்தாழ்வார் மாமல்லபுரத்தில் பிறந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறபடியாலும், அவ்

---

1. Pallava Antiquities Vol. I, G. Jouveau Dubreuil.
2. Mamallapuram at the Sangamage by Pandit M. Raghava Aiyangar, Journal of Oriental Research, Madras. P. 152-155, Vol. II, 1928.

ஊரை மாமல்லை என்று அவர் தமது செய்யுளிலே கூறுகிறபடியாலும், அவ்வூருக்கு மாமல்லபுரம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்ட பிறகு இருந்தவராதல் வேண்டும். ஏனைய ஆதாரங்களை ஒத்திட்டுப் பார்க்கும்போது, பூதத்தாழ்வார், நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே, மாமல்லபுரம் என்னும் பெயர் ஏற்பட்ட காலத்திலேயே இருந்தவராகத் தெரிகிறார். ஆகவே, பூதத்தாழ்வாரும் அவருடன் நண்பர்களாக இருந்த பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் ஆகிய ஏனைய மூன்று ஆழ்வார்களும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்திருந்தவர் என்பது தெரிகிறது. இதே கருத்தைத் திரு கோபிநாதராயரும் கொண்டுள்ளார்.[1]

பூதத்தாழ்வார் தாம் பிறந்த மாமல்லபுரத்தை மாமல்லை என்று வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்க, மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் தமது ஆழ்வார்கள் காலநிலை என்னும் நூலில், மல்லை என்பதை மா என்னும் அடைமொழியுடன் ஆழ்வார் கூறினார் என்று பண்டிதர் முறையில் வலிந்து பொருள் கூறுகிறார். அவர் கூறுவது இது: "மல்லை என்றும் அவ்வூர் ஆழ்வார் திருவாக்குகளில் வழங்குகின்றது. 'மாமல்லை கோவல்மதிற்குடந்தை' என்று பூதத்தாழ்வார் அருளிய தொடருள் 'மல்லை' என்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட விசேடணம்—

"நீளோதம், வந்தலைக்கு மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான்"

என்ற திருமழிசைப்பிரான் வாக்கிற்போல வந்த அடை சொல்லாகக் கொள்ளற்குரியதன்றி, மாமல்லபுரம் என்பதன் திரிபாகவே கொள்ள வேண்டும் என்னும் நியதியில்லை."[2]

இவ்வாறு மாமல்லை என்பது மாமல்லபுரம் என்பதன் திரிபு அல்ல என்றும், மாமல்லை என்பதில் மா என்பது விசேடணம் (அடைமொழி) என்றும் வலிந்து பொருள் கூறுகிறார் அய்யங்கார். அப்படியானால், பூதத்தாழ்வார்,

"மாமல்லை மாகோவல் மாக்குடந்தை என்பரே"

என்று கூறாமல்,

---

1. P 16. History of Sri Vaishnavas by T. A. Gopinatha Rao. 1923.
2. ஆழ்வார்கள் காலநிலை, பக்கம்: கஉ - கக.

"மாமல்லை கோவல் மதிட்குடந்தை என்பரே"

என்று ஏன் கூறினர்? மல்லைக்குக் கொடுத்த மா என்னும் அடையைக் கோவலுக்கும் குடந்தைக்கும் ஏன் கொடுக்கவில்லை?

இந்த ஐயம் அவருக்கும் ஏற்பட்டுப் பிறகு மாமல்லை என்பது மாமல்லபுரமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்னும் முடிபுக்கு வருகிறார். அவர், அதே ஆழ்வார்கள் காலநிலை என்னும் நூலில் கஉ ஆம் பக்கத்தில் இவ்வாறு எழுதுகிறார் :

"இவ்வாறு கடல்வளம் பெற்றிருந்த பண்டைத் துறைமுகப் பட்டினம், முதல் நரசிம்மவர்மனால் பின்பு புதுப்பிக்கப்பட்டு மாமல்லன் என்ற அவன் சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றிருத்தலும், அதனால், கடன் மல்லை என்ற தன் பழம் பெயரே யன்றி, மாமல்லபுரம் என்ற புதுப் பெயரும் அதற்குப் பெரு வழக்காயமைந்திருத்தலும் கூடியனவே."

இவ்வாறு மாமல்லை என்பதற்கு மாமல்லபுரம் என்னும் பொருளை இவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். இதனோடு நிற்கவில்லை. மாமல்லன் நரசிம்மவர்மனுடைய தந்தையாகிய முதலாம் மகேந்திரவர்மனுக்குச் சத்துருமல்லன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் உண்டென்பதைக்கூறி, சத்துரு மல்லன் என்னும் பெயரால் மல்லை என்னும் பெயர் வந்திருக்கக்கூடும் என்று குறிப்பாகக் கூறுகிறார்.[1] இவர் குறிப்பாகக் கூறுவது போல இவ்வூருக்குச் சத்துருமல்லபுரம் என்ற பெயர் வழங்கியதாக இது வரையில் சாசனங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் சான்று கிடையாது. ஆகவே, மாமல்லை என்பது மாமல்லபுரம் என்பது உறுதியாகிறது.

மேலும், அய்யங்கார் அவர்கள் மாமல்லபுரத்து ஆதிவராகர் சந்நிதியுள் மகேந்திரவர்மனுக்கும் அவன் தந்தை சிம்ம விஷ்ணுவுக்கும் சிலையுருவங்கள் உள்ளன என்று கூறி அதனால் அக் கோயில் நரசிம்மவர்மன் காலத்துக்கு முன்பே ஏற்பட்டதென்று கூறுகிறார். இதுவும் தவறு. ஷை ஆதிவராகர் திருமுன்னில், நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் புதிதாக உண்டாக்கப்பட்ட அரிமாத்தூண்கள் இருப்பதனால் அக் கோயில் நரசிம்மன் காலத்துக்கு முற்பட்டதன்று.

---

1 பக்கம்: கஉ.

எனவே, பூதத்தாழ்வார் மாமல்லையாகிய மாமல்லபுரத்தைக் கூறுகிறபடியினலே, அப் பெயர் ஏற்பட்ட மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் அல்லது அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும். மற்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு பார்க்கிறபோது நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே இருந்தவராகத் தெரிகிருர். ஆகவே அவர் காலத்தில் அவருடன் நண்பர்களாக இருந்த மற்ற மூன்று ஆழ்வார் களும் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவராதல் வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

II

பூதத்தாழ்வார் காலத்தை மேலே ஆராய்ந்து, அவர் காலம் நரசிம்மவர்மன் காலம் என்று கூறினேம். அவருடன் அவர் காலத்தில் இருந்த பொய்கையாழ்வாரைப் பற்றிய சில ஐயங்களைப்பற்றி இங்கு ஆராய்வோம். நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்த பொய்கை ஆழ்வாரும், கடைச் சங்ககாலத்தின் இறுதியில் இருந்த களவழி நாற்பது பாடியவரும் ஆன பொய்கையாரும் ஒருவரே என்றும், ஆகவே பொய்கையாழ்வார் கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில் இருந்தவர் என்றும் சிலர் கருதுகிருர்கள் பொய்கை என்னும் பெயர் ஒற்றுமை ஒன்றைமட்டும் சான்ருகக்கொண்டு இவ்வாறு கூறுகின்றனர். இது பொருந்தாது.

சங்ககாலத்தின் கடைசியில் இருந்த பொய்கையார், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்னும் சேர அரசனுடைய அவைப்புலவர். இவரே கோக்கோதை மார்பன் என்னும் சேர அரசனையும் பாடியிருக்கிருர் (புறம் : சஅ, சக.) சோழன் செங்கணன், கணைக்கால் இரும்பொறையைப் போரில் வென்று பிடித்துச் சிறைவைத்தபோது, அவனைச் சிறை மீட்பதற்காகப் பொய்கையார் களவழி நாற்பது பாடினர். அரசரைப் பாடி அரசவையில் பணி செய்து வாழ்ந்தவர் பொய்கையார் என்னும் புலவர்.

பொய்கையாழ்வாரோ, மானிடரைப் பாடாதவர். திருமாலைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் மறந்தும் பாடாதவர். இதனை இவரே தெள்ளத்தெளியக் கூறுகிருர் :

"திருமாலை யல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்"

என்றும்,[1]

"நாடிலும் நின்னடியே நாடுவன் நாள்தோறும்
பாடிலும் நின்புகழே பாடுவன்"

என்றும்,[2]

"மாயவனை யல்லால் இறையேனும் ஏத்தாது என்நா"

என்றும்,[3]

பொய்கையாழ்வார் கூறுவது காண்க. ஆகவே, களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கையார் வேறு. முதல் திருவந்தாதி பாடிய பொய்கை யாழ்வார் வேறு என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தெரிகிறது. ஆனால், பொருந்தாக் காரணத்தைப் பொருத்திக்கூறி இருவரும் ஒருவரே என்று சொல்பவரும் உளர்.

"......சோழன் கோச்செங்கணானைக் களவழி நாற்பது என்ற நூலாற் புகழ்ந்த பொய்கையார், மேற்கூறிய தமிழ் முனிவரான பொய்கையாழ்வாராகவே இருத்தல் கூடும் என்பது என் கருத்து" என்று மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.[4]

கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர் என்று அய்யங்கார் அவர்கள் கருதுகிற பொய்கையார் என்னும் புலவரே பொய்கை யாழ்வாராக இருப்பாரானால், கி பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த பூதத்தாழ்வாருடன் அவர் எப்படி நண்பராக இருக்கமுடியும்? பூதத்தாழ்வார் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர் என்று மேலே காட்டினோம். ஆகவே அவருடன் நண்பராக இருந்த பொய்கையாழ்வாரும் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராக வேண்டும். எனவே, சோழன் செங்கணானைப் பாடிய பொய்கையார் என்னும் புலவரே பொய்கையாழ்வாராக இருக்க முடியாது.

---

1. முதல் திருவந்தாதி: சுச.
2. முதல் திருவந்தாதி: அஅ.
3. முதல் திருவந்தாதி: கூசு.
4. ஆழ்வார்கள் காலநிலை, பக்கம்: உஅ.

பொய்கையார் என்னும் பெயரையுடையவர் பலர் வெவ்வேறு காலத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கை யாரை யன்றி, பன்னிருபாட்டியல் என்னும் நூலில் காணப்படுகிற இலக்கண சூத்திரங்களை எழுதிய பொய்கையாரும், யாப்பருங்கல விருத்தியில் மேற்கோள் காட்டப்படுகிற செய்யுள்களைப் பாடிய பொய்கையாரும், இன்னிலை என்னும் நூலைப் பாடியவர் என்று கூறப் படுகிற பொய்கையாரும் இவ்வாறு பல பொய்கையார்கள் இருந்திருக் கின்றனர். பொய்கையார் என்னும் பெயர் முற்காலத்தில் மக்கள் பெயராகப் பலருக்கு வழங்கி வந்துள்ளது. ஆகவே, பெயர் ஒற்றுமையை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சங்ககாலத்துப் பொய்கை யாரையும் நரசிம்மவர்மன் காலத்துப் பொய்கையாரையும் ஒருவரே என்று கூறுவது பொருந்தாது. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த பூதத் தாழ்வாரின் நண்பர் என்று கூறப்படுகிறபடியால் பொய்கையாழ்வாரும் இக் காலத்திலேதான் இருந்திருக்க வேண்டும். மற்றொரு நண்பரான பேயாழ்வாரும் இக் காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

III

பூதத்தாழ்வார் பொய்கையாழ்வார் பேயாழ்வார் ஆகிய முதலாழ்வார் மூவர் காலத்திலே அவர்களோடு நண்பராக இருந்தவர் திருமழிசை யாழ்வார். ஆனால், இவர் மற்ற மூவரிலும் ஆண்டில் இளையவர். திருமழிசையாழ்வார் தாம் இயற்றிய நான்முகன் திருவந்தாதியில்,

"காப்பு மறந்தறியேன் கண்ணனே யென்றிருப்பன்
ஆப்பு அங்கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும்—ஆக்கை
கொடுத்தளித்த கோனே! குணப்பரனே! உன்னை
விடத்துணியார் மெய்தெளிந்தார் தாம்"

என்று பாடுகிறார். இதில் குணப்பரனே என்று வருவதால், குணப்பரன் என்னும் சிறப்புப் பெயருடைய மகேந்திரவர்மனை (முதலாவன்) இது குறிக்கிறது என்றும், ஆகவே திருமழிசையாழ்வார் மகேந்திரவர்மன் காலத்தவர் என்றும் சீநிவாச அய்யங்கார் அவர்கள் கூறுகிறார்.[1] மு. இராகவையங்கார் அவர்களும் இதனை ஒருவாறு ஏற்றுக் கொள்கிறார். "ஆழ்வாரும் (திருமழிசையாழ்வாரும்) குணப்பரப் பெயரை வழங்கினர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படின், அப் பெயர் கொண்ட மகேந்திர

1. P. 305 Tamil Studies by M. Srinivasa Aiyengar, 1914.

வர்மனது ஆட்சிக் காலத்தைத் (618-646) திருமழிசை யாழ்வாரது வாழ்நாளின் பிற்பகுதியாகக் கொள்ளலாம்'' என்று அவர் எழுதுகிறார்.[2] மேலும், "இவற்றால் சமயவாதஞ் செறிந்து நிகழ்ந்த மகேந்திரவர்மனது ஆட்சிக்காலமே திருமழிசைப் பிரானுக்கும் உரியதென்று கொள்வது பெரிதும் பொருந்தும் என்னலாம். இதற்கேற்ப, குணபரன் என்ற பல்லவன் பெயரையே, பொருட்பேறு சிறத்தல் பற்றி அவ் வாழ்வார் திருமாலுக்கு வழங்கலாயினர்—என்று மேற்கூறிய கருத்தும் ஏற்புடைத்தாயின், அப் பல்லவன் ஆட்சிபுரிந்த 7 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமே, திருமழிசையாரது வாழ்நாளின் பிற்பகுதி யென்று துணியத் தடையில்லை''[1] என்று கூறுகிறார். ஆழ்வார், குணப்பரனே என்று கூறியது குணபரன் என்னும் மகேந்திரவர்மனைத்தான் குறிக்கிறது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், இவர்கள், இவ் வாழ்வாருக்கு முடிவு கட்டுகிற காலம் எமது ஆராய்ச்சிக்கு ஏறக்குறைய இணைந்து வருகிறது. இவர்கள், திருமழிசை யாழ்வார் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் கி பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர் என்கின்றனர். எமது ஆராய்ச்சியில், இவ்வாழ்வார் அதே நூற்றாண்டில்-ஆனால், மகேந்திரவர்மன் மகனான மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்தவர் என்பது தெரிகிறது. இதனை ஆராய்வோம்.

திருமழிசை ஆழ்வாரையும் அவர் சீடரான கணிகண்ணரையும் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து ஒரு பல்லவ அரசன் "நாடு கடத்தினான்'' என்று வரலாறு கூறுகிறது. இவர்களை "நாடு கடத்திய'' பல்லவ அரசன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் அல்லது அவன் மகனான முதலாம் நரசிம்மவர்மன் ஆக இருக்கக்கூடும் என்றும், இவ் வரசர்கள் மிகுந்த சைவப் பற்றுள்ளவர்கள் என்றும் சீநிவாச அய்யங்கார் கருதுகிறார்.[3]

இவர்களை மகேந்திரவர்மன் நாடு கடத்தியிருக்க முடியாது. அவன் மகனான முதலாம் நரசிம்மவர்மன் தான் நாடு கடத்தியிருக்கக் கூடும். ஏனென்றால், மாமல்லபுரத்திற்கு அப் பெயரைச் சூட்டியவன் நரசிம்மவர்மனே. மாமல்லபுரமாகிய மாமல்லையைப் பூதத்தாழ்வார் தமது செய்யுளில் பாடியிருப்பதை மேலே காட்டினோம். ஆகவே, மாமல்லனான

1. ஆழ்வார்கள் காலநிலை. பக்கம்: ௯எ.
2. ஆழ்வார்கள் காலநிலை. பக்கம்: ௭௧.
3. P. 306. Tamil Studies by M. Srinivasa Aiyengar, 1914.

நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் இருந்த பூதத்தாழ்வாரின் நண்பரும் சம காலத்தவருமான திருமழிசையாழ்வாரை அந்த நரசிம்மவர்மனே நாடு கடத்தியிருக்கக் கூடும் என்பது பொருத்தமானது. இதனாலும், இந்த ஆழ்வார்கள் நால்வரும் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர் என்பது மேலும் உறுதியாகிறது.

திருமழிசையாழ்வாரைக் காஞ்சியிலிருந்து பல்லவ அரசன் நாடு கடத்தியதற்குக் காரணம் ஒன்று கூறப்படுகிறது. ஆழ்வாரின் சீடராகிய கணிகண்ணரை அரசன் தன்னைப் பாடும்படி கேட்டான் என்றும், அதற்கு அவர் மறுக்கவே அவன் அவரை நகரத்தைவிட்டுப் போகும்படி கட்டளையிட்டான் என்றும், அதனால் கணிகண்ணருடன் திருமழிசை யாழ்வாரும் அவருடன் கோயிலிலிருந்த பெருமாளும் நகரத்தை விட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்றும், பிறகு அரசன் அவர்களைத் திரும்பி வரும்படி கேட்டுக்கொண்டான் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்தக் காரணம் சரியென்று தோன்றவில்லை. வேறு காரணம் இருக்கவேண்டும் அக் காரணம் யாது?

கணிகண்ணருடன் திருமழிசை யாழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் இருந்த போது இவர்களால் அந் நகரத்தில் சமயப்பூசல் நேரிட்டிருக்கலாம். அஃதாவது சைவ வைணவர் கலகம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சைவனாகிய நரசிம்மவர்மன் கலகத்தை யடக்க இவர்களைக் காஞ்சியிலிருந்து "நாடு கடத்தி" யிருக்கலாம். திருமழிசை யாழ்வார் பாடல்களில் இதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இவர் பௌத்த சமண சமயங்களைக் கடுமையாகத் தாக்கிப் பாடுகிறார். அதனுடன் சைவர்களையும் கடுமையாகத் தாக்குகிறார். இதனால் சைவர்கள் சினங்கொண்டு எதிர்வாதம் செய்திருக்கக் கூடும். இதனால் சமயப் பூசலும் குழப்பமும் ஏற்பட்டிருக்கும். நகரத்தில் இருக்கும் அரசன், இக் குழப்பத்துக்குக் காரணராயிருந்த திருமழிசையாரையும் கணிகண்ணரையும் தற்காலிகமாக நாடு கடத்தியிருக்கக் கூடும். கலகம் அடங்கியவுடன் அரசன் நகரத்திற்கு வர அனுமதியளித்திருக்கக் கூடும்.

திருமழிசையாழ்வாரின் பாடல்களில் சைவர்களைத் தாக்கும் செய்யுள்கள் சிலவற்றைக் காட்டுவோம்.

"அறியார் சமணர் அயர்த்தார் பவுத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார் செப்பில்—வெறியாய
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார்
ஈனவரே யாதலால் இன்று."[1]

"ஆல விழற்கீழ் அறநெறியை நால்வர்க்கு
மேலையுகத் துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞாலம்
அளந்தானை ஆழிக் கிடந்தானை ஆல்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்கு மாறு."[2]

"குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து
மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி—கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமேல் ஏறக் கழுவினான்
அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு."[3]

"முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்பு மோடி அங்கி ஓடிடக்
கண்டுநாணி வாணனுக்கு இரங்கினான் எம்மாயனே."[4]

விரிவஞ்சி நிறுத்துகிறோம்.

சிவவாக்கியர் என்னும் பெயருடன் பழுத்த சைவ அடியாராக இருந்து சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்த இவர், பேயாழ்வாரால் வைணவ பக்தராக்கப் பட்ட பிறகு, இவ் வாறெல்லாம் சிவனையும் சைவர்களையும் கடுமையாகத் தாக்கிப் பாடியது சைவருக்குச்சினம் மூட்டியிருக்கலாம். இதனால் நகரத்தில் சைவ வைணவ கலகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். கலகத்தை யடக்குவதற்காக, அதற்கு முதற் காரணராயிருந்த ஆழ்வாரை நாடு கடத்தியிருக்கலாம். இவ்வாறு இவரை நாடு கடத்திய பல்லவ அரசன் மாமல்லனான நரசிம்மவர்மனாகத் தான் இருக்க முடியும். இதனாலும், திருமழிசையாரும் மற்ற மூன்று ஆழ்வார்களும் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவர் என்பது தெரிகிறது.

---

1. நான்முகன் திருவந்தாதி : ௬.
2. ஷை ௧௭.
3. ஷை ௯.
4. திருச்சந்த விருத்தம் : ௭௨.

IV

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவற்றால் பொய்கை பூதம் பேய் திருமழிசை என்னும் ஆழ்வார்கள் நால்வரும் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிலே மாமல்லனான நரசிம்மவர்மன் காலத்திலே இருந்தவர்கள் என்பது தெரிகிறது.

திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் இவ்வாழ்வார்கள் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 7ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் இருந்தவர்கள் என்று கூறுகிறார் :—

"இதுவரை கூறியவற்றால் முதலாழ்வார் மூவரும் திருமழிசையாழ்வாரும் 5ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை வாழ்ந்த பேரடியார்கள் என்பது......ஒருபடியாகத் தெரியலாம்"[1] என்றும்,

"முதல் நந்திவர்மன் (கி. பி. 534), சிம்ம விஷ்ணு (கி. பி. 590) போன்ற பரம பாகவதரான அரசர்களதாட்சியில் பூதத்தாழ்வார் போன்றவர்களும், மகேந்திரவர்மனான குணபரனதாட்சியில் திருமழிசையாழ்வாரும் விளங்கியவர்கள் என்ற என் கருத்து எவ்வகையினும் பொருந்துவதாதல் அறிந்துகொள்ளத்தக்கன"[2] என்றும் கூறுகிறார்.

இவர் கூறும் காலம் ஏற்கத்தக்கதன்று. பூதத்தாழ்வார் தமது பாடலில் மாமல்லையைப் பாடியிருப்பதால், அவர் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவர் என்பதையும் அவருடன் நண்பர்களாக இருந்த மற்ற பேயாழ்வார் பொய்கையாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார்களும் இவ்வரசன் காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதையும் மேலே விளக்கினோம். இராகவையங்கார் அவர்கள் தமது ஆராய்ச்சி முடிவை உறுதியாகக் கூறாமல் வழ வழவென்று நெகிழ்த்திக் கொண்டே போகிறார். முதலில் இவர் பொய்கையாழ்வாரைக் களவழி நாற்பது நூலின் தலைவனாகிய செங்கட் சோழன் காலத்தவர் என்று கூறினார். செங்கட் சோழன் காலம் ஏறக்குறைய கி. பி. 350இல் ஆகும். அவன் மகன் காலத்தில் களபரர் என்னும் கலியரசர் வந்து சேரசோழபாண்டிய நாடுகளைப் பிடித்து

1. ஆழ்வார்கள் காலநிலை, பக்கம் : ௪௮.
2. ஷை பக்கம் : ௬௧.

அரசாண்டனர். அவ்வாறு அரசாண்ட களபர அரசர்களில் அச்சுத விக்கந்தன் என்பவன் கி. பி. 450இல் சோழநாட்டை யரசாண்டான். ஆகவே சோழன் செங்கணன் கி. பி. 350இல் இருந்தவனாதல் வேண்டும். அக் காலத்திலேயே, அய்யங்கார் கருத்துப்படி பொய்கை யாழ்வாரும் மற்ற ஆழ்வார்களும் இருந்தவராதல் வேண்டும். ஆனால், மேலே காட்டியபடி முதல் நந்திவர்மன் (கி. பி. 534) சிம்மவிஷ்ணு (கி. பி. 590) போன்ற பல்லவ அரசர் ஆட்சியில் பூதத்தாழ்வார் முதலியவர்கள் இருந்தார்கள் என்கிறார். இவ்வாறு உறுதியில்லாமலும் உறுதியான சான்றுகள் இல்லாமலும் கூறுகிற இவர் கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையில் காலத்தை நீட்டுகிறார். ஏறக்குறைய 250ஆண்டுகளை இவ் வாழ்வார்களின் ஆயுள் காலமாகக் காட்டுகிறார்.

ஆழ்வார்கள் தவத்திருவினராய்ப் பல நூற்றாண்டுகள் வாழ்ந் திருந்தார்கள் என்பதைச் சமய நம்பிக்கையும் பக்தியும் உள்ளவர்கள் நம்பட்டும். ஆனால், வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்வளவு நீண்ட காலத்தை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஒப்புக் கொள்வதும் தவறு. இவ்வாழ்வார்கள் நால்வரும் பொதுவாக நூறு ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தவர்கள் என்றுகொண்டு ஏறக்குறைய கி. பி. 600 முதல் 700 வரையில் இருந்தவர்கள் என்று கருதலாம். மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் ஆட்சியும் இக் காலத்தில் அடங்குகிறது. சைவ அடியார்களான திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் காலமும் இதில் அடங்குகிறது. பத்தி யியக்கம் சிறந்திருந்த காலமும் இதுவே.

திவான்பகதூர் சுவாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையவர்கள், வான நூல் முறைப்படி கணித்து ஆழ்வார்கள் காலத்தை முடிவு கூறுகிறார். பொய்கையார், பூதத்தார், பேயாழ்வார் ஆகிய முதலாழ்வார் மூவரும் கி. பி. 719இல் பிறந்தவர்கள் என்றும். திருமழிசை யாழ்வார் கி. பி 720இல் (சனவரி மீ 2௳ செவ்வாய்க் கிழமை) பிறந்தவர் என்றும் கூறுகிறார்.[1] இஃது ஒரு நூற்றாண்டு பின்தள்ளிப் போகிறது. அன்றியும் ஏனைய வரலாற்று ஆதாரங்களுக்கு ஒத்திருக்கவில்லை. ஆகவே இந்த முடிவையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

---

1. The Date of Alvars-Dewan Bahadur L. D. Swamikannu Pillai, pp. 231—261. Journal of the South Indian Association, Vol. IV.

பொய்கை, பூதம், பேய், திருமழிசை ஆழ்வார்கள் மாமல்லன் நரசிம்மவர்மன் (கி. பி. 630-668) காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பதும், இதே காலத்தில் சைவ அடியார்களாகிய நாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தர் முதலியவர்களும் இருந்தார்கள் என்பதும் எமது ஆராய்ச்சியின் முடிவு ஆகும்.

௬. பொத்தகுட்டன்

அக் காலத்தில் இலங்கையின் தலைநகரமான அநுராதபுரத்தில் அரசாட்சி செய்தவன் கசபன் என்பவன். இவனைக் கசபன்-இரண்டாமவன் என்று வரலாற்று நூல் கூறுகிறது. இவன் காலத்தில் இலங்கையில் அரசியல் குழப்பமும், கலகமுமாக இருந்தது. அரச பதவிக்காக அரச குலத்தைச் சேர்ந்த சிலர் கலகம் உண்டாக்கினர்கள். அவர்களில் சிலர் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து தமிழ் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் அவர்கள் உதவியினால் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி அரசாண்டார்கள். அழைத்துப் போகப்பட்ட தமிழ் வீரர்களில் பெரும் பாலோர் அநுராதபுரத்திலேயே தங்கிவிட்டார்கள். பெருவாரியாகத் தங்கிவிட்ட காரணத்தினால் தலைநகரில் தமிழரின் மேலாண்மை அதிகமாயிற்று. இலங்கை மன்னர்கள் தங்கள் தலைநகரிலே தமிழரின் மேலாண்மையையும் செல்வாக்கையும் கண்டு அஞ்சினர்கள். அக் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் தமிழர்களின் தலைவனாக இருந்தவன் பொத்தகுட்டன் என்பவன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் இலங்கை அரசன் கசபன்-II நோயுற்றுப் படுக்கையில் கிடந்தான். அவனுடைய மக்கள் வயது நிரம்பாத சின்னஞ் சிறுவராக இருந்தனர். மூத்த மகனான மானு மானவம்மன் என்னும் மகனுக்கு அப்போது வயது பன்னிரண்டு தானிருக்கும். ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு முனைந்து ஹத்த தாட்டன் என்பவன் தமிழ்நாடு சென்று, காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அநுரையில் இருந்த தமிழர்கள் ஹத்த தாட்டனை அரசனாக்க எண்ணங் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையிலே இறக்குந்தருவாயில் இருந்த கசபன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தான். கடைசியில், இலங்கையின் தென் பகுதியிலே, உரோகண நாட்டை அரசாள்கிற தன் மைத்துனன்—தன் தங்கையின் கணவன்—தப்புலனை

எண்ணினான். ஆனால், தப்புலனோ வயது முதிர்ந்த கிழவன். அரசியல் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தும் வயதைக் கடந்தவன். நற்காலமாக அவனுக்கு மானா என்னும் மகன் ஒருவன் இருந்தான். மானா நடுத்தர வயதுள்ளவன். நற்பண்பு உள்ளவன். கசப மன்னன், தன் தங்கையின் மகனும், தன் மருமகனுமாகிய மானாவை வரவழைத்தான். வரவழைத்து அவனிடம் இவ்வாறு கூறினான் :

"மானா! நான் நோய்கண்டு இறக்குந் தறுவாயில் இருக்கிறேன். என் மகனாகிய மானா (மானவம்மன்) சின்னஞ் சிறியவன். இப்போதுள்ள குழப்பமான சூழ்நிலையில், அவன் அரசாட்சியை ஏற்று நடத்த முடியாதவன். ஆகவே மானா! என் ஆட்சியையும், என் மகன் மானாவையும் உன் பொறுப்பில் விடுகிறேன். அரசாட்சியையும் அவனையும் நீ காப்பாற்றி, அவன் வயதடைந்த பிறகு ஆட்சியை அவனிடம் கொடுக்கவேண்டும். இதுவே என் கடைசி வேண்டுகோள்" என்று கூறினான். பிறகு கசபன் கண்மூடினான்.

மானா இலங்கை ஆட்சியையும் கசப அரசன் மகனான மானா என்பவனையும் தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொண்டான். மானா வயதடைகிற வரையில் தன் தந்தையாகிய தப்புலன் இலங்கையை ஆட்சி செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணினான். உரோகண நாட்டில் இருந்த தன் தந்தையாகிய தப்புலனை அநுரைக்கு அழைத்து அவனுக்கு முடிசூட்டினான்.

ஆனால், அநுரையில் செல்வாக்குள்ள தமிழர்கள் தப்புலனை அரசனாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தனர். அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஹத்த தாட்டன் என்பவன் தமிழ்நாட்டில் அடைக்கலம் புகுந்திருந்தான் அல்லவா? அவனை அழைத்து வந்து அவனுக்கு முடிசூட்ட எண்ணினார்கள். தமிழர் தலைவனான பொத்தகுட்டன் உடனே புறப்பட்டு இலங்கைக்கு வருமாறு ஹத்த தாட்டனுக்குச் செய்தி அனுப்பினான்

தப்புலன் ஆட்சியை ஏற்ற ஆறும் நாள், ஹத்த தாட்டன் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சேனையோடு இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அநுரையில் இருந்த தமிழர்களும் அவர்கள் தலைவனாகிய பொத்த குட்டனும் ஹத்த தாட்டனை ஆதரித்தார்கள். மானாவும் தப்புலனும்

அநுரையில் தங்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அவர்கள் தலைநகரை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். தப்புலன் பொன்னையும் பொருளையும் வாரிக்கொண்டு உரோகண நாட்டுக்குப் போய்விட்டான். மாறு, கிழக்குப் பக்கமுள்ள நாட்டுக்குச் சென்று சேனை திரட்டிப் போருக்கு ஆயத்தமானான்.

தலைநகரமான அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றிய ஹத்த தாட்டன், மானுவுடன் போர் செய்து வெற்றி பெற்றான். மாறு போர்க்களத்தில் உயிர்விட்டான். மகன் இறந்த செய்தி கேட்டு, தப்புலன் வருத்தத்தினால் மாண்டான்.

ஹத்த தாட்டன் தமிழரின் உதவியினால் இலங்கைக்கு அரசனானான். அநுரையில் முடிசூடிய இவன் தாட்டோப திஸ்ஸன் என்னும் பட்டப் பெயர் சூடி அரசாண்டான். இவனைத் தாட்டோப திஸ்ஸன் இரண்டாமவன் என்று சரித்திரம் கூறும். இவன் காலத்தில் அநுரையில் தமிழர்களின் செல்வாக்கு மிகுந்தது. தமிழர் தலைவனான பொத்த குட்டன் முடிசூடா மன்னனாக விளங்கினான்.

பொத்தகுட்டன் தமிழர் தலைவன் மட்டுமல்லன்; சிங்களவரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றவன். செல்வம் படைத்த சீமான். அரசியல் அறிஞன். பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவன். பௌத்த ஆலயங்களுக்கும் பௌத்த விகாரைகளுக்கும் பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்ததல்லாமல் சில கிராமங்களையும் தானமாக வழங்கிய வள்ளல்.

II

மானுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட, கசபன் மகன் மாறு (மானவம்மன்) என்னும் ஒரு சிறுவன் இருந்தானல்லவா? மானுவும் தப்புலனும் இறந்த பிறகு அச் சிறுவன் மலய நாட்டில் மறைந்திருந்தான். தான் உயிருடன் இருப்பதை அரசனாகிய தாட்டோப திஸ்ஸன் அறிந்தால், தன்னைக் கொன்றுவிடுவான் என்று அறிந்து அவன் தலைமறைவாக இருந்தான்; அவன் வயதடைந்து, மலய நாட்டு அரச குடும்பத்தில் பிறந்த சங்கமாறு என்னும் பெண்ணை மணந்தான். பிறகு, யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு வந்து ஒருவரும் அறியாமல் தங்கினான். ஆனால், அரசனாகிய தாட்டோப திஸ்ஸன் இவன்மேல் கண்

வைத்திருந்தான். மானு, தன் மனைவியுடன் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருப்பதை அரசன் ஒற்றர் மூலமாக அறிந்தான்.

தன்னை அவன் அறிந்துகொண்டான் என்பதை மானு உணர்ந்தான். இனி, இலங்கையில் இருந்தால் தனக்கு இடர் உண்டாகும் என்பதை அறிந்தான். உடனே, ஏதேனும் அயல்நாட்டுக்குப் போய் விடவேண்டும் என்று எண்ணினன். அக் காலத்தில் பல்லவர் ஆட்சி தென் இந்தியாவில் பேர்பெற்றிருந்தது. பல்லவ அரசனன நரசிம்மவர்மன் (மாமல்லன்), காஞ்சீபுரத்திலே ஆட்சி செலுத்தினன். மானு நரசிம்மவர்மனிடம் தஞ்சம் அடைய எண்ணினன். ஒருவரும் அறியாதபடி தன் மனைவியுடன் புறப்பட்டுக் கப்பல் ஏறி மாமல்ல புரத்தில் வந்து இறங்கினன். அங்கிருந்து காஞ்சீபுரம் சென்று, பல்லவ மன்னன் நரசிம்மவர்மனைக் கண்டு தன் செய்தியைக் கூறிப் புகலிடம் தரவேண்டும் என்று வேண்டினன்.

நரசிம்மவர்மன் மானுவை அன்புடன் வரவேற்று அவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தான். மானுவுக்குரிய இலங்கை ஆட்சியை மீட்டுக்கொடுப்பதாக உறுதி கூறினன். அது முதல் மானு, நரசிம்ம வர்மனுக்கு உற்ற நண்பனுனன். பல்லவ அரசர் மரபுப்படி மானுவும், 'மானவர்மன்' என்று பெயர் பெற்றான்.

நரசிம்மவர்மன் உடனே மானுவுக்கு உதவிசெய்ய முடியவில்லை. ஏனென்றால் சளுக்கிய அரசனன புலிகேசி, பல்லவ நாட்டின் மேல் அடிக்கடி படையெடுத்து வந்து போர்செய்தான். சளுக்கியருடன் பல்லவர் பலமுறை போர்செய்ய நேரிட்டது. ஆகவே, உடனடியாக மானவர்மனுக்கு உதவிசெய்து இலங்கை யாட்சியை மீட்டுக்கொடுக்க நரசிம்மவர்மனல் இயலவில்லை. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, நரசிம்ம வர்மன் தன்னுடைய பெரிய சேனையை மானுவுக்குக் கொடுத்து இலங்கை ஆட்சியை மீட்டுக்கொள்ளுமாறு கூறினன். சளுக்கியரின் போர் காரணமாக நரசிம்மவர்மன் நேரில் இலங்கைக்குச் செல்ல முடியவில்லை.

மானவர்மன், பல்லவச் சேனையை அழைத்துக்கொண்டு மாமல்ல புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு இலங்கை சென்றான். சென்று தாட்டோப திஸ்ஸனுடன் போர் செய்யப் பாசறையில் தங்கினன். பல்லவச் சேனையுடன் மானு வந்திருப்பதைத் தாட்டோப திஸ்ஸன் அறிந்தான்.

பேர் பெற்ற பல்லவ அரசனுடைய உதவி மானவுக்கு இருப்பதைக் கண்டு அச்சங் கொண்டான். அநுரையில் இருந்த தமிழர் தலைவனாகிய பொத்த குட்டனையும், அமைச்சர்களையும் அழைத்து அவர்களுடன் ஆராய்ச்சி செய்தான்.

அப்போது பொத்த குட்டன் தாட்டோப திஸ்ஸனுக்கு இவ்வாறு உறுதி கூறினன்: ''பல்லவ அரசனுடைய வலிமையுள்ள பெரிய சேனை மானவுக்கு உதவியாக வந்திருக்கிறது உண்மைதான். நாமும் நமது படையைப் போருக்கு ஆயத்தம் செய்வோம். ஆனல், வெற்றி நமதே என்பதை எழுதிவைத்துக் கொள்ளுங்கள். மான போர்க் களத்தில் உயிர்விடுவான் அல்லது போர்க்களத்தை விட்டு ஓடிப் போவான். இஃது உறுதி.'' இதைக் கேட்டு எல்லோரும் வியப் படைந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் போர்க்களத்திலே இரு தரத்துப் படைகளும் போர் செய்ய ஆயத்தமாக நின்றன. முரசுகள் முழங்கின. போர் தொடங் கிற்று. விந்தை! வியப்பு! சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மானவின் பல்லவப் படைகள் அணி அணியாகப் பின்வாங்கிப் போய்விட்டன. பல்லவப் படைத் தலைவர்கள் தங்கள் தங்கள் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு பாசறைக்குச் சென்றுவிட்டனர். சிறு படை மட்டும் மானவுடன் இருந்தது; மானவுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. மான வுக்காகப் போர் செய்ய வந்த படை போர்க் களத்திலே அவனைக் கைவிட்டு விட்டதென்றால், வியப்பு அல்லவா?

மானவர்மன், இந்த நிலையில் இலங்கைப் படையுடன் போர் செய்வது இடராகும் என்பதை அறிந்தான். 'கண்மூடித்தனமாகப் போரில் புகுந்து உயிர்விடுவது முட்டாள்தனம். உயிர் இருந்தால் பிறகு ஒரு முறை வந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றலாம்' என்று எண்ணினன் பிறகு தானும் தன் சிறு படையுடன் பாசறைக்குத் திரும்பிப் போனன். அன்று இரவே பல்லவப் படைகளும் மானவர்மனும் கப்பல் எறி இலங்கையை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

பல்லவப் படை போர் செய்யாமல் திரும்பிப் போய்விட்ட காரணம், பொத்த குட்டனின் சூழ்ச்சிதான். பொத்த குட்டன் சில ஆள்களை அனுப்பி, 'சளுக்கிய அரசன் புலிகேசி காஞ்சீபுரத்தின்மேல் படை

யெடுத்து வந்துவிட்டான்'' என்னும் பொய்ச் செய்தியைப் பல்லவப் படைகளிடம் பரவச் செய்தான். இந்தச் செய்தியைப் பல்லவப் படை உண்மையென்று நம்பித் தங்கள் அரசனுக்கும் நாட்டுக்கும் இடர் வந்துவிட்ட தென்று கருதி, உடனே போர்க்களத்தை விட்டுத் தங்கள் நாட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து மானவர்மனும் போய்விட்டான்.

பொத்த குட்டன் சூழ்ச்சியினால் இலங்கை அரசன் வெற்றி யடைந்தான். ஆள் நட்டம், பொருள் நட்டம் இல்லாமல், செந்நீர் சிந்தாமல் வெற்றி பெற்றதாக எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். பொத்த குட்டனை வாழ்த்திக் கொண்டாடினார்கள். பொத்த குட்டனின் செல்வாக்கு முன்னைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று.

தாட்டோப திஸ்ஸன் ஒன்பது ஆண்டு அரசாண்டான். அவனுக்குப் பிறகு அவன் தம்பி அக்கபோதி (IV) என்பவன் பதினாறு ஆண்டு அரசாண்டான். இவன் காலத்திலும் பொத்த குட்டன் இலங்கையின் முடிசூடா மன்னனாக விளங்கினான். அக்கபோதிக்குப் பிறகு, துணைமன்னனாக இருந்த தாட்டா சிவன் என்பவன் அரசனாக வருவதைப் பொத்த குட்டன் விரும்பவில்லை. தாட்டா சிவனைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டு, பொத்தகுட்டன் தத்தன் என்பவனுக்கு முடிசூட்டினான். தத்தன் இரண்டு ஆண்டு ஆட்சிசெய்த பிறகு காலமானான். பிறகு, பொத்த குட்டன் உணு நகரத்தில் இருந்த ஹத்த தாட்டன் என்பவனை அழைத்து வந்து முடிசூட்டி அவனுக்கு இலங்கை ஆட்சியைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு பொத்த குட்டன் என்னும் தமிழன், மக்கள் செல்வாக்கைப் பெற்றுத் தன் விருப்பம்போல இலங்கையின் அரசர்களை அமைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

III

இலங்கைக்கு வந்து போர் செய்யாமல் திரும்பிப் போன மானவர்மனால் மீண்டும் இலங்கைமேல் படையெடுத்து வந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முடியவில்லை. இலங்கை ஆட்சியைக் கைப்பற்றி மானவர்மனுக்குக் கொடுக்க நரசிம்மவர்மனால் முடியவில்லை. காரணம், சளுக்கிய அரசனான புலிகேசி பல்லவ நாட்டின் மேல் பல தடவை படையெடுத்து வந்து நரசிம்மவர்மனுடன் போர் செய்ததுதான். இதனால் நரசிம்மவர்மன் மானவர்மனுக்கு உதவி செய்ய இயலாமற்

போயிற்று. கடைசியாகக் கி. பி. 642இல் புள்ளலூர், மணிமங்கலம் முதலிய இடங்களில் நடந்த போரிலே, புலிகேசி போர்க் களத்தில் கொல்லப்பட்டான். இந்தப் போரிலே நரசிம்மவர்மனுக்கு உதவியாக இருந்தவர்கள் மானவர்மனும் கொடும்பாளூர் அரசனுகிய பரதுர்க்கமர்த்தனனும் ஆவர். புலிகேசியைப் புள்ளலூர்ப் போர்க்களத்தில் கொன்ற பிறகு, நரசிம்மவர்மன் தன் படைத்தலைவராகிய பரஞ்சோதியாரை (பிற்காலத்தில் சிறுத்தொண்ட நாயனுர்) அனுப்பிப் புலிகேசியின் வாதாபி நகரத்தைக் கைப்பற்றினுன். அதனுல் அவன் வாதாபி கொண்ட நரசிம்மவர்மன் என்று பெயர் பெற்ருன்.

மானு, இலங்கையைவிட்டு வந்து இப்போது இருபத்தேழு ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. சளுக்கிய - பல்லவர் போர் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றபடியால், நரசிம்மவர்மன், தன் பெரிய படையை மானுவுக்குக் கொடுத்து இலங்கை ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் படிஅனுப்பினுன். புகழ்பெற்ற பல்லவப் படையுடன் இலங்கைக்கு வந்த மானவர்மன், ஹத்த தாட்டனுடன் போர் செய்தான். பொத்தகுட்டன் முன்போலச் சூழ்ச்சி செய்ய முடியவில்லை. ஹத்த தாட்டன் படைகளும் பொத்தகுட்டன் படைகளும் ஒன்று சேராதபடி மானு தடுத்து, ஹத்த தாட்டனுடன் போர்செய்தான். ஹத்த தாட்டன் போரில் உயிர் துறந்தான். ஹத்ததாட்டன் இறந்த செய்தி யறிந்த பொத்தகுட்டன் இனிப் போர் செய்வதில் பயனில்லை என்று அறிந்து தனியே மல (இலங்கை) நாட்டுக்குப் போய்விட்டான். மானவர்மன் இலங்கை யாட்சியைக் கைப்பற்றி அரசனுனுன்.

மானவர்மன், பொத்தகுட்டனைப் பிடித்து வரும்படி வீரர்களை அனுப்பினுன். பொத்தகுட்டனை ஆதரிப்பவர்கள் அரசின் பகைவர்கள் என்று நாடெங்கும் பறை யறைவித்தான். மலய நாட்டுக்குச் சென்ற பொத்தகுட்டன், மேருகுண்டரம் என்னும் ஊரில் இருக்கும் திஸ்ஸன் என்னும் தன் நண்பனிடம் சென்ருன். திஸ்ஸன் ஒரு சிற்றரசன். சிங்களவன். இருவரும் நெடுநாளைய நண்பர்கள்; உற்ற உயிர்த் தோழர்கள். திஸ்ஸன் பொத்தகுட்டனை அன்புடன் வரவேற்றுத் தன் இல்லத்தில் இடம் அளித்தான்.

மானவர்மனுடைய வீரர்கள் நாடெங்கும் பொத்தகுட்டனைத் தேடினுர்கள். திஸ்ஸன் இக்கட்டான நிலைக்கு ஆளானுன். பொத்த

குட்டனைத் தன் இல்லத்தில் வைத்திருப்பது அரச வஞ்சனைக் குற்றம். நண்பனான பொத்த குட்டனை துன்பக் காலத்தில் ஆதரிக்காவிட்டால் நண்பனுக்கு இடையூறு செய்வதாகும். இந்த இக்கட்டான நிலைக்குக் என்ன செய்வது ?

அடுத்த நாள் காலையில் திஸ்ஸன் தன்னந்தனியே அப்பம் அருந்தினான். கிண்ணத்தில் இருந்த தேங்காய்ப் பாலில் ஏதோ மருந்தைக் கொட்டிக் கலக்கினான். அதில் அப்பத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுத்தின்றான். பிறகு அருகிலிருந்த படுக்கையில் படுத்தான். சற்று நேரத்திற்குள் பெருந் தூக்கம் தூங்கிவிட்டான்.

பொத்த குட்டன் நிகழ்ந்த செய்தியை அறிந்தான். மனம் வருந்தினான். திஸ்ஸன் அருந்தியபின் மிகுதி இருந்த தேங்காய்ப் பாலும் அப்பமும் அங்கேயே இருந்தன. இவனும் அப்பத்தைப் பிட்டுத் தேங்காய்ப்பாலில் தோய்த்து உண்டான். அதன் பிறகு தன் நண்பன் அருகிலேயே படுத்தான். சற்று நேரத்திற்குள் தன் நண்பனைப் போலவே பெருந் தூக்கம் தூங்கிவிட்டான் ; முப்பது ஆண்டுகளாக இலங்கை அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திய பொத்த குட்டன் இவ்வாறு முடிவு எய்தினான். (இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சி நரசிம்மன்—மானவர்மன் காலத்தில் நிகழ்ந்தன.)

T. 4263

——

OFFICE OF THE CURATOR
RECEIVED
மார் 1981
CHENNAI, MADRAS-5
GOVT. ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY